

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

Дар на съдбата

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ДАР НА СЪДБАТА

Превод: Албена Георгиева

chitanka.info

Лиз Джером е специалистка в своята област — връзки с обществеността. Но стане ли дума за нейните собствени връзки с хората, нещо все не е наред.

Оказва се неподготвена за нестандартното поведение на Доноуан Грант, при когото отива временно на работа. Той се държи свободно и закачливо, и заплашва по този начин да разруши черупката, която младата жена изгражда около себе си от известно време, за да съхрани крехкото си душевно равновесие. И в същото време Лиз с цялото си сърце и душа се стреми към изкушението, което Доноуан ѝ предлага.

ПЪРВА ГЛАВА

Изобщо не отговаряше на представите ѝ за виден бизнесмен. Първо, офисът му се намиреше в преустроена стара фабрика, вместо в някой лъскав небостъргач. Второ, облеклото му се състоеше от пуловер, дънки и маратонки, без дори и намек за делова елегантност, изискваща обичайния костюм от три части. На трето място, косата му в голяма степен надвишаваше модната в момента дължина, съобразно която я носеха в бизнес средите — стигаше почти до яката на ризата, поддаваща се изпод пуловера; палав кичур непрестанно падаше над очите му и той го отмяташе рязко с ръка. При все това, младата жена бе впечатлена най-вече от неговия мек, тих глас, различаващ се толкова много от характерния за преуспелите богаташи безкомпромисен и авторитетен тон. Думите му се носеха плавно из въздуха, завладявайки не само нея, но и цялата група внимателно заслушани чуждестранни бизнесмени, поканени, за да чуят съветите на бизнес гуруто.

Елизабет Джеръм се разхождаше бавно край входа на огромното хале, преустроено в приемна на компанията, производителка на последния пазарен хит — играта „Химера“, като напразно се опитваше да се съсредоточи върху дискусиата.

— През цялата история на човечеството хората са имали интерес към игрите — казваше в този момент Донован Грант. — Те представляват форма на почивка и забавление, но също така и вид предизвикателство, което все пак е по-малко рисковано от, да кажем, брака или постъпването на нова работа. Игрите от типа на таблата или шаха съществуват от векове; даже и по-съвременните варианти като „Скрабъл“ и „Монопол“ днес могат да се открият в почти всеки дом.

В този миг се обади един от присъстващите, заговаряйки на английски с подчертан акцент:

— Но също така е вярно, че в момента пазарът е наводнен с какви ли не игри. Защо смятате, че вашата ще предложи нещо коренно различно?

— Защото при нея не се изисква нищо повече от чифт зарове, научаването на няколко съвсем прости правила и повечко въображение от страна на играчите. Макар да е игра на фантазията, „Химера“ предлага и храна за интелекта, което липсва при повечето игри днес. Представлява предизвикателство към независимия ум, който обича да бъде стимулиран и търси приключения, а не разчита единствено на късмета. При „Химера“ играчите сами определят вида и обхвата на играта, което създава усещане за контрол и дава възможност за проява на самостоятелност при взимането на необходимите решения. Съгласете се, че подобни неща почти липсват в съвременните игри, а също така и в реалността на ежедневието.

Сега се намеси друг от присъстващите чужденци — явно не бе особено доволен от това, че се намира в някаква си преустроена фабрика и си губи времето да слуша самодоволните поучения на уж прославения бизнесмен, който ги занимаваше с остарели теории, опитвайки се по този начин да върти реклама на новия си продукт.

— Всичко това, което казвате, обаче няма нищо общо със света на големия бизнес.

Донован се обърна към прекъсналия го чужденец и отговори с усмивка, която се стори на Елизабет Джеръм просто зашеметяваща.

— Тук вече грешите, господине. Насоките, залегнали в производството на „Химера“ се отнасят с пълна сила и за сферата на едрия бизнес.

— Всички тук сме чели вашата книга, господин Грант, и сега сме дошли да чуем теориите ви за икономическа стратегия — намеси се трети от присъстващите.

— Точно така — отвърна спокойно Донован, намествайки се поудобно в стола пред дългата маса, върху която лежаха няколко картонени кутии с комплекти на „Химера“. — От една страна, съществува старият, традиционен тип икономика, при която се произвежда масова продукция за масовия потребител. Днес обаче сме свидетели на навлизането на нова форма на икономика, при която основна цел е ограничаването на вложената енергия, сегментирането на пазара и оптимизирането на работната сила. „Химера“ имитира този нов тип икономика, като изисква от играчите да постигнат необходимата цел, прилагайки най-ефикасния подход — ето защо, в известен смисъл тя представлява и форма на обучение, тъй като

играещият е принуден да бъде по-изобретателен от съперниците си, за да спечели. Именно в това се състои и простата тайна на успеха в наши дни.

Присъстващите бяха вече изцяло погълнати от плавната, спокойна реч на своя домакин, който продължаваше да развива подробно теорията си на икономическа стратегия. На няколко пъти Донован прибягна и до конкретни примери, толкова актуални и на място, че в сравнение с тях дори написаното в собствената му книга звучеше остаряло. В края на дискусиата Лиз бе впечатлена също толкова, колкото и бизнесмените, които сега един по един се приближаваха да стиснат ръката на мъжа, постигнал небивал успех при всичките си бизнес начинания през последните десет години. При все това, младата жена остана на мястото си, докато и последният от гостите не мина покрай нея на излизане от огромното помещение и не дойде ред на самия магьосник да се приближи.

— Вие сигурно сте Елизабет Джеръм — обърна се той към нея със същия плавен, спокоен тон, с който допреди малко бе говорил пред очарованата си аудитория.

За сетен път Лиз изпита възхищение от маниера му на изразяване, толкова различен от начина, по който разговаряха другите едри търговци и предприемачи, с които до този момент се беше срещала. Почуди се единствено дали това не бе просто един добре заучен подход, но щом Донован протегна ръка към нея с ведро, дружелюбна и безкрайно естествена усмивка, тя мигом отхвърли тези съмнения, преглътна развълнувано и отвърна, като прие протегнатия длан със същия топъл и приятелски, но много по-често практикуван жест.

— Точно така — кимна в посока към вратата и добави: — Впечатлена съм, наистина. Готов сте да се изправите пред всякакви предизвикателства и дори да ги обърнете в своя полза. Доволна съм, че имах възможност да бъда свидетелка на това.

Усмивката му леко се изкриви.

— Всъщност, не бях планирал нещата да се развият точно по този начин. Не ви очаквах преди обяд.

— Успях да хвана по-ранен полет до Олбъни — обясни Лиз, като внимателно изтегли ръката си от неговата. Той не откъсваше поглед от нея и в този поглед за първи път се четеше нещо много по-различно от

демонстрираните до този момент безгрижие и самоувереност и Лиз не успяваше да намери никакво обяснение за това. Испита неудобство и отмести очи, оглеждайки набързо просторното помещение.

— Вашият шофьор също бе подранил. Благодаря ви, че го изпратихте да ме вземе. Всъщност, защо построихте тази фабрика именно в Трой, след като останалото ви производство е концентрирано в Манхатън?

— В един момент Манхатън започва да ми действа на нервите и ми се прииска малко почивка, свеж въздух. Предполагам, че по природа съм си малко нещо провинциалист.

Лиз насочи отново поглед към него, тъкмо навреме, за да улови за пореден път широката му, жизнерадостна усмивка, която внезапно я накара да се почувства безпомощна и странно уязвима. Когато Донован се усмихваше, на страните му се появяваха трапчинки, които бяха толкова ослепителни, че събуждаха в нея необясним трепет, сякаш изпращаха токови импулси по цялото ѝ тяло.

— Провинциалист ли? — подхвърли младата жена скептично, опитвайки се да прикрие смущението си. — Но бизнесът е вашата стихия! С името ви е белязан успехът на много други големи корпорации, освен вашата собствена.

— О, не съм сигурен — промърмори Донован и улови лакътя ѝ, снижавайки глас до леко провлечен, закачлив шепот. — Да отидем в моя кабинет, скъпа. Там ще мога да ви разкажа за всички белязани с името ми успешни завоевания.

Макар да разбираше, че се бе пошегувал, думите му смутиха още повече Лиз. Младият мъж вероятно усети притеснението ѝ, защото пусна ръката ѝ и тръгвайки пред нея, я поведе към своя кабинет.

С изключение на някои дребни детайли, той спокойно можеше да мине за умалено копие на помещението, което току-що бяха напуснали. Стените бяха от неизмазани тухли, толкова стари, че се ронеха, като на места бяха направо откъртени. От едната страна имаше висок шкаф за документи — единственият в стаята; срещу който бе поставено бюро — то всъщност представляваше издялана от бор масивна врата, каквито вече от години не се правеха, поставена върху магаре за рязане на дърва. Върху солидна поставка до третата стена в кабинета бе поставен голям компютър — без съмнение явяващ се единствената отстъпка пред модерните технологии.

Като ѝ махна с ръка да седне на един от двата стола (броят им бе ограничен до толкова), Донован се разположи върху другия, представляващ несполучлив модел на масивно работно кресло на колелца, с което домакинът ѝ се плъзна към нея по скърцащия под от дъбови дъски, като се наклони напред, отпуснал ръце върху широко разтворените си колене.

— От колко време работите с Карън? — попита я.

Лиз седеше кръстосала крака, поставила ръце една в друга върху събраните си колене, надявайки се с всички сили, че притежава необходимото делово излъчване на човек, сериозен и разбиращ от работата си. Досега тази поза, в съчетание със строгия сив костюм, с който беше облечена, винаги бе допринасяла за желания ефект. При все това проницателният поглед, с който Донован Грант я наблюдаваше в този момент, я караше да се чувства неловко и безкрайно неудобно, сякаш бе стиснала краката си прекалено силно и преплела пръсти прекалено стегнато, за да изглежда наистина отпусната и спокойна.

— От шест години — отвърна Лиз тихо. — Постъпих на работа при нея, веднага щом завърших гимназия.

— Но имате и диплома за завършено висше образование по специалността „Връзки с обществеността“, нали така?

— Да — младата жена си пое дълбоко дъх, обезпокоена, че Донован изпитва някакви съмнения по този въпрос. — Уверявам ви, че притежавам необходимата квалификация за работата, за която ме повикахте. Подобни деликатни проблеми съм решавала и преди...

— Знам, знам — побърза да я прекъсне нейният домакин, след което се усмихна отново, облягайки се назад в стола. — Когато ви препоръча, Карън ми изпрати и кратка информация за всички клиенти, които сте представлявали до този момент — замълча за миг, изгледа я пак внимателно и добави: — Не се притеснявайте. Аз не хапя, така че можете да бъдете спокойна.

Лиз отклони поглед встрани за миг, след което отново се обърна към Донован.

— Знам, но просто... Изглеждате различен.

Мъжът отсреща наклони глава. В очите му проблесна закачливо пламъче.

— И кое ми е различното?

— Ами дрехите ви, начинът, по който се държите и разговаряте. Очаквах по-официално и резервирано поведение.

— Карън нищо ли не ви е говорила за мен? — попита младият мъж предпазливо, но и със стаена ирония, което не можеше да не заинтригува Лиз. Едва по-късно ѝ мина през ум, че вероятно Донован бе целил именно такъв ефект с думите си.

— Разказа ми за компанията „Ди Ай Джи“ и за проблема, пред който сте изправен. Всъщност, аз вече бях чела за това във вестниците.

— Значи не ви е казала, че се познаваме лично?

— Спомена, че сте стари приятели, но без да навлиза в повече подробности — видя в очите му да проблясва полунасмешливо, полузакачливо пламъче и нарочно подпита: — И къде по-точно се запознахте?

— В колежа, през шестдесетте? Двамата с нея споделяхме някои общи революционни възгледи.

— Карън? С революционни възгледи? — Лиз се опита да си представи своята приятелка и шефка като бунтовничка, но единственият образ, който се появи в съзнанието ѝ, бе на типична делова жена с изтънчени маниери и голяма доза конвенционалност в поведението. — Наистина не мога да повярвам!

Този път Донован се ухили още по-широко с дяволита момчешка усмивка.

— Бе заедно с мен в първите редици на не една протестна демонстрация за мир, развявайки знаме и крачейки не по-малко решително от останалите — младият мъж поклати глава и добави: — В онези години Карън бе нещо изключително, истинско въплъщение на свободолюбивия дух — с дълга черна коса, спускаща се почти до кръста, с разкъсани джинси, крачеща боса и наперена, облечена само в размъкната груба мъжка риза без никакъв сутиен отдолу... — Донован въздъхна дълбоко, което по-изразително от всякакви думи разкри вълнението, с което си припомняше колко силно Карън го бе привличала някога.

Преди да си даде сметка какво казва, Лиз вече задаваше следващия си въпрос:

— Имахте ли връзка с нея?... О, Боже, съжалявам! Естествено, че това не ми влиза в работата!

— Няма нищо — спокойно отвърна нейният домакин, без да показва каквото ѝ да било смущение. — Сам насочих разговора към тази тема. Наистина имахме връзка за известно време, но от години не я бях виждал — в гласа му прозвучаха нотки на същата момчешка закачливост, каквато се таеше в усмивката му. Говореше с естествена лекота, ентузиазъм и невинна небрежност, които очевидно му бяха присъщи. — Как изглежда Карън сега?

Бе ред на Лиз да се усмихне дяволито.

— Косата ѝ все още е черна, но подстригана късо и старателно пригладена в модна прическа. Обикновено носи копринени рокли, вносни кожени обувки с високи токове и мисля, че вече е придобила навика... да си слага сутиен. Но, след като не сте се виждали от толкова дълго, как така ви хрумна да ѝ се обадите вчера?

— Свързано е с философските ми възгледи, които се опитах да разясня на гостите ми преди малко. За да постигнеш успех днес е необходимо да си умен и съобразителен, с други думи, да притежаваш способността да откриваш слабите места и да можеш да ги отстраняваш по възможно най-ефикасния начин. Компанията на Карън Рейнолдс е най-добрата. Макар през последните години да не поддържахме контакт, аз съм отлично запознат с репутацията и известността ѝ. Повече ми харесва, когато се усмихвате.

— Моля?

— Преди малко се усмигнахте. Това ви прави още по-привлекателна. Сега обаче се намръщихте: да не би да казах нещо нередно?

Лиз не обърна никакво внимание на комплиментата.

— Питам се дали не съжालявате, че Карън изпрати мен.

— Защо, за Бога, трябва да съжالياвам? — искрено се учуди събеседникът ѝ.

— Можеше самата тя да дойде. Аз все пак не съм Карън.

Това Донован вече беше забелязал — тази жена наистина нямаше нищо общо с Карън и все пак му се струваше необяснимо позната. Реши, че причината вероятно бе в косата ѝ — кестенява, с топъл златист оттенък, разделена на път по средата и спускаща се свободно по гърба. Излъчваше простота, без капчица претенциозност и нейната естествена привлекателност, която по никакъв начин не се бе опитала да подчертае чрез украшения или излишна натруфеност, му

припомняше отдавна отминали времена, тъй като това бе твърде необичайно за една съвременна делова жена. Погледът на тъмните ѝ бадемови очи обаче му действаше още по-магнетично — като истински прозорец към душата, тези очи изразяха интелигентност, която му допаднаше, но също така и предизвикателност, която силно го интригуваше.

— Карън ви е обучавала на тази професия и явно е сметнала, че сте най-добрата, за да ви изпрати. Аз и не съм очаквал тя да дойде лично, а ако бе предложила това, бих бил доста скептично настроен.

— Защо?

— Защото ще ми е необходимо цялото ваше внимание — задължително условие, ако искам работата да бъде свършена както трябва. Карън е администратор и има куп други задължения, които в никакъв случай не би могла да изостави, защото в такъв случай организацията ѝ няма да функционира толкова гладко. А вие не отговаряте за административни дела, така че няма да сте принудена да разкъсвате времето си между тях и мен.

Нещо в думите на Донован смути Лиз. Всъщност, не бе сигурна дали притеснението ѝ идваше от казаното от него или от начина, по който я гледаше — с проницателност и настойчивост, каквито обаче нямаше в словата му и на които отпуснатата му, небрежна поза в креслото изцяло противоречеше. Ако бе някоя друга, тя вероятно щеше да се изкуши да потърси по-дълбок смисъл в думите на младия мъж. Но тя си беше тя, Елизабет Джеръм. Просто жена, която си вършеше работата като истинска професионалистка.

Припомняйки си за сетен път това, Лиз изпъна още повече гръб и предложи със сериозен тон:

— Нека сега поговорим за това, което искате да се свърши.

— Съгласен съм — казвайки това обаче, Донован се изправи, хвана я за ръка и я поведе към вратата. — Само че ще го направим по време на обяд. Умирам от глад.

Лиз нямаше друг избор, освен да го последва, като трябваше да подтичва, за да върви в крак с него. След като я настани отпред в спортния модел Ауди, който караше, домакинът ѝ се разположи на свой ред зад кормилото.

— Хубава кола... за човек, някога изповядвал революционни възгледи — подхвърли с усмивка Елизабет. Все още не можеше да си

представи Донован в ролята на собственик и директор на огромна корпорация и бе доволна от възможността, която ѝ предоставяше работата ѝ, да научи повече за този човек, провеждайки с него задължителната анкета от въпроси на професионална тематика. Познаването на неговия характер, темперамент, недостатъци и силни страни щеше да ѝ помогне изключително много в работата ѝ през следващите няколко седмици, ако искаше да успее в задачата си да направи компанията му водеща сред конкурентите фирми.

— Дори ѝ младежите с революционен дух порастват рано или късно — отвърна добродушно Донован, като запали автомобила и се насочи към изхода на паркинга. — Развиваме вкус към красивото и удобното в живота, макар че като личности всъщност не се променяме — просто се научаваме да сдържаме емоциите си, да балансираме стремежите си и да ги насочваме в най-правилната посока.

— Значи вече сте се отказали от демонстрациите?

— Не съвсем. Ако вярвам силно в някаква кауза и съм убеден, че публичният протест е най-удачната форма да се защити тази кауза, бих застанал без колебание в първите редици на демонстрантите. Днес обаче за мен са възможни и други алтернативи — притежавам повече власт, влияние, авторитет ако щете, за да окажа необходимия натиск, защото вярвам, че по-голям успех може да се постигне, ако се действа отвътре, ако промените идват от хората в централното ръководство.

— Това ли е целта на консултантските услуги, които предлагате?

Донован ѝ хвърли бърз, но проникателен поглед.

— Значи сте научили вече? Е, добре сте си подготвили домашното, както виждам.

— Да, но само в общи линии, тъй като всичко стана в последната минута и не разполагах с кой знае какви възможности за проучване. Естествено, известно ми е, че се занимавате с производство на екологично чисти храни, че притежавате много добре функционираща агенция за куриерски услуги, както и преуспяваща самолетна компания за полети на кратки разстояния. От всичко, което прочетох за вас обаче, стигнах до извода, че сте известен най-вече с консултантските услуги, които предлага фирмата ви. Вероятно вече сте издигнат в култ и последователите ви не ви оставят на мира?

Усмивката на Донован се изкриви в едва забележима гримаса.

— Не бих се изразил точно така. Просто хората винаги търсят да се заловят за нещо, или за някой, който може да им даде стабилност, да им вдъхне надежда. Непрекъснато ми се обаждат най-различни начинаещи бизнесмени или предприемачи, които търсят съвета ми за това дали дадена дейност или определена маркетингова стратегия си заслужава да бъде реализирана, дали ще им донесе успех. В повечето случаи им казвам да се откажат, но дори подобни думи ги впечатляват и те ме търсят отново, и отново.

— Проявявате прекалена скромност — упрекна го Лиз. — Всеизвестно е, че извършвате консултации от много по-голям мащаб — неведнъж сте бил канен от страна на водещи бизнес корпорации и предприятия, за да им предложите по-добри начини за инвестиране, производство, управление на ресурсите. С други думи, за по-успешно постигане на интересите им.

— Проблемът е, че интересите на тези корпорации обикновено са с чудовищни форми. Не трябва да се забравя, че недобре планираното и твърде хаотично развитие може лесно да излезе извън контрол — дясната ръка не знае какво върши лявата и нещата се объркват. Не е нужно да си гений, за да забележиш това и да прозреш необходимостта от централизация и канализиране на дейностите. А вие откъде сте, Елизабет Джеръм?

Рязката промяна на темата, придружена и от съответната смяна на тона, с който говореше до този момент Донован, свари Лиз неподготвена в първия миг. Тя примигна няколко пъти, след което побърза да се вземе в ръце и отвърна:

— Родена съм в Балтимор. Разкажете ми сега за бизнеса ви с екологично чисти храни.

Донован отново я стрелна с бързия си проникателен поглед, но не се възпротиви на искането ѝ. Караше с небрежно отпуснати върху кормилото ръце и колата се движеше едва ли не от само себе си, гладко и спокойно, сякаш бе автоматизирано превъплъщение на своя собственик и неговата философия за живота.

— Историята с екологично чистите храни е доста стара. В онези дни на антиконформизъм и бунтовнически настроения, за които вече споменах, често участвах в дискусии на тема вредата от химическите добавки в храните. Когато реших, че е време да се захвана с някакъв бизнес, стори ми се съвсем естествено да се насоча към

производството и продажбата на органични продукти. Всъщност, трябва да призная, че успехът ми се дължеше предимно на късмет, както и на факта, че притежавах нужното търпение и несъмнено улучих точното време за развитие на подобна дейност — бях един от първите, захванали се е този бизнес и това ми даде възможност да си осигуря необходимите ресурси и да започна ефективно отглеждане и производство, още преди вашето общество да му бе хрумнала идеята за екологично чистите храни. Така че, когато търсенето на пазара внезапно стремглаво се покачи, аз вече бях заел позиция на първата линия.

— Дали не е било по-скоро прозорливост, отколкото чист късмет?

Донован сви рамене.

— Искан ми се да мога да кажа, че съм проявил прозорливост, но всъщност по онова време парите и печалбата нямаха кой знае какво значение за мен — все още си бях с възгледите на хипи и реформатор на обществото.

— Но сте разбирал достатъчно, за да върви работата както трябва.

— Предполагам, че действах по-скоро по инстинкт, макар че за това си дадох сметка едва по-късно. Започнах с едно малко предприятие в Лос Анджелис и първоначално си мислех, че бих бил доволен дори само ако успея да спечеля достатъчно, за да мога да преживявам. Когато се оказа, че приходите далеч надминават очакванията ми, реших да си поставя по-големи цели. Сключих договори с още производители на екологично чиста селскостопанска продукция, отворих още една фабрика, след време построих трета и така нататък. Беше като някаква игра, в която аз самият определях залозите. Преди да мога да си дам сметка, вече бях станал сериозен и преуспяващ предприемач.

— А какво е положението днес? Колко голям е бизнесът ви?

— Притежавам заводи за обработка на селскостопанска продукция в шест щата, над деветдесет хиляди акра обработваема земя, почти хиляда работника и мрежа за доставка на необходимите суровини, разпростираща се в повече от десет държави. Предполагам, че бизнесът си е доста голям.

— Да, наистина — достатъчно, за да поражда планове за саботаж сред конкуренцията — подхвърли замислено Лиз.

Донован обаче прекъсна думите ѝ, махвайки рязко с ръка в жест, който вероятно би ѝ се сторил твърде груб, ако не бе придружен с обичайната за младия мъж приветлива усмивка.

— Нека не започваме този разговор сега, Елизабет. Не мога да обсъждам подобни въпроси на празен стомах. Така че, по-добре ми разкажете кога напуснахте Балтимор.

Прииска ѝ се да му каже, че всички я наричаха Лиз, но се въздържа. Начинът, по който толкова нежно и плавно произнасяше цялото ѝ име, го правеше да звучи по-красиво от когато и да било. Освен това, този мъж излъчваше спокойствие и топлина, които убиваха всяко желание да му се противопоставя, поради което Лиз охотно прие да отклонят разговора извън деловия кръг от въпроси.

— Напуснах Балтимор, когато бях приета да уча в колеж.

— И кой беше той?

— Емъри.

— В Атланта? Страхотно място!

— Да. И съм доволна от образованието, което получих там.

— А после?

— После следвах в Бостънския университет, където се дипломирах като магистър по „Връзки с обществеността“.

— Винаги ли сте искали да работите в Манхатън?

— Не. Просто в един момент разбрах, че там е най-доброто място, където мога да се реализирам — Лиз се загледа през прозореца на колата и установи, че явно отдавна бяха излезли от градската зона на Трой и сега пътуваха през откритото поле по път, от двете страни на който се редуваха дървета и обработваеми площи. — Къде отиваме?

— У дома. Аз съм най-добрият майстор на хамбургери в околността.

Лиз почувства да я обхваща напрежение и си помисли за съвсем противоположното усещане на спокойствие и лекота, които бе изпитвала до този момент, благодарение на умения и доста хитър подход, приложен от страна на Донован.

— Всъщност можехме да хапнем и в града... — не го погледна. Не посмя. Усети обаче притаения смях в думите, с които ѝ отвърна и разбра, че безпокойството ѝ явно го забавляваше.

— Реших, че ще е по-добре, ако обядваме в къщи, насаме. За нещата, които ни предстои да обсъдим, е важно никой да не ни притеснява.

— Тогава защо не останахме в кабинета ви?

— Не. Обстановката там е твърде безлична, делова.

— Но и разговорът ни е делови, а не личен.

— О, не! Силно се надявам, че не е така!

Лиз го изгледа рязко, разтревожена от последното му изказване, но срещна неговата дяволита усмивка; в големите му тъмнокафяви очи просветваха закачливи пламъчета, които обаче моментално изчезнаха, когато Донован забеляза уплахата ѝ.

— Всичко е наред, не се притеснявайте — побърза да я успокои той, макар очевидно да бе леко озадачен от това, че го бе взела на сериозно. — Твърде сте напрегната, струва ми се. Предполагам, че често ви свалят и ви закачат, така ли е?

— О, не! — Лиз никога досега не бе имала проблеми с мъжете, не ѝ се бе налагало да се бои от закачки, двусмислени подмятания или опити за свалка от тяхна страна... нито някога бе изпитвала толкова силно смущение, както в присъствието на Донован Грант. Та как изобщо е възможно мъж като него — преуспял в бизнеса, чаровен, а отгоре на всичко и красив, въобще да се интересува от нея? И как успя да ѝ дойде на ум подобна мисъл — не можеше да си представи! — Просто предпочитам да разговаряме по работа, това е.

— Никога ли не смесвате работата с удоволствието?

— Никога — отвърна със сериозен тон тя, опитвайки се да запази невъзмутимо изражение, втренчила поглед през прозореца на колата.

— Дори съвсем малко? — гласът му сега прозвуча по-високо и леко насмешливо.

Лиз се усети, че прави от мухата слон и се постара да се отпусне.

— Дори съвсем малко — отговори този път по-спокойно, мислейки си как нейният домакин успяваше прекрасно да предвиди още от самото начало всичките ѝ реакции и отговори. Тя обаче не можеше да допусне да бъде унижавана по такъв начин от страна на един толкова самоуверен, интелигентен и привлекателен мъж.

— Наистина жалко — подхвърли тихо той, едва ли не само на себе си, след което добави на по-висок глас: — И какво тогава правите, за да се забавлявате?

Лиз се постара да смекчи тона си, отговаряйки максимално небрежно:

— Това, което правят и другите хора.

— Като например?

— Обичам да чета, да ходя на ресторанти, на кино.

— Сама?

— Понякога сама, друг път с приятели. Разкажете ми сега малко повече за компанията Ди Ай Джи. С какво още се занимава тя, освен с производството на екологично чисти храни, куриерските услуги и самолетната компания?

— С „Химера“. Играли ли сте някога на тази игра?

— Никога. Веднъж исках да си я купя, но в магазина всичко вече бе разпродадено. Търсенето бе по-голямо от предлагането. Това беше ли планирано предварително?

— Не съвсем, макар че ни бе от полза за повишаване на интереса от страна на потребителите. Всъщност, не очаквахме толкова много хора да искат да си купят играта. В последствие увеличихме продукцията, така че сега проблемът би трябвало вече да е разрешен. Преди да си тръгнете, ще ви подаря един комплект от „Химера“, заедно с брошури на примерни сценарии, които можете да използвате.

— Благодаря, но не е необходимо. Мога да си я купя.

— За мен ще бъде удоволствие да ви я подаря. Приемете го, ако така предпочитате, като аванс към заплащането за услугите, които очаквам от вас.

Лиз отново изпита силно смущение. Имаше нещо в интонацията и в думите на Донован Грант, извикващо в съзнанието ѝ съвсем други образи, различни от това, което се предполагаше, че би трябвало да има предвид. Постара се да се убеди, че просто е станала твърде невротична и се почуди защо ѝ бе толкова трудно да приеме казаното от този мъж буквално, вместо да го подозира в скрити намерения и двусмисленост.

— Къде сме сега? — попита тя, опитвайки се да насочи разговора в друга, по-безопасна посока.

Донован отново не се противопостави на промяната в темата, макар че първо изглежда изпитателно гостенката си, преди да ѝ отговори.

— Пътуваме на северозапад и ако продължим в същата посока, ще стигнем планините Адирондак. Били ли сте там някога?

— Не, но съм чувала, че са невероятно красиви.

— Самият парк е най-големият в страната — простира се на площ от шест милиона акра в северната част на щата Ню Йорк и също така се счита за един от най-красивите от този тип. На север е посещаван по-малко от туристи и съответно природата е запазена почти непокътната. При лошо време планините са почти недостъпни, но негостоприемството им може да бъде преодоляно, ако човек умее да разбира знаците на природата и знае как да се движи из такива райони. Гледките са наистина впечатляващи.

Лиз се завъртя настрана към Донован, за да го наблюдава по-добре, докато говори.

— Значи вие сте ходили там, така ли? — попита го заинтригувана.

— Само на някои места. Предполагам, че ако живея достатъчно дълго, ще успея да разгледам целия район на Адирондак. Харесва ми да вървя през гъстите гори, да се скитам около планините, да изкачвам върховете — това е истинско предизвикателство, но и неповторимо изживяване. Говорят за Скалистите планини като за най-прекрасното място, но красотата тук, в Адирондак е не по-малко вдъхновяваща и изумителна. Не можете да си представите как се чувства човек сам сред пустошта, заобиколен единствено от звуците и гледките на непокорената дива природа... — гласът му заглъхна и той въздъхна дълбоко, също както бе направил при спомена за Карън и общото им, свободно и необременено от сутиени и мода минало...

Лиз не успя да скрие усмивката си.

— Значи не само жените успяват да ви развълнуват и вдъхновят?

Донован се поусмихна на свой ред.

— Да, и то без усилие. Природата винаги ми действа така. Също и бизнесът. Разбира се, по по-различен начин, отколкото една хубава жена.

— Вероятно.

— Докъде стигнах, всъщност?

— До лекцията по география.

— А, да, лекцията по география. Физическите особености на мъжа...

— Искате да кажете, на Адирондакските планини...

— Честно казано, другата тема е не по-малко интересна.

— Да, но в момента е без значение.

— Почакайте не смятам, че тялото ми е без значение — хвърли си бърз поглед в подкрепа на изказването си и продължи: — Географският релеф на мъжа може да бъде...

— На Адирондакските планини... — повторно го прекъсна спокойно, но твърдо Лиз, без вече да се обижда от сексуалните намеци на спътника си. Май започваше да свиква и повече не изпитваше напрежение от закачките му. — След като отказвате да обсъждаме делови въпроси, можете поне да помогнете за обогатяването на общата ми култура.

— Точно това беше целта ми — отвърна Донован с невинен тон.

— И така, ставаше въпрос за областта Адирондак...

Мъжът до нея придоби престорено сериозно изражение, имитирайки позата на дисциплиниран инструктор.

— Е, добре тогава — въздъхна шумно и продължи: — Планините Адирондак заемат площ от шест милиона акра...

— Това вече ми го казахте.

— Така ли? Ами в такъв случай, бихте ли ме подсетили докъде бях стигнал, преди да бъда прекъснат толкова грубо?

— Не бяхте прекъснат грубо.

— Напротив, бях. Именно вие повдигнахте темата за нещата, които могат да ме развълнуват и вдъхновят.

— Но защото, описвайки дивата природа, започнахте да въздишате в прилив на емоция!

— Дивата природа! Нека да продължим оттук, тогава. Знаете ли, че поетите сравняват човешкото тяло с тайнствата на дивата природа — възпроизвеждащо се само, подхранващо се пряко или непряко от топлината и светлината на слънцето, пълно с извивки и пролуки, които чакат да бъдат разкрити и проучени?

Лиз отпусна глава в дланите си, поклащайки я бавно. В продължение на един дълъг миг Донован остана втренчил поглед в нея, хипнотизиран от блясъка на светлите ѝ кестеняви коси, толкова меки и гладки, в естествения си, неподлежащ на модните течения вид, падащи свободно по раменете ѝ подобно на водопад — гледката събуди едно позабравено вълнение у него, но в следващия момент

младият мъж побърза да обърне внимание на жеста ѝ, като заговори бързо, сякаш нетърпелив да приключи с така наречената лекция по география.

— През миналия век, южните склонове на планините Адирондак били покрити от гъсти вековни гори, които по-късно хората започнали да изсичат. За късмет, сега растителността е почти изцяло възстановена, макар някои от старите пътища за прекарване на трупите да съществуват все още. На определени места земята е притежание на частни лица, докато по-голямата част от парка вече е във владение на държавата. Важното обаче е, че дори индивидуалните собственици се стремят да опазват природата и да възстановяват изсечените гори.

— Вие сте един от тях, предполагам.

— За съжаление, не успях да се сдобия със земя в тези райони — хората там не просто се стараят да опазват околната среда, но всъщност са настроени доста собственически към нея. Ето, оттук се отива към моята къща — Донован бе намалил скоростта и сега внезапно сви в тесен, покрит с разнебитена настилка път, който, ако пътуваше сама, Лиз едва ли щеше въобще да забележи сред гъсто израслите дървета от двете му страни.

— Тук наистина сме в провинцията! — възхити се Лиз. — Просто да не повярваш, че сме на по-малко от един час път със самолет от Манхатън!

— Ето защо толкова ми харесва да живея на това място.

— Вероятно пътувате всеки ден?

— До града и обратно ли? Не. В Манхатън също имам апартамент, но тук е моето истинско убежище.

— И то какво! — възкликна с лека завист младата жена, докато наблюдаваше през прозореца лъкатушещия се път, който сякаш нямаше край. — Къде е къщата?

— До нея има още около километър разстояние.

— За Бога, как успявате да стигнете до нея, когато има сняг?

— Наел съм хора, които да разчистват пътя, а освен това колата ми е и със задна предавка. Не че не съм изпадал в доста рискови ситуации...

— Мога да си представя. Тук е доста изолирано и отдалечено от другите населени места, нали?

— Да. А и живея сам — изгледа я внимателно и добави: — Не съм женен, нямам приятелка, нито съм си взел икономка.

— Да не би да се опитвате да ме уплашите?

— Не, просто исках да ви уведомя, че съм мъж, свободен от ангажименти.

— Аз обаче не.

— Доколкото виждам, не сте омъжена.

Лиз наведе поглед към ръцете си — Донован вече бе обърнал внимание, че на пръстите ѝ нямаше брачна халка.

— Така е, но двамата с вас ни свързват единствено бизнес отношения — нищо повече.

— И защо?

Невинният начин, по който Донован зададе този въпрос я накара да извърне очи към него, но цялото му внимание в момента бе съсредоточено върху пътя, който бе изпъстрен с все по-остри завои и неравности на пътя. Ядоса му се, че си позволяваше да я дразни по такъв начин.

— Защото така!

— Защото как?

„Защото аз съм обикновено момиче, а ти си известен, богат и очарователен. Защото аз нямам никакъв опит с мъжете, докато ти доста си си поживял. Защото аз скоро ще премина в категорията на старите моми, а ти си сред най-желаните кандидати за женитба“, бързо мина през ума на Лиз.

— Просто така... затова.

— Аргументът не е основателен.

В същия този миг пред тях, подобно на призрак сред тъмната гора, изникна внушителна каменна постройка, приличаща удивително много на странно как запазила се реликва от отминали времена, само дето без съмнение си беше съвсем съвременна, което можеше да се разбере от огромния брой прозорци, в това число и няколкото по-малки тавански прозорчета, които изпъстриха фасадата. Очарована от гледката на къщата, Лиз моментално забрави раздразнението, обзело я преди малко.

— Възхитителна е! — възкликна със затаен дъх тя.

— Благодаря ви. И на мен ми харесва.

Като направи последен завой, Донован спря рязко колата, изскочи бързо от мястото си и заобиколи от другата страна, за да отвори вратата на Лиз и да ѝ помогне да излезе. Ръката, която подхвана лакътя ѝ, в следващия миг се спусна решително надолу и я стисна здраво за дланта. Младата жена не се възпротиви, а се остави на своя домакин, който я поведе с енергична стъпка нагоре по алеята, водеща към входа на неговия дом.

Отвътре къщата бе не по-малко впечатляваща, макар да цареше известен безпорядък, който накара дори самия Донован да изпита известно смущение при вида на разхвърляните по тапицираното канапе вестници и списания и анцуга, метнат върху облегалката на един от фотьойлите.

— Моля да ме извините за неразборията — подхвърли и с едно-единствено движение събра всички вестници накуп и ги напъха под мишницата си. — Не очаквах, че ще имам гости.

На Лиз ѝ се прииска да го попита какви тогава са били очакванията му — в края на краищата, бил е наясно, че тя пристига днес и ако първоначално е имал намерение да обядват в Трой, дискутирайки делови въпроси, защо въобще я доведе тук?

— Разположете се удобно — подхвърли ѝ през рамо. — Отивам да сложа каймата в микровълновата печка да се размрази.

Младата жена се боеше именно от това: да не се почувства наистина твърде удобно, сякаш едва ли не е на гости на близък приятел. Ето защо не се помръдна, стиснала здраво в ръце чантата си, впечатляваща със своите внушителни размери, а си позволи единствено да огледа стаята, в която се намираше. Бе голяма, но определено не разполагаше с кой знае колко мебели. Всъщност, обзавеждането бе скромно, но избрано с вкус и създаващо усещане за уют и топлина. Канапето и фотьойлите бяха облицовани с мека тапицерия с мотив от преплетени бежови и морскосини нишки, с разхвърляни по тях пухени възглавнички. Окачените по стените картини без съмнение бяха дело на местни художници — непретенциозни пейзажи, дали израз на неподправена любов и възхищение към красотата в природата. Рафтовете на високата до тавана библиотека бяха претъпкани с книги, в чиято подредба не бе следван никакъв определен ред. Малка стъклена масичка стоеше върху съвсем обикновена рогозка, постлана върху съвършено полирания

дървен под. Почти цялата стена насреща бе заета от огромна камина с решетка, затрупана с изгорели въглини. Отстрани бе поставена пълна кошница с насечени дърва.

Тясна дървена стълба извеждаше нагоре към малко помещение под спускащия се отвесно покрив, където имаше още едно канапе, телевизор и стерео уредба. Там също навсякъде бяха разхвърляни книги и списания, но именно тази естествена неразбория подсилваше усещането, че обитателят на къщата води истински интензивен, изпълнен с интереси живот, с което и домът му придобиваше одухотворен и привлекателен вид.

Шумът, идващ от кухнята, насочи вниманието на Лиз обратно към приземния етаж. Прииска ѝ се да се отпави нататък, но размисли, след което пристъпи бавно към един от фотьойлите, разположи се внимателно в него и остана да седи така в очакване на Донован, поставила ръце в скута си. След малко се огледа отново — погледът ѝ се спря върху отрупаните с книги рафтове насреща и любопитна да ги разгледа по-отблизо, тя се изправи и се приближи към библиотеката. Сред тях имаше и известно количество ръководства по бизнес, но основната част от книгите бяха свързани с други, най-разнообразни теми: истории за пътешествия, научно-популярни четива, наръчници по алпинизъм и други, съдържащи съвети за самоусъвършенстване. Домакинът ѝ притежаваше и богата колекция от художествена литература — някои от тези романи Лиз също бе чела — както наскоро излезли, така и по-стари издания.

— Аха... — стресна я глас зад гърба ѝ. — Виждам, че разглеждате колекцията ми от книги. Наистина, те предлагат по-голяма информация от гравюрите ми. Можете да научите много за един мъж само от нещата, които чете.

— Тъкмо това си мислех и аз — отвърна тихо Лиз, след което продължи по-уверено: — Всичко, което науча за вас, може да се окаже полезно, ако искам да изготвя успешна презентация на вас и вашата компания.

Ръката му леко докосна рамото ѝ, когато Донован се протегна, за да посочи с пръст една от книгите.

— Надявам се, че нямате намерение да обявите пред целия свят, че чета подобни романи и въобще литература, доста отдалечена от реалната действителност.

— Не виждам нищо лошо в това, че харесвате такива книги, макар че лично на мен ми допадна повече предишния роман на Л'Амур.

— Значи и вие сте негова почитателка, така ли? — изненада се Донован.

— А не са ли всички?

— Мислех, че се смята, че мъжете обичат да четат предимно уестърни.

— Ето това вече си е чисто сексистка презумпция — подхвърли с усмивка Лиз. — Още по-шокиращо е, че подобно изказване идва от човек, който в младежките си години е бил хипи.

Вниманието на Донован обаче вече не бе насочено към книгите — в този миг той наблюдаваше с интерес лицето на своята гостенка. Очите ѝ излъчваха мекота и свенливост, независимо от на пръв поглед дръзката усмивка, с която се опитваше да прикрие вътрешната си уязвимост. Несъмнено, тази жена представляваше истинско изключение от псевдоестетизма и свръх претенциозността на Ню Йорк.

— Обичам да шокирам хората. Това е част от играта.

Забеляза как Лиз веднага стана неспокойна. Стоеше твърде близо до нея, изучавайки лицето ѝ прекалено настойчиво — виждаше, че иска да се отдръпне, да избяга, да се скрие далеч от неговия пронизващ поглед, но идването ѝ тук бе свързано с делови ангажимент, от който не можеше да се измъкне току-така.

— За каква игра става въпрос? — запита притеснена.

— За живота като игра. За любовта като игра.

Тези думи, при произнасянето на които горещият дъх от подвижните, чувствени устни на мъжа до нея почти опари шията ѝ, накараха Лиз да се завърти рязко и да се отдалечи с бързи крачки към фотьойла, в който бе седяла допреди малко, като този път само се подпря на облегалката.

Донован обаче я последва, без да обръща никакво внимание на желанието ѝ да се измъкне от настойчивостта, с която я наблюдаваше, сякаш се опитваше да проникне до дълбините на нейното съществуване. Младата жена го погледна плахо за миг, след което сведе очи и тъкмо се канеше за кой ли път вече да му припомни целта на посещението, си, когато той заговори с тих, упокояващ глас.

— Нямах намерение да ви стряскам. Струва ми се обаче, че доста често се получава именно това, така ли е?

— Не съм се стреснала. Няма от какво.

— Да не би тогава да се чувствате заплашена по някакъв начин?

— Не, разбира се. Защо?

— Наречете го както искате, но така или иначе, няма съмнение, че нещо ви притеснява. Не разбирам обаче какво е то, Елизабет. Привлекателна жена сте, така че не може да не сте свикнали със закачките от страна на мъжете.

Привлекателна жена сте. Привлекателна жена.

— Подобни закачки не са ми по вкуса. Всъщност, може би ще ви е по-приятно, ако работите с някоя друга от сътрудничките на Карън. Мога да ѝ се обадя и да...

— Не искам да работя с друга. Искам да работя с вас.

— Но очевидно стигнахме до задънена улица.

— Само вие смятате така. Аз лично не виждам никакъв проблем. Вероятно си мислите, че планирам още сега да ви се нахвърля и да ви изнася на пода? Грешите. А и не разбирам какво лошо може да има в това, че ви поканих тук, освен ако желанието да опознаеш по-отблизо някого не е престъпление според вас. Може би ако се поотпуснете малко и се опитате да не приемате закачките ми на сериозно, ще видите, че в края на краищата не представлявам чак такава заплаха. Дори ще ви се сторя симпатичен.

Този път Лиз успя да събере кураж и устоя на погледа му.

— Вие наистина сте ми симпатичен, но... е, предполагам, че просто не съм свикнала на подобен род шегички и подхвърляния. Изнервят ме.

Донован я гледа замислено около минута, след което каза:

— Е, струва ми се, че можем да минем и без тях — пристъпи към нея, но внезапно се спря и добави: — Умеете ли да готвите?

— Горедолу. Стига да не става въпрос за някакви по-засукани специалитети.

— Чудесно — Донован пристъпи отново, този път в посока към кухнята. — Значи няма нужда да се притеснявам, че можете да се нацупите, като видите как съм приготвил хамбургерите — канеше се да ѝ махне с ръка да го последва, но се извърна, спря се повторно за миг, след което се приближи за пореден път и внимателно измъкна

чантата ѝ от здраво стисналите я пръсти. — Хайде идвайте — бе всичко, което каза, преди да се изгуби в кухнята, без повече да поглежда към Лиз.

На младата жена почти ѝ се прииска да бе взел ръката ѝ, както бе направил няколко пъти през този ден, и да я бе повел със себе си, без да ѝ дава възможност за избор. В настоящата ситуация обаче ѝ се налагаше да реши дали да се прояви като страхливка и да си остане във всекидневната, или да се довери на Донован и да го последва. Пое си дълбоко дъх, изправи се и се постара да си придаде невъзмутим вид. В края на краищата, вече бе на двадесет и девет години, не зависеше от никого и бе постигнала истински професионализъм в своята специалност.

Още щом приближи, видя Донован, застанал с гръб към вратата. Ровеше в един от шкафове. След малко извади от там една бутилка, после друга, след което започна да измъква разни бурканчета и шишенца с подправки. Това, че очевидно бе погълнат от приготвянето на обяда, даде възможност на неговата гостенка да разгледа на спокойствие помещението. Възхищението ѝ нарасна още повече, защото това, което видя, нямаше нищо общо с очакванията ѝ. Вместо скромното оборудване, състоящо се от обикновена електрическа печка и фризер, каквото Лиз смяташе, че би бил напълно достатъчно за вила в провинцията, кухнята разполагаше с абсолютно всички най-модерни уреди и приспособления. Срещуположният край на помещението преминаваше в трапезария — просторна и светла, поради впечатляващия брой високи до тавана прозорци, които, също както и във всекидневната, не бяха закрити нито от пердета, нито от щори, а свободно пропускаха слънчевата светлина, отразяваща се на свой ред от лакираната до блясък маса и покрития с лъскава теракота под.

— Как ви се струва? — попита Донован с известна несигурност.

— Страхотно е! — веднага отвърна Лиз. Макар да ѝ се стори, че въпросът на домакина ѝ, както и напрегнатият поглед, с който продължаваше да я наблюдава, изразяваха по-дълбок смисъл от директното съдържание на думите му, тя се постара да насочи вниманието си единствено към кухнята. — Вероятно ви се е отворила доста работа, след като сте купили къщата. Не очаквах всичко тук да е толкова модерно.

Донован прокара длан по лъскавия плот, върху който бяха разпръснати най-различни продукти.

— Просто си помислих, че след като в края на краищата успях да купя това място именно благодарение на търговията с природосъобразна храна, вероятно трябва да отдам заслужено внимание на вида на кухнята.

— И откога хамбургерите се смятат за природосъобразна храна?

Гладко избръснато лице на Донован леко порозовя.

— Вече не съм толкова фанатично настроен, както едно време. Освен това, сиренето и крехкото месо без тлъстини са източниците на протеин, изключително необходим за правилно и балансирано хранене. Имам предвид, че винаги купувам качествени продукти без консерванти, а освен това нямам намерение да ви предлагам за обяд разни треволяци. За десерт ще има пресни плодове. Всъщност, смятам да нарежа и пресни зеленчуци като гарнитура, например моркови. Обожавам сурови моркови — много приятно е да ги хрускаш. Само не ме гледайте по този начин. Наистина е страхотно удоволствие!

— Да, но за зайците.

— Не трябва да подценявате тези хитри малки животинчета. Те разбират от здравословна храна, а и са страхотни по време на репродуктивния акт... но не ме гледайте така! — той изпъшка, този път очевидно от притеснение, и добави: — Е, май ще трябва да се примирите. Признавам си, че съм непоправим. Мислите ми текат винаги в една посока.

— Хм... Струва ми се обаче, че умеете лесно да сменяте посоките на мислене. Вече станах свидетел на това. Може би е по-добре да поговорим за онзи манияк, посипал отрова върху обработваемите ви площи...

Донован вдигна ръка в протест.

— Не, не. Още не е дошъл моментът. Нека първо се наобядваме на спокойствие.

Лиз повдигна учудено вежди при вида на суровата кайма, която нейният домакин тъкмо изваждаше от микровълновата печка.

— Не смятате ли, че първо въпросният обяд трябва да бъде сготвен?

— А, да, сготвен! Разбира се! — Донован изсипа различните подправки и гарнитурни, които бе извадил преди малко, в купата с

каймата, извади миксер от един друг шкаф и се зае да приготвя сместа за хамбургерите. — А вие по-добре седнете и ми разкажете за живота си.

Лиз се приближи до един стол, разположи се удобно върху него и изправи гръб.

— Вече ви разказах.

— Пропуснахте да ми опишете дома си. В жилищна кооперация ли живеете? В самия град или в околностите му?

— Ако живеех извън града, едва ли щях да ви завиждам толкова за това прекрасно място, което имате. Имам апартамент в центъра на Ню Йорк.

— Пеша ли ходите на работа?

Бе застанал с гръб към нея, като с пълно безгрижие изсипваше най-различни продукти в купата, на пръв поглед без да обръща особено внимание на това какви са, и в един момент Лиз се запита дали не трябва да стане и да упражни известен контрол върху процеса на приготвяне на обяда. Бедата обаче бе, че щеше да ѝ се наложи да застане близо до него, а определено предпочиташе между двамата им да има дистанция.

— Да, когато времето е хубаво. Иначе взимам автобус.

— Какво е работното ви време?

Ако бе придружил въпроса си с изпитателния поглед, с който обикновено я гледаше, Лиз вероятно щеше да избегне да отговори директно на запитването му. В този момент обаче вниманието му бе изцяло заето от хамбургерите и проявеното от негова страна любопитство ѝ се стори съвсем невинно.

— Най-различно — каза, решавайки, че би било проява на мнителност да избегне отговора. — По принцип нямам проблем с ранното ставане, така че отивам в офиса към осем. След работа често ми се налага да вечерям с клиенти или с хора, чието благоразположение трябва да бъде спечелено заради клиенти, така че се прибирам късно. А когато пътувам, напълно изгубвам представа за времето.

С умели движения, Донован вече бе започнал да смесва съставките за бъдещите хамбургери.

— Значи обичате да пътувате?

— Много! Харесва ми да посещавам различни места, да се срещам с непознати хора — вълнуващо е.

— Като малка често ли ви се случваше да пътувате с родителите си?

Лиз се поколеба за миг, внимателно обмисляйки отговора си.

— Да, но тогава не разполагах със свободата, която имам днес.

— Едва ли разполагате с кой знае каква свобода, след като в края на краищата работите с клиент — подхвърли Донован, докато оформяше каймата в питки с ентузиазма на дете, правещо снежни топки.

— При някои пътувания нещата са по-трудни, от мен се изисква повече. В повечето случаи обаче успявам да намеря време за разглеждане на забележителности, разходки из града, ходене по магазини.

— Значи обичате да правите покупки, така ли?

— Да, обикновено за други хора. Винаги се оказва, че някой приятел има рожден ден или годишнина, или въобще някакъв повод за празнуване. Харесва ми да правя подаръци за ознаменуване на различни събития.

— 25 февруари. 3 октомври. 4 юни.

— Моля?

Младият мъж постави една от питките върху плота, понатисна я още малко, след което я отлепи и я метна направо върху решетката на грила.

— 25 февруари е рожденият ми ден, 3 октомври е годишнината от основаването на дружеството — втора питка бе плюсната на плота и миг по-късно се озова на свой ред върху грила. — 4 юни е датата на дипломирането ми. Ето това вече си беше истинско събитие. Бе цяло чудо, че успях да завърша и че ръководството на университета все пак преглътна гордостта си и ми връчи дипломата. Всъщност, така и не присъствах на самата церемония, тъй като по това време бях зает да поставям пропагандни листовки под чистачките на паркираните коли — Донован вдигна замислено поглед към тавана. — Чакай да си помисля защо протестирахме тогава? А, да, за малко да забравя. 23 ноември.

Тъй като не обясни с какво бе важна за него тази дата, Лиз го изгледа учудено и подхвърли:

— Денят, в който застреляха Кенеди?

Донован придоби сериозно изражение, съчетано обаче със странна нежност и мекота в погледа.

— Денят, когато се роди моят син.

— Вашият син? Но аз си мислих, че...

— С Джини така и не сключихме брак — Дейвид бе дете на любовта. За жалост обаче двамата с Джини пораснахме, но не и нашата любов. Скоро след като се дипломирахме, установихме, че всъщност сме твърде различни. Бе една от онези истории, които започват бързо и свършват бързо: срещнахме се, влюбихме се, после дойде и раздялата. Година по-късно тя срещна друг мъж и скоро след това се омъжи за него.

— А... какво стана с Дейвид?

— Дейвид има втори баща, който, слава Богу, наистина го обича. Всъщност, той бе законно осиновен от Рон и носи неговата фамилия. Джини и Рон имат още три деца и са много щастливи. Също и Дейвид.

— Виждате ли го понякога?

— Сега, когато е вече по-голям, се срещаме доста често.

Донован изтри ръце в една кърпа, извади портфейла си от задния джоб на панталоните и подаде на Лиз малка снимка.

— Направена е преди година.

Младата жена дълго гледа снимката. Момчето притежаваше същия здрав тен като баща си, същите дълбоки кафяви очи с пронизателен поглед, същата волева брадичка.

— Красиво момче.

— Вече е почти мъж. Следващия месец става на седемнадесет.

Лиз погледна още веднъж снимката, преди да я върне на Грант.

— Сигурно се гордеете с него.

— Наистина, макар да нямам кой знае какво право на това. Приносът ми се заключава единствено в гените, които е наследил от мен.

Донован постави снимката обратно в портфейла, напъха го в джоба си, след което извади от някакво чекмедже малка дървена шпакла и се зае да обръща запеклите се от едната страна питки от кайма. Лиз се почуди защо бе побързал отново да се обърне с гръб към нея, но скоро разбра, когато той отговори на въпроса ѝ с глас, изпълнен с чувство на вина.

— Отначало, не. В онези години бях прекалено зает със себе си като една истинска персонификация на „Аз“ — поколението. С течението на времето обаче надраснах егоцентричната си нагласа, мисълта за това само и единствено как бих могъл да постигна по-голям успех. Сега съжалявам за пропуснатите възможности да бъда част от живота на Дейвид, част от неговото собствено израстване. Той е наистина чудесно момче и вероятно трябва да съм благодарен именно на Джини и Рон за това — обърна и последната питка от кайма върху грила, след което се завъртя с лице към Лиз и добави: — Не знам защо въобще ви занимавам с тези неща.

Лиз обаче не бе учудена ни най-малко.

— Аз съм добър слушател.

— На много малко хора съм разказвал за Дейвид. Нали разбирате, трудно е да признаеш собствената си безотговорност, макар и да е било в младежките ти години.

— Били сте твърде млад. Това обяснява всичко.

— Джини бе на същите години, но се оказа чудесна майка.

— Деветте месеца на бременността са й предоставили достатъчно време да обмисли нещата и да осъзнае какво значи да си родител. Освен това, след като се е омъжила толкова скоро след завършване на университета и е родила още три деца, значи всъщност е искала точно такъв начин на живот. Вероятно вече е била готова да се грижи за семейство и дом. А на вас ви е било нужно повече време да възприемете подобни отношения.

Донован наведе замислено глава.

— Учудвате ме с разбирането, което проявявате.

Смущението му накара Лиз да се усмихне.

— Просто за всичко си има някакво обяснение. Ако тогава си бяхте наложили да сключите брак въпреки желанието и стремежите си, вероятно скоро след това щяхте да се почувствате нещастен, а и едва ли бихте постигнал подобен успех и ниво на самоусъвършенстване, каквито имате сега. Естествено, аз съм само външен наблюдател, а когато не е засегнат лично, човек винаги преценява по-добре нещата в перспектива.

— Искали ли сте някога да имате деца?

— Обожавам децата.

— Да, но искали ли сте някога да имате свои собствени?

Дали някога е искала! Та това бе една от най-съкровените ѝ мечти, макар засега да си оставаше само мечта. Докато търсеше начин да измени посоката на разговора, вниманието на Лиз бе привлечено от тънките нишки пушек, които се надигаха от започналите да прегарят шницели върху скарата.

— Струва ми се, че обедът ни скоро съвсем ще изгори.

Донован се завъртя рязко и с няколко бързи движения успя да махне месото от грила тъкмо навреме, така че само след няколко минути, когато малките хлебчета също бяха стоплени на свой ред, а кръглите шницели намазани отгоре с разтопено сирене, на Лиз най-сетне ѝ бе предоставена възможността да опита несъмнено най-вкусните и апетитни хамбургери, които бе яла през живота си.

При все това, на следващата сутрин тя продължи да усеща едно странно присвиване в корема, което обаче нямаше нищо общо с обяда от предишния ден.

ВТОРА ГЛАВА

— Струва ми се, че ще е най-добре, ако оттук — нататък с компанията Ди Ай Джи се заеме Вероника — заяви Елизабет в мига, в който видя шефката си да влиза в офиса.

Карън Рейнолдс остави върху масата чашата с кафе, от която отпиваше на малки глътки и изгледа изпитателно Лиз над елегантните си очила с рамки от черупка на костенурка.

— И защо Вероника?

— Защото работи по-дълго при теб от мен и има по-голям опит.

— Да, но ти си по-интелигентна.

— Ами... В такъв случай, можеш да предложиш на Джули. Тя е просто ненадмината и притежава наистина блестящ ум.

— Само че тя е изцяло ангажирана с подготовката на турнето по представянето на новата книга на Джонатан Дъглас.

— Но аз също имам куп други ангажименти. Връзката с медиите и рекламата за „Ийстърн Ледър“, отчета за изминалото тримесечие за „Хумбърт“, а също така и куп пресконференции, които трябва да се организират за повишаване интереса към „Списание за жени“...

Карън леко смръщи чело, докато наблюдаваше своята служителка, която жестикулираше нервно и запалено обясняваше колко е претоварена с работа.

— Какво те притеснява, Лиз? Случило ли се е нещо вчера?

Лиз закри припряно напред-назад по луксозния килим на бледоморави шарки.

— Видях се с него. Разговоряхме. Мисля обаче, че не съм най-подходящия човек за тази работа.

— Но тук именно ти си специалистката за разрешаване на подобен вид бизнес спорове. Знаеш, че си най-добрата що се отнася до такива конфликти.

Елизабет се спря рязко пред бюрото на Карън и я изгледа с внезапно блеснал поглед.

— А какво ще кажеш за Дона? Тя е също толкова опитен професионалист в тази област.

— Да, но има съпруг и две деца, така че разполага с много по-ограничено време. Освен това, искам с този случай да се заемеш ти, а не някой друг. По дяволите, Лиз, застани най-после на едно място! Успокой се и ми обясни какъв е проблемът.

Елизабет я погледна смутено от отсрещната страна на стаята и тихо промълви:

— Проблемът е Донован Грант.

— Донован да бъде проблем? Не мога да повярвам! Винаги е бил един от най-симпатичните и приятелски настроени момчета!

— Сигурна съм, че не бих могла да работя с него.

Карън се отпусна отново на стола си, видимо объркана.

— Странна работа, бях убедена, че двамата с него ще се харесате още в мига, в който се видите — всъщност, именно това бе целта, която Карън искаше да постигне със запознанството им и то не само заради бизнеса. По принцип избягваше да играе ролята на сватовница, но представата за Лиз и Донован заедно и влюбени някак си ѝ бе допаднала и я бе накарала да предприеме съответните мерки, за да ги срещне. — И така, какво се случи?

— Непрекъснато подхвърля закачки и се опитва да ме провокира.

— Кой, Донован? Сигурна ли си, че говорим за един и същ човек? Онзи Донован, когото аз познавах някога, бе изключително мил, внимателен, възпитан и безкрайно искрен и открит в общуването си с другите хора. Но да се закача и да провокира? Не вярвам. По-скоро бих казала, че е чаровен и обаятелен — усмихна се и добави: — И то твърде обаятелен и страхотно красив. Това никога не би могъл да отрече — поклати глава, помълча няколко секунди и после запита със същото простиодушно любопитство, което бе проявил и Донован при разговора му с Лиз за самата Карън: — Как изглежда сега?

Лиз се усмихна за пръв път през този ден.

— Той ми зададе съвсем същия въпрос за теб.

— Естествено. Не сме се виждали повече от седемнадесет години, с изключение на някоя и друга зле направена снимка в списанията. Как са му понесли годините?

Лиз сви смутено устни.

— Не мисля, че въобще са му са се отразили.

— Хайде, хайде. Времето си минава, колкото и да не ни се иска. Кажете ми честно как изглежда днес?

Вместо да отговори, Елизабет закрачи отново с несигурни стъпки към срещния край на офиса. Карън я проследи изпитателно с поглед, след което решително каза:

— Лиз, за Бога, седни — едва когато младата ѝ служителка най-после се отпусна неохотно в най-близкия стол, тя я подкани да отговори на зададения преди малко въпрос: — Е?

Лиз се опита да избегне погледа ѝ.

— Лично аз не съм го срещала преди, но мисля, че... изглежда добре.

— Винаги е изглеждал добре. Кажете нещо повече.

— Висок е, слаб и строен, но същевременно добре сложен. Има кафяви очи и гъста кестенява коса, с няколко по-светли кичури край слепоочията.

— Искаш да кажеш, прошарени кичури? — запита Карън, широко усмихната. Сети се за своите ежемесечни посещения при фризьора си и бе доволна да чуе, че не е единствената, на която се налага да прикрива с боя тези издайнически следи на възрастта.

— Прошарени? Не съм съвсем сигурна... Възможно е, но така или иначе, има много младежки вид.

— Трябва да е навършил тридесет и девет, ако не и четиридесет години, така че несъмнено вече има бели косми тук-там.

— Може би, но със сигурност му отива. Както и бръчиците в ъгълчетата на очите, а също и едва забележимите линии, набраздяващи челото, трапчинките...

— О, да! Боже, как съм могла да забравя тези негови толкова възхитителни трапчинки, при вида на които едно време изтръпвах цялата!

— Абсолютно! — съгласи се Елизабет, припомняйки си също така нежните тъмни косъмчета по ръцете на Донован, начина, по който адамовата му ябълка леко подскачаше, когато преглъщаше, младежката лекота и енергичност на походката му, дължаща се без съмнение на стройните силни крака, скрити под мекия плат на дънките. В никакъв случай обаче не можеше да сподели подобни неща с Карън, дори не искаше и да си представя тези толкова вълнуващи образи, които продължаваха да витаят в съзнанието ѝ. Самият спомен за гласа му —

топъл, мек, предразполагащ — изпълваше цялото ѝ същество със сладостна болка.

— И така, какъв е проблемът тогава? — прекъсна мислите ѝ нейната шефка, забелязала със задоволство отнесеното изражение на младата жена насреща, което определено можеше само да потвърди вече породилите у нея се съмнения. — Обсъдихте преднамереното замърсяване на нивите му, нали?

Лиз мигом се отърси от своята замечтаност, възвръщайки си типичния делови израз на професионалистка, с който се чувстваше много по-уверена и защитена.

— О, да. Част от нещата, които ми разказа, вече знаех от вестниците. Например това, че въпросните обработваеми площи, върху които е била насипана отровата, се намират в Южна Калифорния и че са били засадени с маруля, и то не каква да е, а екологично чиста.

— Което значи?

— Че е отглеждана при естествени условия — засадена е в почва, която не се третира с пестициди или хербициди и е подхранвана с органични, а не с изкуствени торове. Според Донован, единствените вещества, с които е допустимо да се пръска подобна екологично чиста продукция са тези, които се извличат от други растения — например от чесън или от коприва. Някой обаче очевидно е пренебрегнал забраната, като е използвал вредни химикали.

— Има ли Донован представа кой може да го е направил?

Лиз поклати глава.

— В пълно неведение е — също както и полицията. В постоянна връзка е със семействата на двете жени, които умряха вследствие на натравянето, като също така се обажда всеки ден в болницата в Сакраменто, където са настанени останалите пострадали. Все още не е установен точният брой на хората, консумирали отровената продукция, тъй като някои от тях са се отървали само с повръщане и стомашни болки, преминали на следващия ден. С Донован стигнахме до единодушното решение, че ще е най-добре, ако той направи изявление, в което да разясни подробно проблема и да съобщи за мерките за сигурност, които прилага, за да бъде избегнат повторен инцидент.

— Какви мерки за сигурност?

— Наел е пазачи и е поръчал специален радарен детектор, който да сканира обработваемите площи, като проверява дали някой не

изсипва нещо върху тях от въздуха. Именно така са действали и в този случай: през нощта върху полетата е бил изсипан фин отровен прах — вероятно от нисколетящ самолет, незабелязан обаче от никого, тъй като, между другото, е имало и мъгла.

— Странно как този самолет не се е разбил в мъглата — подхвърли замислено Карън.

— Едно е сигурно: който и да го е направил, е бил куражлия.

— Полицията не е ли открила все пак някакви следи?

Лиз поклати глава отново.

— Направена е проверка на полетите от абсолютно всички летища в околността. Никакъв резултат. Явно е бил частен самолет, излетял от частна писта. Полицията се надява да попадне на следа, рано или късно. В противен случай...

— В противен случай, може никога да не открият виновника.

— Именно. По-добре обаче би било, ако го хванат, дори и от гледна точка на личните интереси на Грант, защото така ще могат да обяснят станалото като проява на някой маниак.

— И Донован ли смята, че посипването на отрова е дело на маниак?

— Имаш предвид, че би могъл да го е извършил и човек, който му има зъб, така ли? Е, разбира се, зададох и този въпрос на нашия клиент: отрече да има лични врагове — Лиз добре си спомняше колко невинно бе прозвучал отговорът му и как след това тя го бе подкачила за самоувереността му. — Попитах го дали не смята, че може да е бил някой, който му завижда за успеха, но Донован веднага отхвърли подобна вероятност.

Карън посегна към кафето си и отпи замислено от него.

— Е, при това положение съм съгласна, че най-правилното решение е с Донован да направите публично изявление — възползвайки се от факта, че Лиз бе забравила първоначалното си настояване да бъде отстранена от случая, Карън побърза да добави с възможно най-небрежен тон: — Как, по-конкретно, смяташ да процедурате?

Младата жена насреща дори не забеляза заложения капан, тъй като професионализмът ѝ отново бе взел връх и мислите ѝ вече бяха заети с действията по този нов и толкова интерес заради усложненията си случай.

— На първо място, разбира се, ще бъдат изпратени писма до всички акционери и партньори на Ди Ай Джи, както и до дистрибуторите и търговците на дребно, но най-важната част, на която и най-много залагаме, е масова акция по телевизията и радиото — интервюта, срещи в ефир, последни новини, свързани с проблема и други подобни прояви, в които, несъмнено, Донован ще успее да се прояви блестящо и убедително. Ще пуснем и големи обяви във водещите вестници, тъй като на настоящия етап основният проблем е общественото мнение — ако потребителите се уплашат и причинят бойкот на цялата продукция от екологични храни на Ди Ай Джи, въпреки факта, че вече всички заразени продукти са изтеглени от продажба, това несъмнено ще доведе до непоправими загуби и сериозно уронване на имиджа. Прекалено рано е за точни цифри, но Донован е разговарял с отделните дистрибутори и почти всички са потвърдили, че интересът на хората е намалал значително. Ето защо е необходимо да се действа бързо и максимално ефикасно.

Карън се наведе напред и каза:

— Тогава започвай веднага. Предполагам, че можеш да си осигуриш цялата необходима информация от служителите в централния офис на компанията, който е само на няколко крачки от тук. Уговорихте ли се вече с Донован?

— Дали съм се уговорила с Донован? — въпросът в миг върна Лиз от сферата на деловите отношения към тази на личните, като я накара да се смути силно. Тя скочи на крака, запъти се с бързи крачки към прозореца, постоя там известно време и накрая отвърна с тих, колеблив глас: — Каза, че по-късно през деня ще мине да ме вземе оттук. Надявах се, че дотогава с теб ще сме успели да се споразумеем някой друг да поеме работата вместо мен.

— Да те замести ли? Но ти едва сега започваш и вече имаш толкова добри идеи! Случаят е направо идеален за теб!

— Трудно ще ми е, Карън, повярвай! — опита се да ѝ се противопостави Лиз с умолителен тон.

Другата жена я изгледа внимателно, след което каза с глас, изпълнен със симпатия и разбиране:

— Страховете ти са свързани с Донован и, според мен, определено нямат делови характер.

Лиз сведе поглед.

— В негово присъствие се притеснявам и изнервям.

— Нормално е да изпитваш известна несигурност, когато започваш работа с нов клиент.

— Не става въпрос за „известна несигурност“, а за съвсем сериозна липса на комфорт и истинска невъзможност да се съсредоточа върху проблема!

— Ще ги преодолееш, когато започнете реално да действате за неговото разрешаване.

Елизабет поклати глава.

— Не мисля.

— И защо?

— Защото... Донован е толкова... толкова...

— Красив и привлекателен, така ли? Но ти и преди си работила с хубави мъже и никога не си изпитвала притеснения!

— Не става въпрос за това! Просто той е... как да ти кажа...

— Чаровен и интересен, предполагам. Което може единствено да направи работата с него двойно по-лесна и приятна.

Лиз обаче само поклати отново глава, но така и не успя да намери точните думи, с които да обясни чувството на смущение, неловкост и странна неувереност, което я обземаше в присъствието на Донован Грант. Наистина, и преди бе работила с красиви и привлекателни мъже, голяма част от които също така притежаваха и чар, но при все това никога не бе изпитвала подобно безпокойство и чувство за уязвимост.

— Просто не мога да се отпусна в негово присъствие. Непрекъснато се чувствам напрегната — осмели се най-накрая да сподели, като се надяваше, че така ще успее да въздейства на чувството за отговорност към клиента и успех в бизнеса, на които Карън държеше извънредно много. — А в такъв случай, както сама разбираш, едва ли ще мога да се справя с работата по начин, достоен за тази компания, толкова уважавана и заслужено горда с постигнатото.

Лиз обаче не можа да заблуди Карън нито за миг. Шефката ѝ бе истинска специалистка, както в изграждането на внушаващи авторитет и доверие обществени профили за различни хора и компании, така и в успешното проникване отвъд фалшивите фасади, целящи да прикрият

истината. Освен това знаеше, че Лиз притежава същите умения и не изпитваше угризения да разкрие опита ѝ да я заблуди.

— Искам да ми кажеш нещо, Лиз, но честно — подтикна я нежно Карън. — Изпитваш ли някакви чувства към Донован? Не е ли точно това, което те плаши?

— Разбира се, че не — отвърна мрачно Елизабет.

— Разбира се, че не, какво? Не изпитваш чувства към него, или не се плашиш от това?

Лиз усети, че започваше да губи позиции.

— Сама знаеш, че когато работя с клиент, не се ръководя от това дали изпитвам чувства към него или не.

— Аз обаче не виждам нищо лошо в подобна ситуация... особено с мъж като Донован.

— Съмнявам се, че работата ще върви както трябва.

— Не става въпрос за работата.

Лиз ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Защо ми погаждаш този номер?

Карън се изправи, като бутна назад стола си, заобиколи бюрото, приближи се до Елизабет и я прегърна през раменете.

— Защото съм твоя приятелка, ето защо. Обичам те и те ценя, и искам да си щастлива. Знаех, че още в мига, в който се видите, Донован ще ти влезе под кожата, а това чувство ми е добре познато.

— Вероятно тогава ти трябва да работиш с него, не мислиш ли?

Карън се изсмя и повтори същото обяснение, което и Донован бе дал, когато Лиз му бе задала този въпрос.

— Не е възможно — няма как да му отделя цялото внимание, нужно за разрешаването на неговия проблем. Ако има нещо, което със сигурност научих през дванадесетте години, откакто съм в този бизнес, то е, че трябва да умея да преценявам кога е необходимо да прехвърлям на друго определени задачи. Освен това, едно време така или иначе бяхме близки с Донован, имахме наистина чудесни преживявания заедно, след което всеки пое съвсем естествено по своя път. Не мисля, че той е подходящият мъж за мен — твърде е внимателен и отстъпчив. Аз винаги съм била по-агресивната, по-амбициозната от двамата.

— Не си права. Виж само каква огромна корпорация е успял да изгради! Несъмнено го е постигнал именно защото е амбициозен,

решителен и дори агресивен при необходимост!

— Познавам и други страни от характера му. Възможно е да се е променил за някои неща, да е станал по-предпазлив, по-опитен и по-обигран в бизнеса и сделките, но знам и че си е все същото чувствително момче, което обича приключенията, а от прочетено във вестниците разбирам, че има прагматичен дух. Уверена съм, че ако утре компанията Ди Ай Джи се разпадне и не съществува никакъв начин да бъде възстановена, Донован съвсем спокойно ще насочи интересите си към друг вид дейност.

— Ако е действително така, защо тогава е толкова обезпокоен от щатите, които ще нанесе на бизнеса му инцидента с отравянето на реколтата?

— Защото е умен и проникателен, а освен това цялата история представлява истинско предизвикателство за него. Донован винаги се е стремил към нови неща, духът му се подхранва от промените, запознанствата с нови хора, от поемането на неочаквани рискове. Как мислиш, защо непрекъснато разширява дейността на компанията? Тази година създаде „Химера“, следващата ще измисли нещо друго — Карън се замисли за миг, преди да продължи: — Не става въпрос, че в един момент губи интерес към това, което върши — действията му досега показват, че не е така. Донован израсна като изключително отговорен и добросъвестен човек, на когото със сигурност можеш да имаш доверие — стисна леко раменете на Лиз и допълни: — Убедена съм, че именно неговата лоялност към бизнеса с производството на природосъобразни храни и нежеланието му да се откаже, го карат да се бори и да иска на всяка цена да преодолее трудностите.

Лиз се замисли за това какво значи да бъдеш отговорен, припомняйки си думите на Донован за сина му. Запита се дали Карън бе права, като смяташе, че техният общ познат най-сетне бе намерил себе си. Ако бе наистина така, то Лиз несъмнено можеше да изпитва единствено уважение и възхищение към него, което обаче не улесняваше положението ѝ.

— Наистина ще бъде по-добре за мен, ако ме смениш с друга от сътрудничките си — повтори молбата си тя.

— А пък аз никога няма да си простя, ако го направя — отвърна твърдо Карън, повеждайки Лиз към вратата. Искаше да приключат спора на този етап, докато все още победата бе на нейна страна. —

Разбери, просто ти е нужно малко време. Започнете работа — ако продължиш да се чувстваш напрегната и притеснена с Донован, ще поговорим отново и ще вземем някакво решение. Не забравяй обаче — той ми е специален приятел и аз знам, че именно ти си най-подходящата в този случай.

Лиз я изгледа по начин, от който на Карън да стане ясно, че подобни ласкателства въобще не могат да ѝ въздействат. Същевременно разбираше, че поне засега въпросът бе приключен — въпреки искреното приятелство, което ги свързваше, Карън все пак беше шеф и Лиз не желаше да се възползва от близките им отношения и да я принуждава да се съобразява с капризите ѝ.

С приближаването на обедната почивка обаче Лиз отново бе обхваната от съмнения. Цялата сутрин бе преминала изненадващо успешно и ползотворно и младата жена тъкмо бе започнала да възвръща увереността си в своите професионални възможности, когато на вратата се появи Донован. Душевното ѝ спокойствие рухна в миг.

— Здравсти — подхвърли с типичния си приветливо — небрежен маниер, пристъпвайки в стаята. Този път смущението ѝ бе породено не от факта, че я бе заговорил на „ти“, нито от мекия, гальовен тон, с който се бе обърнал към нея, нито от усмивката му, по-ослепителна от всякога, а от начина, по който изглеждаше.

— Наред ли е всичко? — запита колебливо той, забелязвайки обърканото ѝ изражение. Лиз не отвърна, като продължаваше да го гледа втренчено. Настъпи мълчание, което отново бе нарушено от Донован. Той сведе поглед към себе си, след което боязливо срещна широко отворените ѝ в изумление очи. — Искрах днес да се чувстваш по-спокойно с мен. Надявам се, че този ми вид отговаря по-точно на очакванията ти.

Беше облечен в прекрасен бежов костюм от три части, направен от най-фината вълна, и изглеждаше направо божествено.

— Очакванията ми? — повтори Лиз като последна глупачка.

— За това как би трябвало да изглежда един истински бизнесмен — прокара пръсти под яката на ризата си, като че ли тя го стягаше, макар Елизабет да установи с възхищение, че костюмът му стои просто великолепно.

— Изглеждаш чудесно — успя най-накрая да каже тя, колкото и усилия да й струваше да му говори на „ти“. Донован се ухили широко, което я принуди да сведе поглед, с цел да прикрие смущението си.

— С какво се занимаваш? — приближи се той. — Интересно ли е? — кимна към документите, които Лиз стискаше в ръцете си.

— Не особено. Изготвям доклада за тримесечието на един от клиентите ни.

— Искаш ли да мина да те взема по-късно?

— Не, не — Елизабет бързо събра листата накуп, постави ги в единия край на бюрото и се изправи. — Ти също си наш клиент, а освен това имаме уговорка — бе твърдо решила да мисли за Донован единствено като за клиент на агенцията им, въпреки нещата, които Карън й бе казала за него. — Искаш ли преди това да се отбием при шефката ми?

— Вече го направих. Истинско удоволствие беше за мен да я видя отново — Лиз само кимна, без да знае как да продължи разговора. Донован пое инициативата в свои ръце и то по начин, който я принуди да му отговори незабавно. — Днес изглеждаш прекрасно! — възхищаваше го нейната естествена, непретенциозна красота, леко поруменелите й страни, начинът, по който смутено и безхитростно свеждаше клепачи. Хвърли бърз, одобрителен поглед на стегнатата й, добре оформена фигура, на строгия синьо-лилав костюм с подхождаща по цвят кокетна дамска вратовръзка, спускаща се отпред на елегантната бяла блуза.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме. Има доста неща, с които трябва да се запозная — Лиз се постара гласът й да прозвучи максимално спокойно, като същевременно продължи да отбягва лицето на Донован, насочвайки погледа си първо към бележниците и химикалките, които натъпкваше в чантата си, а после към палтото, закачено в отсрещния край на стаята, към което тръгна с бързи крачки.

— Какво ще кажеш първо да обядваме, преди да отидем в офиса?

— Не е необходимо. Сигурна съм, че и без това ти предстои страшно много работа.

— Няма значение. Имам достатъчно време за обяд, а освен това съм и гладен. Ти не си ли?

Едва сега Лиз се осмели да погледне, и то подчертано скептично.

— Странно как, но ти винаги си гладен.

— Естествено, че ще съм гладен, когато си е време за хапване — ухили се широко и допълни: — Както виждаш, полагам усилия.

— В какъв смисъл?

— Ами, старая се да внимавам какво казвам. На забележката ти, че съм постоянно гладен, можех да отвърна по далеч не толкова невинен начин.

Елизабет стисна устни, но този път в очите ѝ нямаше и следа от раздражение. Сега ѝ се струваше единствено, че Донован се държи като закачлив хлапак, който подхвърля невинни шегички, без да им придава някакъв по-дълбок смисъл.

— И все пак не пропускаш да намекнеш за това.

— Просто искам да знаеш, че се старая да се държа възпитано и да контролирам поведението си и че ще продължа да полагам усилия в тази насока и няма да те обиждам повече.

— Не си ме обиждал!

— Да, но очевидно думите ми понякога те разстройват.

Лиз си пое дълбоко въздух, след което въздъхна:

— Виж, струва ми се, че проблемът е по-скоро мой, а не твой. Явно съм прекалено чувствителна за някои неща, но двамата с теб имаме обща работа, която трябва да свършим на всяка цена. Необходимо е да се концентрираме върху това и всичко ще бъде наред.

— Искаш да кажеш, че просто трябва да поддържаме чисто делови отношения, така ли?

— Именно. Точно това се опитвах да обясня и вчера.

Донован замълча, като в продължение на няколко секунди я гледа замислено, след което лицето му придоби умолително изражение.

— В такъв случай, не можем ли поне да бъдем приятели?

Лиз още се чудеше какво да отвърне, когато телефонът на бюрото ѝ звънна и тя побърза да се извини и да вдигне слушалката, благодарна за предоставилата ѝ се възможност да забави отговора си.

Елизабет Джеръм слуша.

— Лиз? Обажда се Черил. Струва ми се, че имаме проблем.

Черил Обермайер бе вицепрезидент и главен изпълнителен директор на фамилната компания, която притежаваше обширна, разпростираща се в цялата страна верига от универсални магазини, в които стоките се продаваха с намаление от обичайните цени. В момента този семеен бизнес също така преживяваше период на

сериозни финансови затруднения и Лиз, която през последните пет години бе ръководителка на отдела за връзки с обществеността на компанията, бе подробно запозната със съществуващите проблеми.

— Уф! Пак ли нещо с договора на модния дизайнер?

В стремежа си да изгради още по-добър и търсен имидж, наскоро компанията бе платила безбожно висока сума за правото да продава в своята верига магазини, и то със съответната отстъпка, колекциите на един световноизвестен дизайнер.

— Слава Богу, не! Този път проблемът е Рей — бе отговорът на Черил.

— Рей ли! — Рей Обермайер бе по-малкият брат на Черил и вторият по ранг вицепрезидент на компанията.

— Заплашва, че ще напусне, ако не му бъдат предоставени по-големи права и отговорности. Напоследък е станал просто непоносим!

— И как така внезапно му хрумна тази идея?

— Казва, че решението му въобще не е внезапно, а го е взел отпреди година и през цялото това време се е опитвал да получи по-голям дял от работата. Уверена съм обаче, че за всичко е виновна тази кучка жена му — извини ме, че употребявам подобни епитети, но снаха ми винаги е била болезнено амбициозен и завистлив човек. Вероятно сега му пили на главата, че след пет или десет години все още няма да е постигнал никакъв напредък, та въобще не се учудвам защо Рей е толкова нервен и раздразнителен през последните дни.

Притеснена от присъствието на Донован, Лиз се стараше да говори тихо и спокойно.

— Баща ти не би ли могъл да поговори с него?

— Опитва се, но безуспешно, а освен това се безпокоя за състоянието му, тъй като подобни тревоги и напрежение са изключително вредни за него — вече преживя един сърдечен удар. Не стига, че Рей се проваля в почти всичко, което му се възложи, а отгоре на това най-нагло моли — не, направо изисква, да му се дадат по-големи прерогативи, с което окончателно поставя натясно баща ни. А и мен също, тъй като в края на краищата аз отговарям за успеха на компанията.

— Вероятно именно това толкова влудява Рей.

— Но какво се очаква от мен в такъв случай, Лиз? — възкликна Черил с умолителен тон. — Как да му дам повече права, като той едва

се справя със задачите, за които отговаря в момента? От друга страна, ако Рей реши да ни напусне, той ще отнесе със себе си ценна информация за стратегиите на действие и ръководене на фамилията бизнес!

Лиз разбираше напълно сериозността на проблема: самата тя участваше в изграждането и непрестанното обновяване на имиджа на компанията още от самото начало и дълбоко съчувстваше на Черил и нейния баща, с които се бе сближила много през последните години.

— Може би е време да се замислим как да променим изцяло настоящия семеен подход на ръководене на бизнеса — предложи предпазливо тя, но Черил моментално ѝ се противопостави.

— Не трябва да бързаме. Първо нека се опитаме да намерим някакъв изход от проблема — трябва да съществува начин да убедим Рей да се откаже от идиотската си идея! Точно затова ти се обаждам.

Лиз замълча в очакване да чуе какво ли щуро хрумване ще последва от страна на Черил. Хвърли извинителен поглед през рамо на Донован, но в този момент той явно бе зает да разглежда офиса ѝ, така че тя насочи отново вниманието си към телефонния разговор.

— Слушам те.

— Чудя се дали не би могла да поговориш с Рей...

— Аз ли? Но, Черил, проблемът засяга единствено вашето семейство!

— Така е, но ти си най-близкият човек на това семейство, а освен това притежаваш усет за дипломатичност и съм уверена, че Рей ще се вслуша в думите ти.

Лиз обаче не беше толкова убедена. Още от самото начало бе усетила, че зад относително приветливото и дружелюбно поведение на Рей Обермайер се таят далеч по-мрачни и тъмни мисли, което винаги я бе карало да бъде предпазлива в общуването си с него, макар да знаеше, че младият мъж определено я харесва.

— Ако се намеся, това може повече да навреди, отколкото да помогне. Най-вероятно Рей ще реши, че си пъхам носа, където не ми е работа и това моментално ще разруши разбирателството, което с толкова труд успях да установя с него.

— В случай, че Рей напусне компанията, това разбирателство така или иначе ще бъде разрушено — отвърна Черил твърдо.

— Но аз нямам право да...

— Познаваш отлично фамилията бизнес, както и всеки отделен член на това семейство. А освен това си добър човек, Лиз, имаш приятен, мил глас, притежаваш такт, усет, интелигентност и умение да изслушваш събеседника си. Трябва само да обясниш на Рей, че би било най-добре за него, ако се постараете да се изяви и да постигне успех в дейностите, които ръководи в момента. Убедена съм, че ще те послуша. Уважава те и те цени. Можеш да му кажеш, че с течение на времето ще постига все повече и повече, ще напредне и отговорностите му в компанията ще нараснат, но че засега те така или иначе не са никак малко. Опитай се да повлияеш на егото му — изтъкни пред него колко е необходим именно на поста, който заема понастоящем и че никой друг не е достатъчно квалифициран, за да го замести...

— Както виждам, сама разполагаш с предостатъчно аргументи. Защо тогава искаш от мен да го убеждавам?

— Защото аз съм му сестра и по една случайност изпълнявам длъжността главен изпълнителен директор на компанията. Ако чуе тези аргументи от мен, Рей или ще реши, че се опитвам да го унизя и накарам да се примири, или ще приеме, че се отнасям снизходително към него. Ако ги чуе от теб обаче, той несъмнено ще ги приеме като съвсем разумни доводи от страна на един напълно безпристрастен човек.

Лиз затвори очи за миг, а когато ги отвори отново забеляза как нечий силует се отрази по лъскавата повърхност на писалката върху бюрото ѝ.

— Черил, не бихме ли могли да поговорим отново след няколко дни?

— Заминавам от града днес следобед и няма да се прибера до началото на следващата седмица. Моля те, Лиз, направи ми тази услуга. А и едва ли има по-подходящ момент от този, когато отсъствам от града.

— Не зная, Черил. Имам чувството, че ще се набъркам в семейните ви отношения.

— Моля те, Лиз, обръщам се към теб като към приятел.

Последният аргумент срази съпротивата на Лиз.

— Не е честно, Черил.

— Зная. И все пак ще го направиш, нали?

— Ще се опитам, но нищо не мога да ти обещаю. Обикновено не пускам в ход подобни средства.

— Глупости! Тъкмо там е силата ти. Умееш да общуваш с хората, успяваш да ги накараш да видят различни страни на дадена ситуация. Убедена съм, че ще те послуша. Щом се прибере ще ти позвъня. Може да се видим и на обяд, какво ще кажеш?

— Разбира се — усмихна се Лиз. Тя харесваше Черил и обедите с нея винаги ѝ доставяха удоволствие. А що се отнася до брат ѝ, щеше да се опита да го убеди. Остави слушалката и се обърна отново към Донован. — Извинявай, но тя заминава и просто не можех да я прекъсна.

— Всичко наред ли е? — попита той. Очевидно забавянето не го беше изнервило.

— Надявам се.

— Някакъв клиент?

— И приятелка — тя обърна очи към тавана с известна самоирония. — Точно това се опитвах да ти обясня преди. Не бива да се смесва работата с удоволствието.

— Според теб е грешка да имаш приятели?

— Не, разбира се, но...

— Ако не беше работила за нея, никога нямаше да имаш възможност да се срещнете — той се усмихна широко и посегна да ѝ държи палтото. — Значи все пак има някаква надежда и за нас.

Докато се мъчеше да измисли подходящ контрааргумент, Лиз пъкна ръце в ръкавите на дрехата, която той умело държеше. Преди да се обърне, тя усети как дланите му се отпускат спокойно върху раменете ѝ. Високото му стройно тяло се оказа неочаквано близо, дъхът му леко раздвижи тъмните ѝ коси.

— Приятели ли сме? — бе единственото, което произнесе той, но тонът, ласкав, нежен и безкрайно сериозен, щеше завинаги да срути и последните ѝ защитни бариери, ако това вече не бе постигнато от досега на тялото му с нейното, накарал я да се разтрепери цялата от непознато досега вълнение.

Лиз кимна, неспособна на никаква друга реакция, опитваща се без успех да измисли дори и най-незначителния коментар в отговор на внимателния жест, с който Донован я хвана за лакътя и я поведе към вратата на кабинета.

Когато най-после излязоха навън и прохладният октомврийски въздух проясни съзнанието ѝ, Лиз си даде сметка, че ще ѝ е много трудно да откаже поканата му за обяд. Първо, не би било никак възпитано — не само че бе нов клиент за агенцията, но се явяваше и близък приятел на Карън, така че не можеше да си позволи да го обиди. На второ, но не на последно място, Елизабет действително смяташе приятелството за едно от най-ценните неща в живота на човек и ако този мъж наистина не искаше нищо повече от нея, тя само можеше да е доволна от подобно развитие на отношенията им. Трябваше просто да се владее малко повече.

Донован спусна ръката си и я хвана за китката, повеждайки я надолу по улицата.

— Нали нямаш нищо против да те държа така? Както и че ще повървим малко пеша? Офисът ми не е далеч, а и в близост до него има един страхотен ресторант.

— Обичам да се разхождам — отвърна тихо младата жена, без да прави опит да освободи ръката си. Досегът му до нея я караше да се чувства защитена и неуязвима — нещо, от което преди никога не бе смятала, че се нуждае. — Времето днес е чудесно, а и аз съм свикнала да ходя пеша.

Донован се обърна към нея тъкмо навреме, за да улови смутения ѝ поглед, който тя побърза да отклони встрани.

— А, да, спомням си. Каза, че обикновено ходиш и се връщаш от работа пеша. Не се ли страхуваш вечер, когато е тъмно? Ню Йорк не е най-безопасният град на света.

— Никой не ме забелязва. Няма от какво да се боя.

— Ти си една хубава жена, която се разхожда смело из този подобен на бетонна джунгла град и определено се отличава сред останалите хора — наведе повторно глава към Лиз, която също отново побърза да насочи поглед право напред. — Разбира се, не носиш скъпи, бляскави бижута като например диаманти или златни колиета, които биха привлекли вниманието на всеки уважаващ себе си джебчия. И защо се намръщи сега?

— Не съм се намръщила.

— Да, да, разправяй ги на баба ми. За твое успокоение искам да ти кажа, че аз също не съм кой знае какъв любител на скъпоценностите.

Само дето Лиз не се беше намръщила заради този коментар, но пък и не желаше да го осведомява за истинската причина. Ето защо повдигна все още преплетените им една в друга ръце и хвърли многозначителен поглед на подаващия се изпод сакото ръкавел на ослепително бялата му риза. Потвърждавайки очакванията си, тя изгледа не по-малко многозначително мъжа до себе си, след което подчертано снизходително насочи отново вниманието си към улицата.

— Добре, добре. Вярно е, че копчетата ми за ръкавели са златни, но те са подарък от майка ми за шестнадесетия ми рожден ден, а и без това тези проклети ръкавели трябва да ги захвана с нещо!

Лиз не можа да се сдържи и се усмихна.

— За шестнадесетия ти рожден ден ли? Този подарък изглежда е бил истинско знамение за бъдещето, което те е очаквало! Очевидно майка ти е притежавала способности на ясновидка.

— По-скоро бих я нарекъл мечтателка. Поне известно време беше такава, докато накрая не изгуби надежда, че от мен може да излезе нещо свястно.

— Предполагам, че сега, след като си постигнал толкова успехи, тя трябва да е на седмото небе от щастие и гордост.

— Наистина е на небето. Но не на седмото, а там, където отиват всички след смъртта си.

Лиз преглътна притеснено, съзнавайки, че бе изтърсила глупост.

— О, Донован, много съжалявам!

— Също и аз — подхвърли мрачно той. — Тя заслужаваше много повече, след всичките тревоги, които преживя заради мен, когато бях млад. Искан ми се да бях направил нещо, с което щях да изкупя грешките си пред нея. Не пари — тя нямаше нужда от пари — баща ми изкарваше достатъчно. И още продължава да печели добре — работи като хирург-ортопед.

— Така ли? В кой град?

— В Сейнт Луис.

— Където си израснал?

— А-ха — отвърна Донован, като внимателно издърпа Лиз след себе си, за да заобиколят трима души, които вървяха едва-едва пред тях.

— Имаш ли братя или сестри?

— Един брат и една сестра. И двамата успяха да се издигнат много — винаги са били свръх амбициозни, но вместо да се съревновавам с тях, аз реших да се заема с нещо по-различно — цъкна леко с език, докато завиваха покрай ъгъла на някаква сграда и замислено добави: — Май обаче се провалих.

— Това притеснява ли те? На този етап едва ли става въпрос за съревноваване с роднините ти. Проблемът е от по-друго естество — мина покрай вратата, която Донован бе отворил пред нея, и влезе в ресторанта.

— Не, разбира се, че не става дума да съизмервам постигнатото с успехите на брат ми и сестра ми. В този смисъл, не изпитвам никакви притеснения — побърза да я настигне той и продължи: — Освен това всеки от нас постигна професионална реализация в различни браншове: сестра ми е доктор като баща ни, а брат ми има агенция за недвижими имоти. Адски се забавляват винаги, когато се появявам на семейните сбирки, облечен в работни панталони на провинциален земевладелец и дълга до земята африканска роба.

— Шегуваш се! — възрази Елизабет, забелязвайки дяволитата му усмивка.

— Е, да кажем, че го правя само от време на време. Колкото да им напомня, че аз съм си аз и никой не може да ме принуди да бъда различен.

— Едва ли има човек, който да не знае кой си.

— Ако това е комплимент, приемам го и ти благодаря — изгледа я с усмивка, която накара сърцето ѝ да забие лудо. Дъхът ѝ спря и в продължение на един дълъг миг Лиз бе неспособна да отклони поглед от Донован.

— Искаш ли да оставя палтото ти на гардероб? — откъсна я от унеса ѝ той.

— Палтото ми ли? — хвърли поглед на късото си вълнено жакетче, с което бе облечена и побърза да овладее смущението си. — Не, не, няма нужда. Не мисля да го събличам.

— Може би ти създава по-голямо чувство за сигурност? — подкачи я Грант.

— Не, за топлина — отвърна невъзмутимо тя. — И преди съм идвала в този ресторант и съм забелязала, че управителят му явно не щади средства за климатичната инсталация дори и през октомври.

Погледът на Донован помръкна и въпреки тежкарския, свръх — елегантен костюм и присъщата си самоувереност, внезапно придоби колеблив вид.

— Ако искаш, можем да отидем някъде другаде.

Лиз отново си помисли колко изключително трогателна бе тази някак момчешка неувереност, която внезапно проявяваше иначе действащия с толкова решителност мъж пред нея. За младата жена бе нещо съвсем естествено да се постарее веднага да го успокои и окуражи с нежна усмивка.

— О, не, мястото е чудесно. А и храната е много добра.

— А-ха — Донован моментално възвърна типичното си жизнерадостно настроение, направи знак на келнерката и поведе Лиз покрай множеството маси, побутвайки я нежно по гърба към вече посоченото им място — малка масичка в единия ъгъл на ресторанта. Издърпа стола пред нея, за да може да седне, след което се разположи насреща ѝ, накланяйки се напред, с лакти върху масата и кръстосани над чинията ръце. Усмихна се доволно, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

Притеснена от подчертаното внимание, което ѝ обръщаше, Елизабет сведе очи за миг, след което се зае да разглежда ресторанта и хората наоколо.

— Тук винаги е страшно претъпкано по време на обяд.

— Често ли идваш?

— Не чак толкова. Но винаги ми е правило впечатление колко много хора има. Учудващо е колко бързо намериха къде да ни настанят с теб. Сигурно останалите на опашката пред вратата чакат за поголеми маси.

— Просто платих на келнерката.

— Какво си направил? Не те видях да...

— Да, защото се отбих на идване към офиса ти и резервирах маса предварително.

— Но в този ресторант никога не правят резервации!

— Напротив, стига да имат достатъчна мотивация. Не обичам тълпите, освен това исках да бъдем само двамата.

— Донован, ти обеща, че... — замлъкна, забелязвайки, че той продължаваше да се усмихва дяволито и разбра, че би било напразно да спори с него в този момент. — Приличаш на Котарака от „Алиса в

Страната на чудесата“, дето непрекъснато е ухилен до уши. Винаги ли си в толкова добро настроение?

— Не, разбира се.

— Да не се е случило нещо? Да не би полицията да е открила следите на хвърлилите отровата?

— Нямаше да е зле.

— Значи все още няма заподозрени. А, между другото, Карън е съгласна с всички решения, за които се договорихме вчера.

— Знам. Не че има кой знае какво значение — в края на краищата, ти си човекът, който отговаря за моя случай, така че важното е двамата с теб да сме единомдушни по отношение на бъдещата стратегия на действие.

— Все пак се радвам на подкрепата ѝ.

— На мен не ми е необходима. Имам ти пълно доверие. А ти на мен?

Лиз го погледна право в очите и отвърна:

— Не.

— Така си и мислех — въздъхна, изправи гръб, като се облегна назад, но продължи да се усмихва. — Е, това е нещо, за което ще трябва да се погрижа.

Лиз се размърда неспокойно на мястото си — Донован не преставаше да я наблюдава, затова тя се зае да изучава менюто.

— Реши ли вече какво искаш?

— А-ха — отговори той, без да отмества поглед от лицето ѝ и без да обръща никакво внимание на листа с ястията пред себе си.

Елизабет изправи рязко глава, убедена, че бе доловила известна многозначителност в тона на мъжа насреща ѝ. Той обаче не ѝ предостави никаква възможност да даде израз на недоволството си, като побърза да добави:

— Кроасан със солен пълнеж и гарнитура.

Думите му успокоиха Лиз, преди раздражението ѝ да бе взело връх.

— Значи бил си тук и преди?

— Да. Но съм сигурен, че ти никога не си идвала. В противен случай, щях да съм те забелязал.

— Донован... — понечи да го предупреди Елизабет.

— И така, какво си избра?

Младата жена го изгледа продължително за миг, след което отново насочи вниманието си към менюто.

— Мисля да опитам соления пай, който е днешният специалитет на заведението.

— Без да знаеш с какъв пълнеж е?

— Обичам изненадите.

— Ами ако е със спанак?

— Обичам спанак.

— Може да го приготвят с лютивни подправки.

Лиз се замисли, след което каза:

— Не съм яла пай с лютивни подправки досега. Би било интересно да опитам.

— Виждам, че притежаваш авантюристичен дух.

— Доказах го, като без колебание изядох хамбургерите, които ми предложи за обяд вчера.

— Харесвам очите ти, особено когато в тях се появява този блясък... уф, ето пак за малко да сгазя лука. Моля те, не ме гледай така сърдито — нищо лошо не съм казал. Наистина имаш прекрасни очи.

Мисълта, която всъщност вълнуваше Лиз в този момент, бе, че също харесва очите на Донован — с наситения им шоколадово кафяв цвят, който им придаваше необикновена дълбочина, и същевременно толкова ясни и открити. Щеше ѝ се да не е така, но не можеше да не си го признае. Погледът на този мъж проникваше до най-скритите кътчета на душата ѝ, но успяваше да забележи и всички други подробности наоколо. Без съмнение, вече си бе дал сметка за присъствието на красивата блондинка на съседната маса, а също и на ослепителната брюнетка от другата им страна. В сравнение с тези две жени, Лиз се почувства съвсем незабележима с правата си кестенява коса, без никаква по-особена прическа, с толкова обикновените черти на лицето си и със също толкова скромната си, с нищо неотличаваща се фигура. Очевидно, подчертаното внимание, което Донован проявяваше към нея, си бе чиста преструвка, нищо повече.

В този момент към тяхната маса се приближи една келнерка и Грант поръча с тих глас обяда и за двамата. Едва когато момичето се отдалечи, той отново се отпусна назад в стола си, без обаче да откъсва изпитателен поглед от лицето на своята нова позната.

Лиз също се поотпусна, макар да продължаваше да изпитва известно притеснение.

— Иска ми се да узная колкото се може повече за Групата Ди Ай Джи, затова ще ми бъдат от полза всякакви материали и допълнителна информация, които бихте могли да ми предоставите. Няма да е зле и ако поговоря с хората от вашия рекламен отдел.

— Не си ли изненадана, че се обърнах към вас, вместо да накарам тези хора да изготвят подходящата стратегия на действие — в края на краищата, именно в това се състои и тяхната работа.

— Не съм. Макар рекламата и връзките с обществеността да не са взаимно изключващи се сфери на дейност, те не са и едно и също нещо. Целите им са различни, а много често и прилаганият подход. Първо, аз разполагам с контакти, каквито рекламните ви агенти едва ли имат. Освен това, задачата ми в момента не е да потърся връзка с журналист, завеждащ колона в някой от предлагащите финансова и борсова информация вестници — това само би попречило на плана и би подронило законовия характер на нашия иск. А, да не забравя — важно е също така да се срещна и със специалистите от отделите по маркетинг и продажби.

— Считай го за уредено. И после?

— Първо, ще проуча подробно и ще систематизирам цялата налична информация, след което ще ти представя разработена конкретна стратегия на действие, с която да можем да атакуваме без излишни рискове. Ще ми е от полза и ако мога да прегледам архива с отзивите в медиите от последните няколко години — разни статии, интервюта и т.н.

— Няма проблем, макар че не разполагаме с кой знае какъв архив — досега рекламата ни винаги се е простирила в доста скромен мащаб, тъй като не е било и необходимо да вдигаме голям шум — продуктите ни и услугите, които предлагаме, се продават сами. Затова и рекламният ни отдел е съвсем малък. За пръв път ни се налага да търсим специалист по връзки с обществеността. Когато преди няколко дни разговарях с Карън, искахи от нея да ми препоръча добър професионалист — консултант, тя спомена за няколко сходни кризисни ситуации, с които си се справила успешно преди.

— Малко е пресилено да се каже. Разбира се, кризисните ситуации, както ги наричаш ти, предлагат много по-вълнуващи и

интересни изживявания поради факта, че ножът вече е опрял до кокал и е необходимо да се прибегне до спешни действия. Колкото и да е странно, кризисните ситуации са далеч по-лесноразрешими от обикновените проблеми.

— В какъв смисъл?

— Когато става въпрос за обичайния тип стратегии за връзки с обществеността, често пъти липсва базата, върху която да разработим съответната стратегия. В твоя случай, например, разполагаме с трагично събитие, който веднага ще заеме първите страници на вестниците. Ето защо, в мига, в който решим да се обърнем към медиите, ще бъдеш атакуван от десетки журналисти, готови на всичко, за да те интервюират. Ако обаче ставаше въпрос за някое издателство за образователна литература, желаещо да направи промоция на последните заглавия, които се готви да пусне на книжния пазар, ще бъдат необходими много повече усилия, за да бъде предизвикан интерес от страна на обществеността и читателите. Още по-сложно нещо е изготвянето на тримесечните отчети на акционерните дружества, като този, върху който ме завари да работя днес сутринта — понякога е просто невъзможно да измислиш с какво да впечатлиш или поне да предизвикаш интереса на хилядите акционери, склонни по-скоро да изхвърлят отчета в кошчето, отколкото да си губят времето да го четат. Често пъти ни отнема седмици на колективни обсъждания и дискусии, докато накрая успеем да открием някаква любопитна подробност.

— Сплотен екип ли сте?

— Имаш предвид в агенцията на Карън ли? Да, и точно затова ми харесва да работя там. Някои от консултантските фирми за връзки с обществеността в Ню Йорк разполагат с над двеста души персонал, разпределени в различни отдели, докато в „Рейнолдс енд Асоушиътс“ сме само двадесет човека. Обикновено веднъж седмично се провеждат общи събрания, а през останалото време работим в по-малки групи, които изготвят съвместно различни отчети — така на практика всяка една от нас е свързана с разрешаването на няколко случая едновременно.

— И както разбирам, всички сте жени.

Лиз се усмихна.

— Да, без изключение.

— Предполагам, че това е едно допълнително преимущество по отношение привличането на клиенти.

Елизабет замълча за миг, като се питаше дали в думите на Донован не се съдържаше и известна доза критика. Сякаш почувствал колебанието ѝ, младият мъж срещу нея се усмихна леко и добави:

— Виж, лично аз не виждам нищо лошо в това да работя с агенция, чийто персонал е съставен само от жени — напротив, уважавам жените и смятам, че притежават творчески умения и често са далеч по-организирани от нас, мъжете. Просто съм любопитен да узная твоето мнение по въпроса.

Внезапно Лиз си даде сметка, че проблемът за нея бе свързан по-скоро с това, че изборът ѝ да постъпи в „Рейнолдс енд Асоушиътс“ бе продиктуван именно от факта, че там не работеше нито един представител на срещуположния пол. По време на първоначалното интервю и последвалите разговори тя се бе чувствала много по-уверена и спокойна, в сравнение със срещите при кандидатстването ѝ в други компании преди това. Работата обаче бе там, че не желаше да споделя подобно нещо с Донован.

— С Карън си допаднахме още от самото начало. Възхищавам ѝ се за всичко, което е постигнала с много труд, и изцяло споделям нейните възгледи и теории за връзките с обществеността. А и списъкът на клиентите, с които вече работеше, бе подобаващо внушителен, така че просто не можех да откажа на предложението ѝ.

— Все още не си отговорила на въпроса ми — този път блясъкът бе в очите на Донован.

Лиз обаче нямаше никакво намерение да задоволява любопитството му.

— Всъщност, имаме някои доста интересни случки с мъже-клиенти. Веднъж например, един от тях беше надниквал подред във всички кабинети, търсейки да се свърже с някой от сътрудниците на агенцията, учуден, че в стаите заварва единствено „секретарките“. Друг път пък бяхме наети от страна на фирма — производителка на мъжко бельо за организирането и провеждането на рекламната ѝ кампания. Тогави четири от нас отидохме на среща с Управителния съвет и в продължение на няколко часа полагахме неимоверни усилия да покажем необходимия интерес и загриженост за маркетинга и пласмента на различни видове мъжки спортни панталонки и бельо.

Както разбираш, ние не прокламираме предварително факта, че в агенцията сме само жени, така че е наистина ласкателно, когато ни наемат мъже, които първоначално нямат представа за това.

— Да, но и няма съмнение, че действително се справяте отлично с работата.

— Абсолютно. А ти откъде си така добре информиран за половата принадлежност на нашия персонал?

— Досетих се, познавайки Карън. Още като студентка беше адски независима и еманципирана и непрекъснато участваше в прояви за защита правата на жените. Предполагам, че това бе и основната причина, поради която така и не станахме гаджета.

— Значи ли това, че си против еманципацията на жените?

— Напротив, само дето отивате твърде далеч. Струва ми се, че много от вас предпочитат да пренебрегнат своята чисто женска емоционалност и чувственост и да жертват интимния си живот в името на кариерата и така наречената „независимост“.

— О, май вече си мислиш, че би било хубаво да си подсигуриш старините, като си вземеш някоя послушна женичка, която да седи в къщи, да се грижи за домакинството и вечер да брои минутите до прибирането ти, издокарана и щастлива, че си идваш? — подразни го Лиз.

Донован обаче отговори съвсем сериозно:

— Нищо подобно. Не бих могъл да уважавам жена, която не прави нищо друго, освен да седи в къщи и да ме чака, а и, да ти кажа честно, това би представлявало прекалено голяма отговорност за мен.

— Тогава каква трябва да бъде съпругата ти?

— Жена, успяла да се реализира професионално, но и съзнаваща, че кариерата в никакъв случай не е най-важното, че има и други неща, придаващи истинския смисъл на живота. Очаквам от нея да цени миговете на спокойствие и хармония с мен не по-малко от удовлетворението и усещането за енергия, успех и реализация, които носи работата. Тя трябва да е готова да поеме заедно с мен отговорността за създаването на семейство и дом, като по този начин спомогне и двамата да успеем да постигнем заедно повече, както в професионален, така и в личностен план, отколкото бихме могли поотделно.

Лиз усети как гърлото ѝ се свива и устата ѝ пресъхва. В продължение на минута бе напълно неспособна да продума. Казаното от Донован ѝ бе прозвучало като прекрасна, но непостижима мечта и сега тя се опитваше да потисне болезнения копнеж, изпълнил цялото ѝ същество, обхваналата я странна слабост, успяла да проникне през защитната обвивка, която с толкова усилия бе успяла да издигне около себе си.

— Ти си идеалист, Донован. Това, което казваш, звучи прекрасно на теория, но статистиката сочи, че обикновено жената е тази, която в края на краищата се нагърбва с по-голямата част от семейните задължения.

— Аз мога да готвя, пера си сам дрехите. Е, наистина, наел съм човек за почистването на къщата, но с останалите неща се справям отлично. Затова пък вече от доста дълго време живея сам и очаквам много повече от бъдещето, а не само да притежавам голяма, мрачна и празна къща. Може би съм си мечтател — въздъхна и продължи: — Бог ми е свидетел, че просто все още не съм успял да намеря жената, отговаряща на моите изисквания — внезапно изражението на лицето му се смекчи, той придоби по момчешки уязвим и несигурен вид, след което сведе поглед надолу към устните ѝ и тихо промълви: — Какво ще кажеш за себе си, а, Елизабет?

— Какво по-точно?

— Би ли искала да споделиш с мен тази голяма, мрачна и празна къща?

ТРЕТА ГЛАВА

В продължение на един дълъг миг Лиз буквално бе неспособна да си поеме дъх — въображението ѝ работеше с бясна скорост, през съзнанието ѝ за отрицателно време преминаха десетки картини на интимна близост и споделено щастие. Можеше да се закълне, че Донован я целуваше — макар и само с очи, той мълчаливо вкушваше сладостта на устните ѝ. Можеше да се закълне, че в този момент ѝ правеше предложение.

Най-накрая здравият ѝ разум надделя. Не беше толкова глупава, че да си въобразява подобни неща и добре знаеше, че не може да се сравнява нито по външност, нито по досегашния си опит по отношение на мъжете с повечето от жените в ресторанта, още по-малко с онези, които бяха преминали до този момент през живота на Донован. Не биваше да забравя, че този мъж обичаше да подхвърля закачки, да предизвиква с неочаквани изказвания и — което бе по-важно, не биваше да забравя, че бе подвластна на тях. Не трябваше дори да си мечтае, че някога би могла да притежава това, което, макар и само хипотетично, ѝ предлагаше Донован Грант.

Елизабет направи огромно усилие да възвърне самообладанието си, сбърчи леко нос и се включи в играта.

— Не обичам големи, мрачни и празни къщи — каза.

Донован вдигна поглед от устните към очите ѝ, приковавайки го към тях също толкова ненаситно — съблазнително.

— Няма да е мрачна и празна, ако бъдем двамата.

— Но аз вече си имам свой собствен апартамент — възрази му неговата събеседничка с подobaваща сериозност.

— Можеш просто да развалиш договора и да се пренесеш при мен.

— Да, но той е за две години.

— Ще ти помогна да го прекратиш.

— Аз не искам да го прекратявам.

— Значи ли това... че не смяташ, че си жената, която търся?

Лиз вдигна очи нагоре в израз на престорено съжаление и въздъхна:

— Май вече започваш да схващаш.

Донован сбърчи вежди за миг, след което каза:

— Защо ли тогава останах с впечатлението, че именно ти си тази жена?

— Не питай мен. Никога не съм успявала да разбера начина, по който мислят мъжете.

— Никога ли? Нима досега в живота ти не е имало някой по-специален човек?

— Не е имало.

— И защо?

— Защото бях заета да градя кариера.

— Значи и ти си като останалите? — в гласа му отново се прокрадна познатата закачлива нотка и Елизабет най-последно усети как напрежението ѝ се стопява. Освен това, бе изключително горда със себе си — беше се справила с Донован по най-правилния, разумен и спокоен начин, като за първи път не бе допуснала закачките му да ѝ въздействат.

— Предполагам — отвърна, след което го дари с ослепителна усмивка, докато келнерката ѝ сервираше поръчания солен пай.

Сякаш най-последно бе преодоляно някакво сериозно препятствие в общуването им, останалата част от обяда премина спокойно и гладко, без напрежение и излишни притеснения.

След като се наобядваха, Донован я поведе пеша към своя офис. Този път не я държеше за ръката и макар една малка част от нея да копнееше за топлината на силната му длан, като цяло младата жена бе доволна от себе си заради успешно извоюваната си неприкосновеност.

Провирайки се с лекота сред навалищата следобедни минувачи, Донован я водеше напред, като същевременно не срещаше трудност да ѝ разказва за основаването на компанията Ди Ай Джи и последвалото наемане на офиса на Парк Авеню, към който се бяха отправили. Скоро стигнаха до сградата, взеха асансьора и се издигнаха високо над покривите на съседните постройки до етаж, където се намираще обширната приемна на компанията. Донован поведе Лиз от кабинет в кабинет, представяйки я на служителите си.

Беше очевидно, че е обичан от всички — личеше си по усмихнатите лица и ведрото настроение, което ги обземаше забелязвайки го, по уважението, с което реагираха при представянето ѝ от работодателя им и което нито бе израз просто на задължителна формалност от страна на по-нискостоящите, нито бе проявявано насила. Благодарение на Донован и отношението, което си бе спечелил тук, Лиз бе посрещната изключително топло и гостоприемно. Испита леко разочарование и дори известно чувство на изоставеност, когато малко по-късно Донован си тръгна, оставяйки я да разговаря с директора на отдел „Продажби“. Скоро обаче Лиз бе изцяло погълната от дискусията и забрави за обзелия я необясним копнеж.

След търговския отдел тя посети и маркетинговия, после се запозна с работата по рекламата. Както сам Грант бе изтъкнал, рекламната дейност на компанията се ограничаваше в едно направление — предоставяне на информация. Макар целящи да изтъкнат положителните страни в продукцията и услугите на Ди Ай Джи, често пъти стигайки до характерните суперлативи, публикациите и рекламните филмчета определено не бяха създавани с цел да приковат на всяка цена вниманието на потребителите. Подобна скромност от страна на компанията пасваше идеално на стратегията, която Лиз смяташе да приложи за предстоящата застъпническа кампания. Фактът, че досега Донован в никакъв случай не бе прекалявал с излишни хвалебствия и себеизтъкване, щеше само да бъде от полза при привличането на журналистите на тяхна страна. Освен това, по този начин ѝ се предоставяше шанс да представи кампанията от съвсем нов ъгъл, както и самия Донован — като едно ново, свежо лице на търговския хоризонт. Несъмнено щеше да се справи чудесно, тъй като с естествената си чаровност винаги успяваше да спечели симпатиите на аудиторията.

— Изглеждаш адски доволна от себе си — чу отзад познат глас. Обърна се и видя така нареченото „ново, свежо лице“ на един човек, който не само че не бе „нов“ за нея, но вече изцяло бе обсебил мисълта ѝ.

— Не съм разбрала, че си се върнал — отвърна Лиз, усещайки как сърцето ѝ се разтуптява с бясна скорост.

— Ти бе толкова погълната от мисли за нещо, заради което още продължаваш да се усмихваш, че предпочетох да не те прекъсвам.

Предполагам, че рекламните публикации и отзиви са ти харесали.

— Впечатлена съм, наистина — сведе поглед към доклада, който току-що бе прочела, с цел да спечели време, за да овладее смущението си. Отчаяно се молеше за в бъдеще да се научи да контролира трепета, който обхващаше цялото ѝ тяло всеки път, когато Донован застанеше близо до нея.

По лицето на Грант плъзна усмивка. Бавно, той отлепи рамо от рамката на вратата, на която стоеше облегнат до този момент и се приближи до Лиз, продължавайки да се усмихва.

— Би било много непристойно, ако на практика не изпълнявах нещата, които проповядвам пред другите.

— Струва ми се, че е по-скоро обратното: човек проповядва това, което върши. Не знаех, че компанията се занимава и с производство на спортно облекло.

— Идеята да се захванем с този бизнес бе продиктувана от чисто егоистични причини, а именно: обичам да се занимавам с различни видове спорт — настани се на ръба на масата, зад която седеше Елизабет, при което тя инстинктивно се отдръпна назад.

— Тичаш ли?

— Няколко пъти седмично.

— А вече знам, и че караш ски.

— Също така при възможност практикувам подводно плуване, каране на кану и парашутизъм.

— Значи обичаш да предизвикваш съдбата — стори ѝ се, че коментарът ѝ прозвуча по-заядливо, отколкото всъщност бе имала намерение да прозвучи. Беше ѝ трудно да запази самообладание и да се държи естествено, когато Донован седеше толкова близо до нея, гледайки я проникателно, но същевременно и с някаква необяснима нежност, на която Лиз обаче не смееше да се довери.

— Така е. При това положение, какво ще кажеш да отидем да вечеряме?

— Да вечеряме ли? — хвърли поглед на часовника си и замря. — Господи, нямах представа, че е станало толкова късно — изправи се и започна припряно да прибира отчетите и другите материали, които бе взела да чете.

— Не е късно. Тъкмо идеалното време за вечеря.

— Само че трябва да бягам.

— Значи и ти практикуваш този спорт, така ли?

— Да, когато закъснявам — отвърна рязко Лиз.

Коментарът ѝ обаче не разколеба Донован.

— Все още не си дала отговор на предложението ми.

Неспособна да срещне погледа му, младата жена посегна към чантата си и напъха вътре тефтера си.

— Струва ми се, че току-що го направих. Казах, че ми се налага да вървя.

— Не е необходимо да работиш и през нощта — заяви със сериозен тон той. — Поне аз нямам подобни изисквания към теб.

Приковала поглед в ръката, която стискаше нейната, Лиз преглътна с усилие и каза:

— Не смятам да работя през нощта.

— Тогава какво планираш да правиш? — с другата си ръка започна бавно и нежно да я гали по рамото, после по-надолу, до свивката на лакътя. Лиз искаше да се отдръпне, но бе неспособна да се помръдне.

— Недей... — прошепна най-накрая. Усещаше, че нещата се изплъзват от контрола ѝ и това я плашеше.

— Какво ще правиш тази вечер? — повтори въпроса си Донован, без да обръща внимание на протеста ѝ.

Елизабет не отместваше поглед от двете разкопчани копчета на ризата му, но това не ѝ помогна да възвърне самообладанието си — напротив, видът на разголените му гърди я развълнува още повече.

— Трябва да гледам едно дете, докато се прибере майка му.

— Да гледаш дете ли? Искаш да кажеш, че работиш и вечер нещо друго?

— Не. Става въпрос за детето на една приятелка.

Повдигна с показалец брадичката ѝ, така че я принуди да го погледне право в очите.

— Значи, приятелка.

— Да... — прошепна отново Лиз, неспособна да каже нищо повече. Сви се, опитвайки се да избегне по някакъв начин близостта на този мъж, но напразно — Донован вече обвиваше кръста ѝ със свободната си ръка, неусетно привличайки я към себе си. Погледът му се плъзна бавно по чертите на лицето ѝ — оглеждаше и най-дребната подробност настойчиво, но същевременно безкрайно гальовно, караше

я да се отпусне, но в следващия миг отново я изпълваше с напрежение. Лиз се опита да овладее учестеното си дишане, сигурна, че вълнението ѝ бе повече от очевидно — гърдите ѝ се надигаха и спускаха във все по-ускоряващ се ритъм и макар Донован да не откъсваше поглед от лицето ѝ, тя знаеше, че с периферното си зрение той долавя този разтърсващ цялото ѝ тяло трепет.

— И толкова бързаш, че даже нямаш време да сложиш нещо в уста по пътя? — гласът му сега също бе преминал в дрезгав шепот, но не изпълнен с уплаха и колебание, а с нескритата страст на мъж, изгарящ от желание да съблазни, да притежава.

Елизабет поклати глава, след което преглътна конвулсивно, когато Донован се наведе и леко докосна с устни бузата ѝ.

— Недей — промълви отново тя, без обаче да намери сили да се извърне, да се освободи от прегръдката му. Знаеше, че трябва да избяга още сега, на мига, но стоеше на място като парализирана, докато Грант нежно плъзваше устни по лицето ѝ, обсипвайки я с гальовни, едва-едва докосващи целувки, подобни на нечие призрачно дихание. Затвори очи, почувствала как топлината на тялото му разпалва огън в слабините ѝ, как мирисът на мъж — чист и ясно доловим сега, когато стоеше така плътно до нея, изпълваше цялото ѝ същество със сладостна болка. Бе неспособна да се отдръпне, да устои на допира на горещите му устни — толкова меки, подканващи, жадни и страстни, каращи я да изпитва копнеж, какъвто никога досега не бе изпитвала в живота си.

Тя издаде глух стон и се залюля, неспособна да запази равновесие, но Донован я придърпа още по-близо до себе си. Придържаше я с бедра, притиснал я здраво в прегръдките си. Когато отново вдигна глава, за да я погледне, Лиз също отвори очи и се взря в неговите.

Отначало не каза нищо, като продължи настойчиво да разглежда чертите на лицето ѝ. После, все така притискайки я с бедра, той плъзна ръце нагоре по гърба ѝ, след което бавно ги прокара по раменете. Пръстите му гальовно проследиха всяка извивка на изящната ѝ шия. Дланите му разгънаха леко разтворената яка на копринената ѝ блуза с почти недоловимо шумолене, което обаче накара цялото ѝ тяло да изтръпне за миг.

— Кожата ти е толкова мека и нежна... — прошепна ѝ.

Лиз поклати тава, но по-колебливо от предишния път.

Долната част на ръцете му бяха опасно близо до нейните гърди, при което, за свой ужас, тя усети как зърната ѝ започват да набъбват, тръпнещи в сладостна болка. Осъзнаваше, че е възбудена до краен предел, а това я плашеше.

— Знаех си, че ще стане така.

— Как?

— Всичко в мен гори, а ти се топиш и при най-лекия допир от моя страна.

— Не е вярно.

— Тогава защо трепериш?

— Защото ме плашиш.

— Нищо подобно. Уплашена си от собствените си реакции, а не бива.

— Не е... вярно.

Ръцете му обаче продължаваха да я гаят, увеличавайки душевното ѝ терзание, поради което тя постави своите върху тях, за да ги възпре да не се плъзнат по-надолу. Въобще не ѝ мина през ум, че по този начин го задържаше към себе си, но Донован Грант не бе толкова наивен.

— Неизбежно е, Елизабет — промълви. — Не е нужно да се бориш.

— Нищо не е неизбежно — едва успя да събере сили да отвърне тя.

— Това между нас, е. Знаеш, че и двамата сме привлечени един от друг. Моето сърце бие също толкова ускорено, колкото твоето.

Сякаш дланта ѝ бе не по-тежка от пухче, той без никакви усилия издърпа своята изпод нея и я постави върху едната ѝ гърда. Дъхът на Лиз замря. Тя прехапа устни, боейки се да не издаде някакъв звук, с който да разкрие, че думите ѝ съвсем не отговаряха на това, което в действителност чувстваше.

— Казах ти вече, че ме плашиш. Играта ти не ми е по вкуса.

— Затова ли гърдите ти наедрияха и зърната ти са толкова твърди и възбудени? Мисля, че се опитваш да ме заблудиш. Тялото ти реагира на моя допир.

— Не е... вярно.

— В това няма нищо лошо, мила. Напротив, прекрасно е. И когато те докосвам ето така... — прокара палец по набъбналото зърно, при което сякаш през нея премина ток, който я заля като лавина, съзнанието ѝ блокира напълно и Лиз бе изцяло погълната от това ново, едновременно сладостно, и болезнено усещане. Същевременно, именно поради мощта на разтърсилото я чувство, тя успя да намери сили, за да отблъсне Донован, но неуспешно. Той продължаваше да я стиска здраво между бедрата си, като по този начин не ѝ позволяваше да се отдели от него. — Никога не бих ти причинил болка, повярвай. От това ли се страхуваш?

Елизабет дишаше тежко, заровила брадичка в яката на блузата си. Дори и в този миг, когато най-после бе поставил ръце мирно на кръста ѝ, тя още изпитваше уплаха.

— Не желая да става това, което се случва сега.

— Значи предпочиташ да отидеш и да пазиш онова дете, така ли?

Лиз кимна.

— Тогава ме целуни и ще те пусна.

— Няма.

— Не си ли любопитна? Досега още не съм те целувал.

— Напротив. Вече го направи веднъж.

— Да, но не и по устните. Не и когато цялото ти тяло реагира на моите докосвания.

Лиз поклати отново глава в знак, че не желае, но Донован повторно повдигна брадичката ѝ и се взря напрегнато в очите ѝ.

— Няма да те пусна, ако не ме целунеш.

— Моля те, недей да искаш това от мен. Намери си някоя друга, която може да се справи по-добре с този вид игрички.

— Но аз мисля, че се справяш просто чудесно. Именно затова и те предизвиквам.

— Но аз не искам да играя!

— Само една целувка!

Лиз стисна устни.

— Пъзла! Ето каква си!

Тя кимна.

— Хайде, Елизабет!

— Лиз! — извика ядосано младата жена, едва успяваща да се овладее при досега на парещия му дъх и изпълнените със страстен

копнеж думи. — Всички се обръщат към мен с „Лиз“!

— Да, но аз не съм всички и затова ще те наричам „Елизабет“.

Тя затвори очи и понечи да въздъхне, но въздишката ѝ бе заглушена още в началото от Донован, притиснал устни към нейните. Лиз се опита да каже нещо в знак на протест, но единственото, което се чу, бяха някакви неясни стенания. Младата жена се бореше с всички сили да се измъкне от прегръдките на мъжа, но той побърза да зарови ръце в косите ѝ, придържайки главата ѝ така, че да не може да откъсне устни от неговите.

Лиз завинаги запомни тази първа, изпиваща, сякаш продължила вечно целувка: безжалостно настойчива в началото, докато все още ѝ се съпротивляваше, постепенно ставаща все по-нежна, топла, гальовна, до момента, в който се бе превърнала в израз на необятна, всепоглъщаща, неутолима страст. Завинаги запомни начина, по който Донован Грант бе притискал устни към нейните с непозната досега за нея жар и непоколебимост, изместена по-късно от по-голяма съдържаност и кавалерско отношение. Никога не забрави как бе галил с език устните ѝ, вътрешността на пресъхналата ѝ от вълнение уста, карайки я да реагира със същата страст и премала, да търси, предизвиква, изисква, да се стреми към пълно, безусловно отдаване. Никога не забрави как той захапваше устните ѝ, придръпваше ги навън, как дъхът му се сливаше с нейния. Ако в този миг бе имала възможност да погледне отстрани на преживяваното от нея вълнение и екстаз, издигнал я високо в небесата, сигурно щеше да остане шокирана и безмълвна задълго.

Засега обаче се бе оставила на течението, напълно безсилна да се противопостави на Донован, твърде възбудена и жадна за милувки, за да може да му устои. Когато най-после той откъсна устни от нейните, леко отдалечавайки я от себе си, за да я погледне, видя, че цялата трепереше, а страните ѝ бяха огнено червени.

— Ето, виждаш ли колко е лесно — каза Грант, като въздъхна доволно. — Сега вече можем да тръгваме.

Опитвайки се да не обръща внимание на множественото число, което бе употребил, нито на факта, че краката ѝ напълно отказваха да я държат, Лиз се пресегна да вземе оставените на бюрото отчети. Мъжът до нея обаче я изпревари, вдигна ги с една ръка, а с другата взе палтото ѝ от стола, върху който го бе захвърлила и ѝ помогна да се облече.

След като праметна през рамо дръжката на чантата си, Елизабет протегна ръце с намерение да поеме от Донован купа документи.

— Ще ги отнеса долу вместо теб и ще ти повикам такси.

— Не е необходимо.

— Няма значение. Ще го направя.

Лиз се съгласи мълчаливо и почти тичешком се запъти към вратата, тъй като в този момент мислеше единствено как да се измъкне по-скоро от тази стая, от тази сграда, от този мъж. През цялото време, докато чакаха асансьора и после се спускаха надолу към партера, тя не го погледна нито веднъж. После побърза сама да си повика такси, макар че при други обстоятелства щеше да предпочете да върви пеша. Едва след като припряно и непохватно се намъкна в колата, Лиз протегна ръка да вземе купа документи от Донован. Той обаче продължи да ги държи, като само се наведе леко и каза:

— Утре сутринта заминавам за Ню Орлиънс. Ще се върна вдругиден и ще ти се обадя. Става ли?

— Добре — едва-едва отговори Лиз, без да го поглежда. — Ще предам тези отчети и цялата останала документация на колежката, която ще поеме твоя случай по-нататък.

— Ти ще си тази, която ще продължи да работи по него.

— Няма да стане.

— Или ти, или никой.

Елизабет вдигна рязко глава и изгледа ядосано Донован.

— Искаш да кажеш, че ако откажа да се съобразя с прищевките ти, ще се обърнеш към друга консултантска фирма?

— Именно.

— Държиш се като дете.

— Виждаш ли, явно си приличаме и в това отношение.

Преди Лиз да успее да измисли подходящ и достатъчно язвителен отговор, Грант постави документите върху коленете ѝ, затвори вратата на таксито и почука два пъти по стъклото на предната врата, за да даде знак на шофьора, че може да потегля. Само след миг колата се изгуби в общия поток автомобили.

— Наистина съжалявам, Карън. Опитах се, но явно просто е невъзможно да се разберем с този човек. Ще трябва да назначиш някой

друг като консултант на Донован Грант.

Карън Рейнолдс бе очаквала с нетърпение разговора си с Лиз, само че този път бе далеч по-подготвена да се противопостави успешно на мрачното настроение и бурните реакции на своята служителка.

— Донован вече ме информира, че искаш да се откажеш от случая.

— Информирал те е?

— Обади ми се снощи и имахме доста продължителна дискусия.

— А разказа ли ти как ми се нахвърли?

— Е, не използва точно същата дума...

Огорчението и срама, които изпитваше Лиз до този момент, бързо отстъпиха място на силен гняв при мисълта, че Грант вероятно бе разказал на шефката ѝ как бе постъпил с нея предишния ден.

— И какви думи използва? — попита, като се постара въпросът ѝ да прозвучи що-годе небрежно. Искаше да знае колко далеч си беше позволил да стигне този мъж в стремежа си да я унизи.

Карън присви рамене и отвърна:

— Каза, че те е целунал, но това на теб никак не ти е харесало.

— Колко проницателно от негова страна.

— Каза също така, че си била уплашена.

— Естествено! Не смятам, че изнасилването от делови партньор е по-приятно от другия вид изнасилване.

— Какво знаеш за... „другия вид“?

Лиз вдигна рязко глава, поглеждайки изпитателно Карън, но когато видя израза на искрена загриженост и чистосърдечно любопитство, изписан върху лицето ѝ, раздразнението ѝ мигом изчезна.

— Не, не... Не се безпокой. Никога не съм била изнасилвана.

— Просто се чудех...

— Заради това, че се съпротивлявам на Донован ли?

— Всъщност, мислех си по принцип за отношението ти към мъжете — Карън замълча за миг, след което внимателно продължи: — През тези шест години, откакто се познаваме, не си излизала с никого повече от един, най-много два пъти, като дори и тези срещи са били твърде редки и през голям интервал от време. Винаги си отказвала на

предложенията ми да те запозная с някого, ето защо е съвсем естествено да започна да се съмнявам, че...

— Не е нужно, повярвай — прекъсна я сърдито Лиз. — Мъжете са ми абсолютно безинтересни, това е всичко. Не мисля, че животът ми е по-малко пълноценен, ако нямам някой, с когото задължително да прекарвам вечерите и нощите си.

— Когато не си опознал нещо, то не ти е и необходимо.

— Обратното също важи. А и защо трябва да си имам неприятности?

— Не е задължително да имаш неприятности.

Елизабет се отпусна в едно от креслата, скръсти ръце и погледна своята шефка право в лицето:

— Добре, Карън, да приемем, че си права. Тогава ти защо все още не си уредила живота си?

— Напротив, направила съм го, основавайки тази агенция и вършейки работа, която ми доставя удоволствие. Да имам съпруг и деца сега би било истинско бреме за мен. Така или иначе, нямах предвид брак, а по-скоро това да излизаш и да се срещаш с мъже. Аз лично го правя и то непрекъснато. За някои неща мъжете определено са незаменими.

Карън изрече последните думи с многозначителна усмивка. В очите ѝ проблесна хитро пламъче. Лиз обаче само я изгледа скептично и отвърна:

— Много добре знам, че не правиш секс с който ти падне. През последните шест месеца се виждаш единствено с Дейвид Брюър.

Карън тръсна леко глава, едновременно признавайки, но и отхвърляйки твърдението на Лиз.

— Дейвид се оказа симпатичен и в никакъв случай не е досаден. Освен това никак не е взискателен и ми предоставя пълна свобода да върша нещата, които ми харесват. Знае, че ако дори веднъж спомене за сватба, повече никога няма да ме види... Но сега не става въпрос за мен, а за теб.

Елизабет въздъхна уморено. Карън не можеше да знае, че нейната приятелка и служителка бе прекарала последната нощ без да мигне, кръстосвайки напред-назад из апартамента и сега определено започваше да чувства последствията от безсънните часове. Усещаше мускулите си напрегнати, вече бе изгълтала три аспирина да облекчи

измъчващото я главоболие, а огромната чаша кафе, което бе изпила тази сутрин, я бе направила още по-нервна и раздразнителна.

— Карън, не искам да работя по този случай, това е. Никога преди не съм те молила за подобно нещо и знам, че вероятно излагам на риск приятелските ни отношения — Донован е... или поне е бил преди, твой много близък приятел. Извинявай, но просто не мога да работя съвместно с него.

— Той обаче твърдо заяви, че не желае друга сътрудничка.

— Мен или никого, нали? Вече съм запозната с изискванията му.

— Каза, че в противен случай ще се обърне към друга фирма — допълни спокойно Карън.

— Блъфира. Явно обича да си играе с хората и сега лудо се забавлява.

— Говориш така, сякаш си напълно уверена, че няма да изпълни закана си.

— Наистина мисля така. При първата ни среща ми каза, че избрал нашата агенция, защото смятал, че е най-добрата, а водещ принцип в икономическите теории, които застъпва, е да бъде пръв сред най-добрите, ползвайки единствено най-доброто. Виж, Карън — днес целия ден Донован ще бъде извън града, така че, ако се съгласиш да прехвърлиш неговия случай на друга колежка, тя ще има достатъчно време да обсъди проблема с мен, да разгледа първоначалните ми бележки, да се запознае с отзивите във вестниците, както и с отчетите, които взех вчера от централния офис на компанията. Така, когато Донован се върне, ще бъде изправен пред свършен факт, а щом се запознае с Вероника или с Джули, или пък с Бренда или Шийла, гарантирам ти, че ще ме забрави на секундата.

— Съмнявам се — понечи да ѝ се противопостави нейната шефка и приятелка, но бе прекъсната от нахълтването на секретарката, която започна притеснено да обяснява:

— Казах му, че трябва да почака, но той настоя да влезе! — местеше нервно поглед ту към Карън, ту към Лиз, при което те на свой ред се спогледаха озадачено. Сърцето на Елизабет се сви при мисълта, че Донован е решил да дойде и директно да постави изискванията си, но в следващия миг на вратата изникна съвсем друг мъж — значително по-млад, висок и доста кльощав, с дълга, разчорлена тъмнокестенява коса, която подчертаваше още повече силната бледност на лицето му.

Лиз мигновено скочи на крака.

— Джейми! Какво правиш тук?

— Трябваше да те видя, Лиз — хвърли припрян поглед към Карън, но изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото смутен. — Налага се веднага да говоря с теб.

Елизабет не беше виждала Джейми от почти седем месеца и внезапната му поява в агенцията я завари напълно неподготвена, още повече, че по принцип той живееше на повече от четири хиляди километра разстояние.

— Разбира се. Карън, това е малкото ми братче Джейми. Джейми, запознай се с Карън Рейнолдс, моята шефка.

Елизабет бе използвала думата „братче“ съвсем умишлено, с което искаше да извини пред Карън не особено възпитаното му поведение. Очевидно успя, тъй като приятелката ѝ кимна и се усмихна сърдечно на момчето. Неслучайно също така бе споменала, че Карън ѝ е шефката — надяваше се брат ѝ да се съобрази с този факт. В това отношение обаче не постигна нищо: Джейми само хвърли още един бърз поглед към Карън, след което моментално се обърна отново към Лиз.

— Можем ли да отидем някъде другаде? — запита нервно той, пристъпвайки от крак на крак.

— Ами... Разбира се — Лиз стисна притеснено ръце и отправи объркан поглед към Карън. — Нали нямаш нищо против да продължим разговора малко по-късно? — попита я тихо.

Карън само кимна в знак на разбиране и махна с ръка да тръгват към вратата. Лиз изчака да излязат в коридора и да се поотдалечат към нейния кабинет, преди най-накрая да се обърне към брат си и да попита:

— Къде е проблемът, Джейми?

— А къде не е?

— Случило ли се е нещо?

— Определено. Кой е твоят офис?

— Онзи отсреща.

Като се отказа от опитите си да получи повече информация от брат си, Лиз го поведе надолу покрай другите офиси, докато най-накрая не стигнаха до нейния, където затвори тихо вратата, след като

младежът вече бе влязъл и уморено се бе отпуснал в един от фотьойлите.

— Е, добре, Джейми — обърна се тя към него, като се стараяше да говори със спокоен тон. — Разкажи ми всичко без да бързаш и без да пропускаш подробност. Какво те доведе в Ню Йорк?

— Имам неприятности.

Лиз не чуваше нищо ново — Джейми вечно имаше неприятности и думите му никак не я изненадаха, макар че се бе надявала, че с излизането от пубертета и с помощта на консултациите от страна на психолози, нейният брат малко по малко ще започне да проявява по-голяма сдържаност и контрол над реакциите си.

— И какви са по-точно? — канеше се да добави „този път“, но самата се чувстваше лично отговорна за постъпките на брат си, затова си замълча.

— От известно време излизам с едно момиче...

— Ани?

— Не, не, друго. Казва се Сюзън. Скарахме се и аз, ами, струва ми се, че я ударих...

Лиз затвори очи и в продължение на една мъчителна минута стоя неподвижно, опитвайки се да овладее тревожното туптене на сърцето си, след което подчертано внимателно прескочи краката на брат си, които той беше протегнал небрежно пред себе си, и се отправи към другото кресло. Днешният ден още от самото начало се беше оказал отвратителен и, което беше по-лошо, не се забелязваха никакви признаци за промяна.

Младата жена си пое дълбоко дъх и издиша на пресекулки, след което се постара въпросът ѝ да прозвучи максимално спокойно.

— Значи си я ударил. Само веднъж ли?

— Е, струва ми се, че бяха няколко пъти.

— Зле ли е?

— Във всеки случай не е в критично състояние.

— Наложил ли ѝ се да отиде до болницата?

— Ами, да.

Лиз облегна глава назад върху облегалката на фотьойла и издаде глух стон.

— За Бога, Джейми — прошепна едва чуто. — И защо?

— Защото ѝ разбих носа.

— Питам те защо я удари!

— Дразнеше ме. Заяждаше се с мен, караше ме да се чувствам като последния загубеняк, а подобно отношение не прощавам на никого.

— Но защо е трябвало да я удряш? По този начин едва ли би могъл да решиш проблема!

Джейми измърмори нещо в отговор, след което вече по-ясно заяви:

— Сега е късно да се разкайвам. Сюзън подаде обвинение срещу мен.

Лиз скочи на крака.

— Значи е отишла в полицията?

— Да.

— Да не би да те... арестуваха?

— Успях да се кача на самолета, преди да ме хванат. Сюзън, каквато си е глупачка, взе, че ми се обади, за да ми каже, че полицаите всеки миг ще дойдат да ме окошарят.

Елизабет притисна пръсти към слепоочията си — в главата ѝ пулсираше мъчителна болка, което означаваше, че пристъпът на мигрена бе неизбежен. Знаеше си го.

— Говори ли с доктор Брановиц?

— Не.

— Кога ходи при него за последен път?

— Миналият петък. Следващата консултация беше насрочена за утре.

— Мисля, че трябва да му се обадим.

— И с какво може да ми помогне? За Бога, Лиз, та той е просто психиатър, така че не можеш да очакваш от него да стори чудо!

— Да, но сигурно познава някой добър адвокат в Сан Франсиско — Елизабет се наведе напред и се вгледа разтревожено в лицето на по-малкия си брат. — Джейми, по-добре е да се върнеш обратно, докато все още съществува възможност да те пуснат на свобода условно, още повече, че се нуждаеш от психиатрична помощ. Освен това, нямаш досие в полицията.

Това наистина си беше цяло чудо само по себе си. За щастие, системата на правораздаването засега не се интересуваше от броя на

сменените училища, нито от това колко пъти някой бе уволняван или бе напуснал работа.

Джейми само присви рамене в отговор.

— Не знам, Лиз. Май така или иначе си беше време да се махна от Фриско. Вече живея там от четири години и мисля, че дойде моментът да потърся нещо ново.

— Добра идея. Само че първо трябва да уредиш проблема със Съюзън.

— Няма начин да разбере къде съм заминал.

— А заповедта, издадена за арестуването ти? Полицията ще те търси, не разбираш ли?

Момчето повторно сви рамене, но не каза нищо.

— Джейми, — поде отново Лиз, стараяйки се да покаже на брат си, че му съчувства и че е искрено разтревожена за него, макар отвътре цялата да кипеше от гняв. — Трябва да разсъждаваш трезво. В момента имаш добра работа...

— Напротив, скапана е.

— Мислех, че това, с което се занимаваш сега, ти е интересно. В края на краищата, работиш за една от най-добрите проектантски фирми в Сан Франциско.

— Да, но заемам най-ниското възможно стъпало там. Ти трудно би могла да си представиш колко дяволски недостижими са горните позиции в йерархията!

— Няма смисъл да се целиш толкова нависоко от самото начало. Засега мисли как да се издигнеш до следващото стъпало — в края на краищата, Рим не е бил построен за един...

— Можеш да си спестиш нравоученията.

— По дяволите, Джейми! Чуй ме поне веднъж: заемаш един от най-ниските постове в компанията, защото все още не си се научил да се стремиш по-нагоре. Вече за трети път сменяш работата си, но и сега, както и преди, не проявяваш нужната амбиция и воля да напреднеш. Наистина, тази проектантска фирма е много по-голяма от предишните места, където си работил, и съответно е много по-трудно да преодолееш всички бюрократични пречки пред професионалното си израстване. При все това, не може да няма поне няколко човека, с които се разбираш.

— Нищо подобно. До един са сноби.

— Не е възможно: нали се съгласиха да те вземат на работа.

Джейми се извърна ядосано към сестра си, готов да се скара с нея, но забеляза усмивката ѝ — едновременно нежна и изпълнена със съчувствие. Войнственото му настроение моментално се стопи и той също изкриви устни в нещо като полуусмивка.

— Е, вероятно си права.

— Така. Значи по отношение на работата перспективите изглеждат добри, бих казала отлични: въпреки проблемите, които имаше с предишните си работодатели, хората в сегашната проектантска фирма явно виждат, че в теб се крие потенциал. Не трябва да изпускаш този шанс, Джейми! А и Сан Франсиско е страхотен град! Имаш удобен апартамент, а и винаги можеш да разчиташ на подкрепата на доктор Брановиц.

— Явно обаче не е кой знае какъв специалист: виждаш резултатите!

— Просто за момент си изгубил контрол над себе си, това е — противопостави се Елизабет. Опитваше се да прикрие дълбоката си загриженост и думите ѝ да прозвучат насърчително. Винаги се беше страхувала най-много именно от това, че Джейми е способен да изгуби контрол над себе си до такава степен, че да извърши физическо насилие. Не желаше миналото да се повтаря. — Така или иначе, това ти се случва за първи път... нали? — видя, че Джейми се колебае да отговори, затова побърза да повтори въпроса си, усещайки как сърцето ѝ се свива във внезапна тревога: — Нали?

— Да.

— Слава Богу... Значи просто трябва да поработите върху този проблем с доктор Брановиц.

— Ами ако пак ми се случи да избухна и да се нахвърля върху някого? Никога не съм искал да удриям Сюзън. Не съм го обмислял предварително, то просто... стана. Сигурно съм го наследил от него.

— Не е вярно! — прекъсна го рязко Лиз, скочи на крака и приклепна до неговия фотьойл. Стисна здраво ръката му, която той бе оставил да виси от облегалката и каза, гледайки го право в очите: — Запомни, че изобщо не приличаш на татко. Първо, имаш чувствителна, лесно ранима душа, интелигентен си и те чака прекрасно бъдеще. Второ, вече си се поучил от грешките си и знаеш, че да си имаш проблеми с полицията никак не е положително преживяване. Трето,

можеш винаги да разчиташ на доктор Брановиц — досега винаги ти е помагал, не е ли така? Освен това, ти си едва на двадесет и пет години, докато татко бе над четиридесетте, когато започна да ни бие, като преди вече бе успял изцяло да провали живота си.

— Да, но аз съм наследил неговите гени.

— Просто си търсиш оправдание, сам го знаеш — Лиз се изправи, облягайки се с ръка върху коляното на брат си, след което го изгледа отгоре с непозната за него до този момент решителност. — Съжалявам, но отказвам да повярвам, че си лош човек, Джейми. Можеш да продължиш да се самозалъгваш, повтаряйки, че за всичко са виновни гените, или отрицателния модел на поведение, който представляваше баща ни за нас, или каквото и да било там... Но, според мен, всички вие просто се правите на страхотни мъжкар...

— На какво се правим? Я повтори, де! — започна да я подкача Джейми, чийто дух явно се бе приповдигнал след нейните окуражителни думи. — Хайде, Лизи, излей си болката!

— Много добре знаеш какво имам предвид! — тросна му се тя.

Ролите внезапно бяха разменени и сега Джейми бе този, който се опитваше да убеждава и да успокоява, макар и до известна степен под формата на закачка.

— Хайде, знаеш, че е вредно да потискаш емоциите си. По-добре дай воля на гнева си. Не го трупей в себе си, а му намери отдушник!

Лиз го изгледа ядосано, въпреки че едва сдържаше усмивката си.

— Май си започнал да се виждаш твърде често с твоя приятел доктора, след като започваш да ми даваш подобни съвети. Освен това, вече имам отдушник или поне нещо, което върши същата работа — адско главоболие.

Джейми веднага стана сериозен.

— О, Лизи, съжалявам. Не исках да те обременявам с моите глупави...

— Станалото станало, не се тревожи. А и за какво са по-големите сестри? Така или иначе, главата започна да ме цепи още преди ти да се появиш.

— Лош ден, а?

— Именно.

— Но работата ти върви успешно, нали?

— Да, по отношение на работата всичко е наред. Ще продължа да ти пращам чековете — надявам се, че не закъсняваш със заплащанията на сеансите при доктора?

— Бъди спокойна.

— А наемът? Внимавай да не получиш още едно предупреждение за напускане на апартамента.

— Няма проблем. Платил съм всичко до последния цент.

Елизабет си пое дълбоко дъх, след което го издиша бавно и каза:

— Значи... остава само да решим настоящия проблем. Между другото, как успя да се измъкнеш от фирмата? И кога, всъщност, пристигна?

— Взех нощния полет до Ню Йорк и през цялото време на пътуването ми беше адски зле. Преди това звъннах в работата, за да им кажа, че ми се налага да дойда да те видя, защото си болна.

— Аз ли?

— Ами, да. В края на краищата, ти си единствената ми сестра и е съвсем естествено да искам да те видя, щом не си добре.

— О, да, разбира се! Мислиш ли, че полицаите ще те потърсят във фирмата?

Елизабет не беше съвсем сигурна, че подобна мисъл въобще му бе минавала през ума, но сега Джейми моментално придоби тревожен вид.

— Уф! Надявам се, че няма да го направят.

Лиз протегна ръка към телефона.

— Какъв е номерът на доктор Брановиц?

Брат и се прозря и каза провлечено:

— Виж, чувствам се направо скапан. От часовата разлика и от цялата тая дивотия, която ми се случи. Не можем ли да отложим разговора с Брановиц за по-късно?

— Не, обаждаме му се още сега. Не трябва да губим време, а можем да разчитаме единствено на него да започне да действа. В Сан Франсиско е още съвсем рано сутринта, така че той вероятно ще успее да се свърже с полицията, преди да са се появили във фирмата... ако вече не са го направили, естествено. Кога ти се обади Сюън, за да ти каже, че ще те арестуват?

— Вчера — тъкмо се бях прибрал от работа. Предполагам, че все още не са ходили да ме търсят в работата.

Лиз го изгледа с изпълнен със съмнение поглед.

— Телефонът на доктор Брановиц?

Макар и неохотно, Джейми ѝ го продиктува. Лиз го записва внимателно, след което веднага го набра — ако до този момент си бе имала вземане-даване с психиатри, нямаше да остане толкова изненадана, че насреща ѝ се включи телефонен секретар. Досега обаче тя никога не бе имала нужда от психиатрична помощ, за разлика от по-малкия си брат. Притеснена, тя побърза да остави едно доста тревожно и объркано съобщение с молба до доктора да ѝ се обади възможно най-скоро, после постави обратно слушалката и изгледа загрижено Джейми.

— След колко време, мислиш, че ще звънне?

Момчето присви рамене и подхвърли:

— Петнадесет минути, час, шест часа... Кой знае? Ти обаче прозвуча по телефона така, сякаш въпросът е на живот и смърт, ето защо предполагам, че Брановиц няма да се забави много.

— Наистина е въпрос на живот и смърт, макар и образно казано — срещу теб има подадено обвинение във физическо насилие, Джейми, и реално те застрашава опасността да бъдеш осъден и изпратен в затвора. После вече ще имаш полицейско досие и аз дълбоко се съмнявам, че сегашните ти работодатели, както и която и да била друга фирма, ще погледнат благосклонно на този факт.

— Уверен съм, че няма да се стигне до арест, защото ти ще ми помогнеш. Имам ти пълно доверие — затова и дойдох веднага.

Всъщност, Лиз не бе никак изненадана, че брат ѝ бе побързал да пристигне при нея. Не за пръв път прибегваше до помощта и подкрепата ѝ — още по-точно бе да се каже, че досега нито веднъж не бе пропуснал да я потърси при възникнал проблем: както при многократните му изгонвания от училище, така и когато възникна реална опасност въобще да не завърши средното си образование, тъй като малко преди дипломирането си бе сериозно нагрубил един от своите преподаватели. Отново Лиз бе тази, която му се притече на помощ, когато Джейми бе уволнен за пръв път, а и после — при следващото му изгонване от работа. Макар да разчиташе на парите, които му изпращаше, Елизабет знаеше, че малкият ѝ брат имаше още по-голяма нужда от емоционалната ѝ подкрепа. Също така знаеше, че

никога и при никакви обстоятелства нямаше да му откаже тази подкрепа.

— Е, добре — въздъхна, след което се отправи отново към бюрото си. — Предполагам, че единственото, което ни остава сега, е да чакаме Брановиц да се обади.

— Малко сън също ще ми дойде добре.

Също и на мен, помисли си Лиз.

— Засега можеш да подремнеш малко тук, а след като поговорим с доктора, ще отидем в къщи.

Наистина измина почти час, преди да се чуе очакваното иззвъняване на телефона, през което време Лиз напразно се опитваше да се съсредоточи върху отчета за тримесечието, който бе започнала да изготвя предишния ден. Мислите ѝ обаче непрестанно се връщаха към Джейми и проблемите му. Само като си представеше, че може да бъде изпратен в затвора и сърцето ѝ ужасено спираше да бие. Главоболието ѝ се усилваше с всеки изминал миг — знаеше, че самата тя направо би умряла, ако дори за един ден бъдеше затворена в килия.

Доктор Брановиц ѝ благодари, че се бе обадила и прояви пълно разбиране по отношение на ситуацията. Не беше много сигурен, че вече е издадена заповед за арестуването на брат ѝ, но обеща да се свърже с полицията, както и с добър адвокат, който да представлява Джейми. От своя страна Лиз пое ангажимента да качи Джейми на нощния самолет за Сан Франсиско. Продиктува на Брановиц домашния си телефон и го помоли да ѝ се обади по-късно вечерта, за да я запознае с развоя на събитията. След като постави обратно слушалката, тя започна да рови из чантата си за ключовете от апартамента, но размисли, пусна ги обратно и се протегна да вземе палтото си. Колкото и да обичаше брат си, не бе сигурна, че може да му има доверие — ако се отдадеше на същите мисли, които преди малко бяха накарали самата нея да изтръпне от ужас, нищо чудно да вземеше да изчезне в обратна на Сан Франсиско посока. Ето защо, Лиз реши да не го изпуска от поглед, докато не го видеше да се качва на самолета — това бе най-малкото, което можеше да направи за него сега. Какво, ако липсваше един ден от работа? И без това се съмняваше, че днес щеше да е способна да свърши каквото и да било, при емоционалното състояние, в което се намираше. А и главоболието се превръщаше в истинска агония.

Уведоми секретарката си, че се прибира в къщи, след което двамата с Джейми се отправиха към изхода. По пътя тя се опита да научи нещо повече за това, дали в живота на брат ѝ бяха настъпили някакви промени, освен новото момиче, с което излизаше и което бе станало жертва на избухливия му нрав. Джейми обаче отговаряше неохотно и, както обикновено, почти не прояви любопитство към начина, по който протичаше нейния живот. Лиз отдавна бе установила, че причината за това не бе липсата на заинтересованост, а по-скоро абсолютната увереност на Джейми, че сестра му умееше да се справи винаги и с всичко, и ако подобна увереност го караше да се чувства по-добре, Елизабет бе готова да поддържа тази илюзия вечно.

Накара Джейми да легне в нейното легло, докато тя самата се отпусна върху дивана във всекидневната. Преди това взе още няколко аспирина и постави мокра кърпа на челото си. Когато Брановиц се обади отново, главоболието ѝ вече бе започнало да намалява. Почувства се още по-добре, когато чу окуражителните вести: адвокатът, съгласил се още същата сутрин да представлява Джейми, се бе свързал своевременно с полицията. Оказало се, че преди предявяването на официално обвинение е необходимо да се проведе предварителен разпит на свидетели, за да се определи дали съществува реално основание за това. Разпитът бе определен за след няколко дни и адвокатът бе изразил увереност, че ще успее да помогне на Джейми.

Лиз обсипа с благодарности доктора за хубавите новини, след което се отпусна отново на дивана. Чувстваше се напълно изтощена. Опита се да поспи, но в главата ѝ бушуваха цял куп мисли. Преследваха я хиляди образи от миналото и спомени, който смяташе за отдавна забравени. Накрая разбра, че няма да намери покой, докато не видя Джейми да се качва на самолета за Сан Франсиско. Макар да съзнаваше, че е проява на чист егоизъм, Лиз се радваше, че не живее в един град с брат си — неговото присъствие винаги щеше да ѝ напомня за миналото и за отговорността, която смяташе, че има към него. О, естествено, че винаги щеше да се грижи за Джейми, да му изпраща пари, да го подкрепя, когато се нуждаеше от помощта ѝ! Но и винаги изпитваше облекчение, когато си заминаваше, което допълнително усиливаше чувството ѝ за вина.

Като се отказа от идеята да поспи, Лиз посегна отново към телефона, направи резервация на името на Джейми за нощния полет до

Сан Франсиско, после се отправи към кухнята и започна да приготвя говеждо задушено. Планираше да вечерят рано, тъй като така и не бяха обядвали, след което щяха да разполагат с достатъчно време да стигнат до летището.

Тъкмо се канеше да отиде да събуди брат си, когато откъм банята се чу шумът от пуснат душ. Миг по-късно Джейми застана на вратата на кухнята чист, току-що избръснат и изглеждащ много по-бодър отпреди няколко часа.

— Трябва да си купиш нови ножчета за бръснене — бе първото нещо, което каза. — Използвах последното, като и то порядъчно се беше изтъпило.

— Добро утро!

Джейми започна да обикаля нервно из кухнята — още беше нервен, въпреки че беше поспал.

— Никакво утро не е.

— Искаш ли портокалов сок? — тръгна към хладилника, но брат ѝ махна с ръка в знак на отказ. — В такъв случай ти предлагам след малко да вечеряме — изчака го да я попита дали доктор Брановиц се е обаждал, но след като Джейми продължи упорито да мълчи, Лиз реши сама да повдигне въпроса. Той обаче не прояви почти никакъв ентузиазъм, което я накара да го изгледа с удивление. — Мислех, че ще се зарадваш на новините! В края на краищата, поне не те заплашва арест!

— Искаш от мен да си тръгна още тази вечер!

— Налага се, Джейми! Сам разбираш какво е положението.

— Мислех си да прекарам съботата и неделята с теб. И в понеделник няма да е късно да се явя в полицията.

— Напротив — твърде късно ще е! Дори петък е късно, тъй като най-добре щеше да бъде, ако се бе срещнал с адвоката си още днес!

— Просто не искаш да остана, това е — прекъсна я Джейми сърдито. Лиз не понасяше, когато брат ѝ започваше да се глези, но вече бе свикнала на подобни прояви от негова страна и знаеше, че не за последен път се опитваше да я умилюва по този начин.

— Не е вярно, Джейми. Знаеш колко много те обичам!

— Предполагам, че с присъствието си те излагам пред обществото!

— Нищо подобно!

— Или имаш важна среща с някое гадже? Кажеш си, де!

— Отново не позна. Знаеш, че не се занимавам с „гаджета“.

— О, да, за малко да забравя каква светица е сестра ми!

— Защо се заяждаш сега с мен? — думите му я обидиха.

— Да се заяждам ли?

— Ами, да. Аз никога не постъпвам така с теб!

— Въпреки че имаш далеч по-основателни причини? Това ли искаш да кажеш?

— Не, разбира се! Брат и сестра сме, и май това е най-важното нещо, на което можем да разчитаме в живота си. Не мислиш ли, че трябва да проявяваме нужното уважение един към друг?

— Ти уважавах ли ме?

— Естествено!

— Независимо от всички неща, с които си принудена да се примиряваш?

— Да, защото познавам истинската ти същност и знам, че си достатъчно чувствителен и интелигентен да се реализираш успешно в живота, стига да проявиш нужната воля и твърдост. Непрекъснато ти го повтарям!

— Знаем, но понякога сам не вярвам на това.

— Значи е необходимо да поразговорите с доктор Брановиц и по този проблем.

— Доктор Брановиц... Непрекъснато го споменавах! Защо мислиш, че всичко задължително опира до неговата помощ?

— Просто му имам доверие. Това е всичко.

— Повече, отколкото на мен, предполагам.

Лиз въздъхна, прегърна Джейми през кръста и нежно го притисна към себе си.

— Аз имам доверие в теб, Джейми, но ми се струва, че именно този доктор може да ти помогне и ти самият да започнеш да имаш доверие в себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не можеше да не си признае, че този следобед и вечерта бяха едни от най-изтощителните в живота ѝ. След като накрая Джейми се съгласи да се върне в Сан Франсиско, внезапно реши да обяви, че е останал без пукната пара и не може да си плати билета. Лиз не посмя да го попита за какво е успял да похарчи заплатата си толкова бързо, като предпочете да рискува да го остави сам в къщи да наблюдава месото, което приготвяше за вечеря, а самата тя изтича до банката да изтегли необходимата сума, преди да са затворили. Когато се прибра, завари брат си отново потънал в колебания — това поднови спора им, който този път протече още по-ожесточено.

Наближаваше девет и тридесет, когато най-после Елизабет се прибра в апартамента си, след като бе закарала успешно Джейми до летището и с облекчение го бе видяла да се качва на самолета. Главоболието ѝ вече бе прераснало в мигрена, придружена от характерното гадене и чувствителност към светлината. Мечтаеше си единствено да се отпусне на леглото в спалнята, при пълен мрак и обградена от спокойствие и тишина.

Изстена, когато малко след десет телефонът иззвъня досам ухото ѝ. Преди да вдигне слушалката, събра цялото останало ѝ самообладание, очакваща да чуе гласа на брат си, обясняващ доволен и щастлив как имало закъснение на полета, казали на пътниците да слязат и докато той се разхождал из чакалнята, за да убие времето, така и не разбрал кога самолетът излетял.

Не беше Джейми. Беше Донован.

— Донован? — Лиз въздъхна с огромно облекчение, след което запита изненадана: — Аз мислех, че ти...

— Просто исках да те чуя.

— Но... откъде се обаждаш? — успяваше малко по малко да събере мислите си, но ѝ бе непоносимо трудно дори да повдигне глава от възглавницата.

— От Ню Орлиънс... Уф! Май те събудих! Извинявай — не съм си и представял, че е възможно да си лягаш още в девет часа!

Лиз постави длан на челото си.

— Струва ми се, че тук, в Ню Йорк, вече минава десет.

Настъпи кратка пауза, Донован тихо изруга, след което отново се обади:

— По дяволите! Явно сгафих. Толкова бързах да ти се обадя, че дори не се замислих за разликата в часовете, въпреки че върнах часовника си с един час назад, още щом пристигнах тази сутрин — повторно замълча и тъй като от страна на Елизабет не последва никаква реакция, продължи колебливо: — Лиз? Добре ли си?

Запита я с искрена загриженост, което я принуди да каже истината:

— Не особено, ако трябва да призная.

— Какво ти е?

— Имам ужасно главоболие.

— Взе ли някакво хапче?

— О, да: няколко аспирина. Друго нищо не помага.

— Може би трябва да повикаш доктор.

— Заради някакво си главоболие? Би било доста глупаво.

— Имаш ли температура?

— Не мисля.

— Чаша топло мляко няма ли да ти помогне?

Елизабет изстена.

— Едва ли ще успея да го преглътна.

— А една топла вана?

— Това пък изобщо не е по силите ми да изпия.

Чак когато чу кикота на Донован, Лиз осъзна какво бе казала. Усмихна се в тъмнината на стаята, питайки се защо ли разговорът с него я караше да се чувства по-добре. Така или иначе, това бе факт, който не можеше да отрече.

— Е, така ми харесваш повече — отбеляза мъжът насреща, сякаш бе успял да види усмивката ѝ. — Сега затварям, за да те оставя да си починеш. Само още един въпрос: мога ли да те поканя на вечеря утре вечер?

— Хитър ход.

— Моля?

— Опитваш се да се възползваш от състоянието ми, като си мислиш, че мозъкът ми съвсем се е размътил, само че няма да стане.

— Значи ли това, че ми отказваш?

— Да. Налага ми се да помогна на една колежка, която организира парти за здравето на бъдещето си дете, тъй като в момента е бременна.

— Ами събота вечерта?

— Не мога.

— Само не ми казвай, че трябва да асистираш в приготвянето на питиетата по време на официалния прием, който дава братовчедка ти.

— Нямам братовчедка, а и не умея да приготвям питиета.

— Тогава имаш среща?

— Ммм, как ли не — по-скоро си имам чудесно, удобно легло и планирам да спя достатъчно, за да мога да си почина от тормоза и изтощителните спорове, на които бях подложена от твоя страна през изминалата седмица.

Раздразнението ѝ бе доста пресилено — сама го съзнаваше, тъй като точно в този миг почти не успяваше да си спомни от какво толкова бе произтекъл въпросният „тормоз“; разбра го и той, ясно доловил нескритата нотка на хумор в думите ѝ.

— Хайде де, Лиз! Можем да вечеряме по-рано и ти пак ще си доспиш достатъчно след това.

— Не, благодаря, Донован, но не мога да приема.

— Това ли е окончателното ти решение?

— Да.

— И ще ме оставиш да вечерям сам?

— Да.

Шумната въздишка, която се чу от другия край, бе направо покъртителна, но Лиз остана непреклонна.

— Отново ме простреля право в сърцето. Оказваш унищожително въздействие върху егото ми.

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш, защото в противен случай щеше да промениш решението си.

— Донован, адски ми е зле, главата ми просто ще се пръсне, така че защо не оставим този спор за друг път?

— Съгласен. Виж, скъпа, сега наистина е препоръчително за теб да си отпочинеш както трябва и ако утре сутринта не си се оправила, съветвам те да си останеш в къщи.

— Добре, Донован.

— И повикай лекар.

— Добре, Донован.

— А като се прибера, ще дойда и ще се погрижа за теб.

— Не, това не.

— Лека нощ, скъпа!

Лека нощ. И благодаря, че се обади.

На следващата сутрин от мигрената ѝ не бе останало нищо, освен една тъпа, почти недоловима болка, която най-сетне се поддаде на действието на аспирин и скоро премина окончателно. Елизабет отиде в агенцията с твърдото решение да се потопи изцяло в работата, за да забрави всички грижи, и успя. Освен че компенсира за отсъствието си предишния ден, тя също така се срещна на обяд с Рей Обермайер и по възможно най-деликатен начин изрази молбата, за която я беше помолила сестра му; после се завърна в офиса и почти завърши отчета, над който се мъчеше вече толкова време.

В един момент в стаята ѝ се втурна разплакана една от другите консултантки в агенцията, която се бе омъжила наскоро и имаше проблеми със съпруга си. Лиз прекара известно време с момичето, за да поговорят и да я успокоят. Малко по-късно при нея нахълта още една колежка, разгневена, че в хлебарницата бяха объркали поръчката на специалната торта, която щяха да занесат на партито, организирано от друга тяхна сътрудничка по повод детето, което очакваше. Именно за това парти бе споменала Лиз на Донован. Елизабет веднага се обади в хлебарницата, разбра се със собственика за връщането на парите, след което се свърза с друга пекарна и спокойно уреди приготвянето на тортата за максимално къс срок.

Не знаеше точно кога, но в един момент през този ден взе решение да не се отказва от случая на Донован Грант.

Не желаше нито да анализира това решение, нито да мисли повече по въпроса. Истината бе, че се боеше да не се разколебае. Затова и се зае веднага да изготви предварителните писма до

различните организации и отделни индивиди, свързани с компанията Ди Ай Джи. Когато Карън мина да я види по-късно същия следобед, името на Донован не бе споменато нито веднъж.

— Искам да ми кажеш, ако мислиш, че по някакъв начин бих могла да помогна за разрешаването на този проблем с Джейми — предложи тя на своята сътрудничка и приятелка, след като внимателно изслуша разказа ѝ за случилото се.

— Благодаря ти, ще го направя, разбира се, но поне засега ми се струва, че нещата ще се оправят.

— Чудесно. Не забравяй обаче, че предложението ми за помощ — каквато и да е — остава. Имам някои връзки, които няма да се поколебая да използвам, ако се наложи.

Лиз ѝ се усмихна с благодарност.

— Благодаря ти, Карън. Няма да забравя.

Въпреки че пригответленията продължиха до последната минута, бебешкото парти премина повече от успешно. Лиз се прибра късно след полунощ и затова на следващия ден, събота, спа почти до обяд. Когато най-после се надигна от леглото, ѝ оставаше съвсем малко време да почисти надве-натри апартамента си, да вземе душ и да се облече, преди да отиде на срещата с приятели, с които щяха заедно да гледат едно театрално матине. Бяха си купили билети още преди седмици. Представлението се оказа точно толкова добро, колкото очакваха, както и вечерята след това. Когато се прибра у дома, Лиз се бе освободила от цялото натрупано през последните дни напрежение, бе доволна и бодра, така че се разположи на дивана във всекидневната и чете до късно през нощта. Ето защо, когато рано на другата сутрин звънецът на входната врата изпълни апартамента ѝ с оглушителен шум, Елизабет трябваше да положи неистови усилия, за да отлепи клепачи и да се надигне от леглото.

Лиз погледна през шпионката на вратата и в следващия миг бе напълно будна. Явно защитната мярка, изискваща входната врата на блока да се заключва вечер, не вършеше работа, след като съседите ѝ очевидно не ги бе никак грижа дали разни непознати няма да влизат и да ги тормозят.

— Върви си, Донован! Още спя!

Гласът му прозвуча глухо от другата страна на вратата, но въпреки това Лиз разбра какво ѝ казваше.

— Спала си цяла нощ, а освен това съм ти донесъл и закуска! Хайде, отваряй. Успях да разлея проклетото кафе по плика и ужасно си опарих пръстите!

Лиз опря чело на вратата. Знаеше, че лесно ще го накара да си тръгне, ако просто не му обърне внимание и си замълчи. Но също така знаеше, че не може да пренебрегне присъствието му — вече никога нямаше да може да се прави, че ѝ е безразличен. Вдигна глава, бавно освободи веригата, отключи резето и отвори на Донован.

Той профуча покрай нея, без дори да я поздрави, камо ли да я погледне, и се втурна право в кухнята. Намери я лесно, тъй като апартаментът на Лиз се състоеше само от всекидневна, спалня и баня, отделени от малко коридорче, а също и тясна кухничка, в която се преминаваше през намиращата се в отсрещния край на всекидневната арка.

— Господи, каква бъркотия! — чу го да възкликва Лиз, която бавно го беше последвала. Донован бе поставил кафявия хартиен плик върху плота и в момента измиваше кафето от ръцете си. Потърси кърпа, с която да се изтрие.

— В шкафа под мивката — подсказа му Елизабет тихо.

Донован отвори въпросния шкаф, откъсна дълго парче от рулото хартия за ръце, изтри се грижливо, напъха смачканата хартия под прогизналия от кафето амбалажен плик и се зае да изважда продуктите от него.

— Топли пухкави кифлички, топено сирене и пушена съомга — обявяваше едно по едно донесените неща, поставяйки ги върху плота. — А също така и портокалов сок. Само че кафето не оцеля.

— Трябваше да се досетиш, че и аз бих могла да направя кафе. Не изисква кой знае какви усилия.

— Знам, знам — отвърна, като едва сега се обърна, за да я погледне. — Само че не бях сигурен дали... — погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ и той продължи по-бавно, — дали ще ме пуснеш да вляза...

Лиз чак сега с ужас осъзна, че все още бе само по нощница, завъртя се рязко и се втурна към спалнята. Когато се върна, носеше дълъг хавлиен пеньоар и бе обула пантофи на краката си.

Донован вече бе сложил чинии върху масата и грижливо подреждаше донесените продукти.

— Преди малко ми харесваше повече.

— За Бога! Та аз бях само по нощница!

— Знам, знам... — измърмори той, след което добави на по-висок глас: — Не се притеснявай, така или иначе, нищо не се виждаше. Хайде, сядай. Всъщност, по-добре не бързай да сядаш още, тъй като така и не успях да разбера как работи кафе — машината ти.

Елизабет го изгледа с поглед, в който недвусмислено се четеше: „Естествено, какво очакваш при положение, че това не е твоят дом, в края на краищата, макар и да нахълтваш в него като собственик“, след което, без да каже нито дума, се зае да приготвя кафето. Когато се обърна, видя, че той вече бе сипал сок в чашата ѝ и размазваше топено сирене по една половинка от кифла. После сложи отгоре парче пушена съомга.

— Ами ако се окажеше, че не обичам съомга, тогава какво щеше да правиш?

— Веднъж каза, че по отношение на храната си готова на всякакви рискове — потупа с ръка върху съседния стол: — Хайде, сядай тук като добро момиче. Не мога да започна да ям, преди домакинята ми също да се е разположила на масата.

— Защо ли ми се струва, че по-скоро ти си поел ролята на домакин — подхвърли Лиз, поставила едната си ръка върху облегалката на стола, а другата — на кръста. — Всъщност, защо дойде?

— Да закусваме заедно. Стига най-сетне да седнеш и ти като хората, разбира се.

— Казах ти, че не искам да излизам с теб!

Донован вдигна ръка в знак на протест.

— Чакай, чакай! Та ние не сме „излезли“! Освен това, отказа да вечеряш с мен, но не каза нищо по отношение на закуската!

— Мислех, че се разбира от само себе си — отвърна Лиз, но все пак седна срещу Донован, наблюдавайки го как отхапва едно гигантско парче от кифлата.

— Ммм... — предъвкваше бавно и с наслада, със затворени очи. Преглътна и възкликна: — Страхотна вкусотия! Има нещо наистина божествено в начина, по който се съчетават вкусовете на кифлата, сиренето и съомгата — поотделно не са кой знае какво, но комбинирани могат да те накарат да си оближеш пръстите!

— Донован, опитваш се да смениш темата. Исках този уикенд да посветя единствено на себе си. В края на краищата, имам нужда поне за два дни да се откъсна от работата!

— Но в момента двамата е теб не работим, а се забавляваме!

— Вече ти казах, че не желая подобен род забавления!

— Мислех, че сме приятели.

— Така е, но...

— Именно като истински приятел съм дошъл да се погрижа за закуската ти и като такъв ти казвам да престанеш да мърмориш и веднага да започнеш да се храниш!

— Нямам нужда някой да се грижи за мен.

— Онзи ден вечерта каза, че ти е адски зле. Вече по-добре ли се чувстваш?

— Да — отговори с по-мек тон. — Вече съм по-добре.

Радвам се. Хайде, хапни нещо и ми разкажи какво прави, откакто се видяхме за последен път преди да замина.

Лиз отхапа едно малко парченце от кифлата, която Донован ѝ бе намазал, съзнаваща, че я наблюдава и очаква да чуе мнението ѝ.

— Прав си — каза тя най-накрая. — Наистина е вкусно.

Мъжът се усмихна доволно, облегна се назад и отпи дълга глътка портокалов сок.

— Как мина посещението ти в Ню Орлиънс?

— Отлично. Срецнах се с управителния съвет на една компания — търсят купувач, който да предложи изгодни цени за техните акции, за да не бъдат изкупени на безценица. Такъв купувач — спасител се нарича „бял рицар“.

— Искаш да кажеш, че всъщност компанията е заплашена от поглъщане от страна на друга?

— Виждам, че си запозната с този вид операции.

— Би трябвало да съм, предвид работата, с която се занимавам. Да не би да смяташ ти да станеш техният „бял рицар“?

— Има такава вероятност. Всъщност, ръководството на компанията не е съвсем сигурно, че някой наистина се кани да ги погълне, но съществуват известни подозрения, тъй като голяма част от акциите им се изкупуват от страна на съмнителни групировки и хората искат да вземат предохранителни мерки. Компанията е една от

водещите разпространители на печатни издания в южните щати, а и този вид бизнес би било нещо съвсем ново за нас.

— Инвестицията разумна ли е?

— Точно това отидох да проуча и то възможно най-бързо. От видяното стигнах до заключението, че кампанията е ръководена наистина добре, а и обсегът на реализация на дейността не е никак малък. Все пак, моите счетоводители трябва първо подробно да прегледат всички финансови документи, за да сме напълно сигурни, че не поемаме излишен риск.

— Предполагам, че ако я закупите, компанията ще стане още един клон от Ди Ай Джи?

— Точно така. А и ще внесе разнообразие в бизнеса, с който по принцип се занимаваме. Смятам, че би било добър ход на този етап.

Лиз понечи да отхапе от кифлата, но поставеното отгоре парче сьомга се отлепи от топеното сирене и щеше да се плъзне по брадичката ѝ, ако в този момент, в отговор на сподавеното ѝ възклицание, Донован не бе реагирал светкавично, задържайки парченцето риба, така че тя да може да отхапе спокойно. Младата жена се изчерви силно и като побърза да преглътне злополучната хапка, смутено промълви:

— Благодаря. Прояви истинска изобретателност.

Грант облиза останалото по пръста му топено сирене и се ухили.

— Удоволствието беше изцяло мое. Сега обаче е твой ред да ми разкажеш как си прекарала времето, докато ме нямаше. Как мина организацията на „бебешкото“ парти?

— За такова нещо поне не се изисква кой знае каква изобретателност. Макар че, като се замисля, май по-скоро трябва да твърдя обратното — усмихна се Лиз и разказа на Донован за перипетиите с приготвянето на тортата в последния момент. — Въпреки всичко, стана страхотно парти. Джил — това е бъдещата майка — изглежда направо фантастично. Тя работеше при нас допреди два месеца като секретарка на Карън, но сега е в отпуск, тъй като очаква бебето да се роди до няколко седмици.

— Обзалагам се, че страшно ти се иска да си имаш самата ти едно малко бебче!

— И защо мислиш така?

— Защото забелязах, че цялото ти лице грейна, като спомена за Джил.

— Просто се радвам на щастието ѝ, но това не означава, че искам да съм на нейно място — Донован я изгледа насмешливо и тя бе принудена да се поправи: — Е, може би малко, но за разлика от мен, засега Джил не изгражда някаква сериозна кариера, така че ѝ е било по-лесно да вземе решение да си има дете.

— Значи все пак признаваш, че би искала да си имаш бебче? Най-малкото, някъде дълбоко в теб се обажда майчинският инстинкт! И какво друго прави, освен че ходи на бебешкото парти? — продължи да я разпитва Донован с тих, безкрайно нежен глас.

— Работих. Подготвила съм няколко примерни писма, които можеш да прегледаш. За съжаление, останаха в офиса. Не очаквах, че ще те видя... по-рано.

— Няма проблем. Напълно съм съгласен с теб, че уикендът е предназначен за почивка, а не за работа. И утре няма да е късно да видя писмата.

— Мисля, че още тази седмица трябва да побързаме да направим изявление. С всеки изминат ден губим излишно време. Вече установих контакт с някои журналисти, като направих и списък с кого още е добре да се свържем, като е добре това да стане едновременно с изпращането на уведомителните писма до акционерите и клиентите на Ди Ай Джи.

— Планът ти ми се струва страхотен.

Лиз го изгледа внимателно, след което отбеляза със сериозен тон:

— Струва ми се, че проявяваш голямо спокойствие, дори известна нехайност.

— А защо не?

— Ами, в края на краищата, компанията ти наистина преживява криза: най-големият и проспериращ от отделите ти е изправен пред опасността да бъде закрит, като процесът ще бъде мъчително бавен и свързан с огромни разходи. Учудвам се, че не проявяваш абсолютно никакво нетърпение и не настояваш за колкото се може по-скорошното организиране на кампания, която да предотврати кризата!

Донован сви рамене.

— Няма да постигнем нищо, ако вършим нещата прибързано и необмислено, а за да успеем наистина, е необходимо предварително

планиране и добра организация. Освен това — усмихна се широко и допълни с дяволито пламъче в очите, — неслучайно наех теб за цялата тази работа. Уверен съм, че ще се справиш и ще спасиш труда на моя живот.

Лиз се усмихна самодоволно.

— Естествено, че смяташ така, как иначе!

— Именно. А сега ми разкажи какво още прави, докато ме нямаше.

— Какво още ли? Та ти отсъства само един ден, а едва ли е възможно за двадесет и четири часа да се извършат повече неща от тези, които вече ти изброих!

— Отсъствах един ден, но не съм те виждал от три! Не вярвам през цялото това време само да си ходила на работа и да си организираща бебешки партита!

— Прав си, върших и други неща. Почистих апартамента и вчера следобед излизах с приятели.

— А също така си поспала добре, надявам се.

— Да...

— Какво предизвика главоболието, от което се оплакваше онази вечер? Предполагам все пак, че не аз бях причината.

Също както и с Карън, Лиз разказа на Грант само за последната криза на брат си — не беше чак толкова подвластна на очарованието и вниманието, които проявяваше спрямо нея, че да му има пълно доверие и да споделя с него най-съкровени тайни на семейството си. Проблемът обаче беше, че Донован се интересуваше именно от тях.

— За пръв път споменаваш за своето семейство, за това, че имаш брат. Родителите ти живи ли са още?

Лиз се поколеба за миг, плъзвайки пръсти по извитата дръжка на чашата си с кафе, след което бавно отвърна:

— Майка ми почина преди няколко години, но баща ми е жив.

— И все още живее в Балтимор? — Лиз вдигна рязко поглед, учудена, че Грант е запознат с подробности от личната ѝ биография, затова той побърза да поясни: — При първата ни среща спомена, че си родом от Балтимор.

— А, да, бях забравила. Да, баща ми още живее там.

— И с какво се занимава?

— Застрахователен агент е.

— Балтимор не е много отдалечен от Ню Йорк. Вероятно си доволна, че не представлява проблем да се виждате често.

— Да, но не го правим. Не сме особено близки с баща ми.

— И защо?

— Е... — тя се поколеба, сбърчи нос и добави: — Знаеш как се получава понякога. Просто имаме различни разбирания за повечето неща.

— Права си, наясно съм с подобни разминавания. При все това, с течение на годините, различията в разбиранията започват да избледняват.

— Да, но не и при нас с баща ми — отвърна тихо младата жена.

— Предполагам, че тримата се събирате заедно поне по празниците?

— Всъщност, не.

— Тогава, как прекарваш Деня на Благодарността, Коледа, Великден?

Лиз отново вдигна глава, изгледа Донован внимателно и отвърна:

— Обикновено се събираме с приятели. Но защо ми се струва, че това е по-скоро разпит, а не обикновен разговор?

— Просто съм любопитен, нищо повече. Много странно, наистина — и действително изглеждаше озадачен от чувото, поради което коментарът му не ѝ се стори язвителен, нито обиждащ. — Представях си те по-скоро заобиколена от членовете на семейството си, както и от много приятели. Ти си толкова общителна, откровена и приятна събеседничка!

— Вероятно трябва да приема подобно изказване от теб като комплимент, като се има предвид, че неведнъж си ме виждал и доста вкисната.

— Е, чак пък вкисната! По-скоро бих казал нервна или заела отбранителна позиция, но дори и това се случва вече много по-рядко. Струва ми се, че сега се чувстваш далеч по-спокойна с мен, в сравнение с първите ни срещи. Личи си.

— О... Нима?

— Абсолютно. Сама можеш да прецениш: накарах те да станеш от леглото рано сутринта в неделя и сега седиш заметнала само някакъв лек пеньоар върху нощницата си и закусваш без никакви притеснения с мен!

— Правя го с определена цел, тъй като искам да ме видиш какво представлявам сутрин! — отвърна предизвикателно Лиз. — Видът ми е ужасен, косата ми е в пълен безпорядък, лицето ми е подпухнало и бледно...

— Шегуваш се! Откъде ти дойдоха наум подобни щуротии?

— Достатъчно е да се погледна в огледалото: всяка сутрин изглеждам по същия начин.

— Да, но през моите очи се вижда нещо съвсем различно — отвърна тихо мъжът насреща ѝ.

— Донован, не е необходимо да...

— Виждам една нежна жена, излъчваща топлина и вродена грация. А това, че току-що си станала от сън, те прави да изглеждаш още по-чувствена и съблазнителна.

Лиз се изправи рязко, но Грант я спря, хващайки я за китката, при което тя изгуби равновесие и в следващия миг се озова седнала върху коленете му.

— Не ми ли вярваш? — прошепна той.

— Разбира се, че не. Нито на една дума. А сега ме пусни.

Тялото ѝ бе напрегнато и тя се опитваше да се изправи, но Донован не обръщаше никакво внимание на безпомощните ѝ усилия.

— Преди това искам да ти покажа какво ме накара да изпитам в първия миг, когато те видях тази сутрин.

Лиз понечи да го отблъсне, но напразно. Той я стисна още по-здраво през кръста и притисна устни към шията ѝ. Младата жена се опита да се извие встрани, но това само го накара да бъде още по-настойчив.

— Почакай, не се дърпай... — топлият му дъх облъхна кожата ѝ. — Миришеш толкова хубаво!

— Това е... от омекотителя за пране — отвърна ни в клин, ни в ръкав тя, докато се бореше безпомощна срещу ласките му. — Пусни ме, Донован! Чуваши ли!

Без да ѝ отговаря, той само продължи да я целува още по-пламенно, плъзвайки устни нагоре към брадичката ѝ. Лиз затвори очи, опитвайки се да запази самообладание, но съзнаваше, че в тази битка тя беше губещата страна, защото вече бе напълно подвластна на свежото ухание на лимон от косата му, на влажния, страстен допир на неговите устни, на мъжката сила и чувственост на това тяло, което

успяваше да я задържи в своята желязна схватка без никакво усилие. Всичко в Донован излъчваше мъжественост, на която никоя жена не би могла да устои, а в този миг тя, притисната в прегръдките му, се усещаше повече жена от когато и да било преди.

От гърлото ѝ се откъсна последен стон на протест, но той остана нечул, защото в същия миг Донован вече обсипваше с пламенни целувки лицето ѝ, устните ѝ, извивката на шията, принуждавайки цялото ѝ същество да пламне в непознатия досега огън на страстното желание и неповторимата наслада от сливането в едно на устни, език, чувствена топлина. Преди да успее да си даде сметка какво върши, тя вече се притискаше плътно към Донован, хванала го здраво за раменете, впила пръсти във вълнения му пуловер, подобно на удавник, опитващ се да се задържи за нещо, за да не потъне.

Донован не преставаше да я целува, откъсвайки устни само от време на време, колкото да си поеме дъх. За Елизабет вече бе напълно невъзможно да се отдели от него, защото изведнъж той се бе превърнал за нея във всичко най-нужно ѝ на този свят, в най-насыщния елемент, по-важен от въздуха, светлината или дори от собственото ѝ съществуване, по-важен от движението на кръвта във вените ѝ.

Приблужи устни до косата му и в следващия миг ръцете ѝ обхванаха главата му, докато през това време устните му се плъзваха все по-надолу и по-надолу по шията ѝ. Ръцете му, които до този момент галеха с нежни движения тялото ѝ нагоре-надолу от раменете до бедрата, сега се плъзнаха напред към гърдата ѝ, повдигайки я, без да я докосват все още, докато най-накрая той не зарови лице в нея.

„Кой за кого бе най-насыщният елемент в този миг?“ — питаше се тя. Кой даваше и кой получаваше? Струваше ѝ се, че сега Донован сякаш черпеше сили от близостта ѝ, от нейното присъствие, което явно му даваше нещо, без което не би могъл да живее. Или поне така изглеждаше, макар Лиз да знаеше, че едва ли е реалната истина. При все това, поне за миг бе готова да се поддаде на тази илюзия, да повярва, че е по-различна, по-специална и, защо не, по-желана и съблазнителна от всяка друга жена. Непонятно как, Донован бе успял да обърка мислите и чувствата ѝ, цялото ѝ същество. Още непонятен бе фактът, че това ѝ харесваше! Беше се потопила в света на фантазиите, но, о, колко прекрасно се чувстваше!

Пръстите му се плъзнаха леко по гърдите ѝ, когато той се зае да откопчава горните копчета на нощницата ѝ — едно по едно, с бавни, чувствени и безкрайно възбуждащи движения, обсипвайки с влажни целувки всеки открит сантиметър от кожата ѝ. Почти бе оголил гърдите ѝ, когато Лиз внезапно осъзна какво се случваше.

— Не, не... — прошепна, но Донован вече бе разгърнал пеньоара ѝ, опитвайки се да достигне по-долните копчета на нощницата. — Моля те, недей... — умоляваше го, разкъсвана между желанието и съзнанието, че после ще съжалява. — Спри... — изстена, готова почти да се разплаче, изпълнена с ужас при мисълта за начина, по който вероятно щяха да се развият събитията оттук нататък. Именно представата за това ѝ даде сили най-сетне да се противопостави на Донован. Хвана го здраво за раменете и със сетни сили го отблъсна. Той вдигна учудено поглед, но тя побърза да се загърне плътно с халата си, макар все още цялата да трепереше от възбуда и уплаха.

— Не разбирам... Какво става? — прошепна той с дрезгав глас.

— Не трябва да правиш това — отвърна тихо Лиз, привела глава. Донован си пое дъх на пресекулки, след което бавно промълви:

— Но ти... Стори ми се, че...

Младата жена само поклати глава, неспособна да продума, опитвайки се да освободи съзнанието си от мислите, които я измъчваха. Безуспешно.

— Елизабет?

Вместо отговор, тя бавно и несигурно се отправи към стола си. Едва се държеше на краката си, продължаваше да трепери и съзнаваше, че няма ще успее да достигне дори до всекидневната, макар най-голямото ѝ желание в този момент бе да избяга и да се скрие в спалнята си. Ето защо само седна с наведена глава, стиснала пеньоара под брадичката си толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

Донован протегна ръка и бавно погали Лиз по главата, после се разположи на свой ред на другия стол и в продължение на около минута стоя така със затворени очи, без да казва нищо. Когато най-накрая ги отвори, вече бе възвърнал контрола над себе си.

— Защо не отидеш да се облечеш? — предложи тихо той, старайки се гласът му да прозвучи възможно най-нежно и приятелски.

— После можем да се отбием у нас, след което да се поразходим из гората.

Лиз не отговори веднага. Когато го направи, бе все още с наведена глава, без да смее да вдигне поглед, за да не срещне неговия.

— Не мисля, че... бих могла.

— И защо? Именно с такава идея дойдох при теб толкова рано тази сутрин.

„Да се отбием у нас...“ Думите му продължаваха да отекуват в мозъка ѝ и когато най-сетне събра кураж да изправи глава, тя го направи плахо и несигурно.

— Наистина, защо не си там в момента? Нали наричаш тази къща „свое убежище“?

— Не съм там, защото съм в твоята къща, с теб.

Елизабет се намръщи.

— И как въобще стигна дотук?

Донован се подсмихна, след което отвърна:

— Ами, с колата.

— Много добре знаеш какво имам предвид. Как разбра къде живея?

— По същия начин, по който намерих и телефонния ти номер онази вечер — от телефонния указател, на името „Е. Джеръм“. Инициалът подсказва, че става въпрос за женско име и тъй това съкращение бе единственото, редом с всевъзможни Едуардовци, Едгаровци, Евънсовци и Елтъновци...

— Откъде идва „Инис“?

— „Инис“ ли?

— Да, това е твоето презиме, нали така? Отначало се чудех какво ли може да означава наименованието на компанията — Ди Ай Джи, и чак когато прочетох биографията ти, се досетих, че всъщност името представлява инициалите на трите ти имена.

— „Инис“ е моминското име на майка ми. На нея никак не ѝ се искаше то да потъне в забвение, особено предвид факта, че и трите деца на единствения ѝ брат са момичета.

Лиз кимна с разбиране, почувствала се за миг неудобно, след което отклони поглед встрани.

— Е, какво ще кажеш за предложението ми? И без това довечера ми се налага да се върна в града, така че ще те докарам обратно.

Можем просто да се помотаем с колата, а също и да излезем на кратка разходка в гората. Денят е прекрасен и вярвам, че подобна почивка ще ни се отрази добре и на двамата. А и времето скоро ще започне да се разваля...

— Зная, но... не съм сигурна...

— Обещавам повече да не те притеснявам, Лиз. Кълна ти се, че няма да те докосна. Просто ми се иска да прекарам неделата в твоята компания, съвсем невинно, сякаш сме братче и сестриче... — вътрешно изпита болка при мисълта, че ще му се наложи да се придържа към подобно обещание, но също така знаеше, че е готов да го направи, ако това бе единственият начин, чрез който да убеди Елизабет. Нейната естественост и неосъзната невинност го очароваха, дори нещо повече — привличаха го неудържимо. Имаше нужда от нейното присъствие, защото за пръв път срещаше жена, която не искаше нищо от него, не ограничаваше свободата му, не се преструваше и не се опитваше да интимничи.

Изведнъж Лиз се усети изцяло подвластна на този мъж — повлияли ѝ бяха не толкова думите му, колкото тяхната емоционална наситеност, трудно сдържаната настойчивост и копнежът, скрит в тях. В съзнанието ѝ изникна споменът за това как я бе целувал преди малко и как тя бе почувствала, макар и съвсем интуитивно, желанието му да бъде с нея, нуждата му от нейната близост и досег. Сега бе изразил същата отчаяна, макар и неизказана настойчивост, сякаш въпросът бе на живот и смърт, и Елизабет не устоя. Не би могла да устои. Може би именно това бе търсила и очаквала винаги — да чувства, че някой има истинска нужда от нея, че без нея е изгубен и безпомощен като малко дете. До този момент бе намирала смисъла на живота си в това да помага на своите приятели, да върши услуги и да оказва подкрепа дори на съвсем случайни познати. А Донован... той бе нещо повече, бе неин приятел... нали?

— Значи сякаш сме братче и сестриче... — повтори тя последните му думи, поглеждайки го смутено.

— Точно така. Обещавам ти да се държа като твой по-голям брат.

Елизабет се изправи бавно, отпускаяки ръце, които сега започнаха да си играят нервно с колана на халата.

— Наистина не мисля, че е разумно.

Донован се изправи на свой ред, обърна я с лице към всекидневната и леко я побутна да върви.

— Хайде, започвай да се обличаш. През това време аз ще разтребя кухнята. Ако не побързаме, ще изпуснем най-хубавото време от деня.

Пристигнаха при вилата малко преди обед. Както бе казал Донован, денят бе наистина прекрасен, сякаш всички цветове на идващата есен се бяха събрали на едно място, подобно на карнавал, организиран в тяхна чест.

— Това място сигурно ти липсва, когато си в града — предположи Лиз. Бе застанала до колата и разглеждаше възхитена околния пейзаж. — Всички тези багри са наистина вълшебни. Тук е невероятно красиво.

Най-красивото нещо за Донован в този миг обаче бе нейната щастлива усмивка, захласнатото изражение на лицето ѝ. Естествено, не можеше да ѝ го признае — не успяваше да проумее защо, но тази жена определено не обръщаше никакво внимание на комплиментите, които ѝ правеше. Освен това, беше ѝ обещал да се държи прилично...

— Ако искаш, иди да разгледаш отзад! През това време аз ще проветря стаите и после можем да се поразходим.

Лиз кимна, след което тръгна да заобиколи къщата. Земята навсякъде бе покрита с нападали борови иглички, по които младата жена пристъпваше като по килим, като от време на време попадаше на някой, щръкнал над земята изкорубен корен, успял някак си да си проправи път до повърхността. Привлече я шумът от течаща вода и не след дълго попадна на малко поточе, което очевидно извиваше през имението на Донован и потъваше нейде в гората. Цареше тишина и покой, а гледката бе направо изумителна. Лиз внезапно се почувства по-бодра и жизнерадостна от когато и да било преди. Приклепна и потопа пръсти в кристалночистата вода на поточето, след което отметна глава назад, оставяйки се с наслада на гальовното докосване на следобедното слънце.

Така я откри и Донован няколко минути по-късно.

— Харесва ли ти?

— Ммм... Чудесно е. Това място действа невероятно успокояващо.

— Потокът замръзва само в най-големите студове през зимата, но дори и тогава е изумително красиво, макар и по различен начин — приседна върху туфичка мъх наблизко и добави: — Понякога много рано сутрин съм виждал сърни, дошли да пият вода.

— Докато заобикалях къщата, ми се стори, че зърнах една катерица.

— Нищо чудно. Тук е пълно с тях. Има и зайци, а понякога дори и лисици.

— Лисици ли?

— О, да, но всъщност те съвсем не са опасни животни. Щом те усетят, побягват в обратната посока, много преди теб.

Неочаквано се озоваха наред обширна поляна с високи треви, позлатени от лъчите на слънцето. Неговата топлина ги сгря и те побързаха да свалят пуловерите си, след което се отправиха към голям стар дънер и седнаха един до друг върху него, мълчаливо наслаждавайки се на покоя и на безметежното настроение, което ги бе обхванало. Най-накрая Донован реши да наруши мълчанието, като си пое дълбоко дъх, сякаш тъкмо се завръщаше от далечно пътешествие и едва сега осъзнаваше къде се намира.

— Когато бях малък, родителите ни имаха навика да ни водят със сестра ми и брат ми в скъпи планински курорти. Отначало това ми се струваше адски досадно — исках да върша разни неща, а не само да се разтакавам и да си губя времето. След като навърших петнадесет години, заявих, че според мен, да се дават толкова много пари за почивки в луксозни курорти е идиотска проява на прахосничество, при положение, че е много по-лесно да отидем на разходка в парка, ако чак толкова сме зажаднели за чист въздух — Донован се изкиска. — Сега разбирам, че истинският смисъл на тези ваканции просто ми е убягвал.

— И какъв е бил той?

— Родителите ми са искали да прекараме известно време заедно, цялото семейство. Да излезем от рутинното ежедневие, да си спомним, че в жилите ни тече обща кръв, която ни свързва завинаги, дори и когато сме далеч от цивилизацията, сами сред дивата природа. Ще ми се да бях проумял тези неща по-рано.

— Може би точно това е станало.

— Какво имаш предвид?

— Ами, вероятно по онова време си се възпротивил именно срещу този принцип на зависимост от някой друг. Опитвал си се да изградиш собствената си идентичност и ти е било трудно да възприемеш ситуации и изисквания, които са ти напомняли, че си част от по-голяма група, в този случай — семейството ти.

— Сега ми се иска да ги бях възприел, вместо да им се бях противопоставял. Пропуснах много нежност и внимание, защото бях твърдоглав и отбягвах подобни прояви от страна на родителите ми, не желаейки да приема тяхната гледна точка.

— С повечето деца е така.

— А с теб как беше?

— По същия начин, предполагам. Макар че при мен положението бе доста по-различно.

— В какъв смисъл?

— След като майка ми почина, на практика семейството ни престана да съществува.

— Баща ти не ви ли обръщаше внимание?

— Изключително рядко. Обикновено бе зает с работата си и то, както сам обичаше да изтъква при всеки изгоден случай, двойно по-зает отпреди, тъй като заради нас не можеше да пътува.

— На колко години бяхте?

— Когато мама умря? Аз бях на десет, а Джейми тъкмо бе навършил шест.

Донован потрепери.

— Вероятно за всички ви е било адски мъчително.

— Вярно е, но майка бе болна от дълго време и смъртта ѝ бе истинско избавление за нея.

— Ужасно е да мислиш за смъртта като за избавление — Донован зарея замислено поглед в далечината. — Може би именно от нея се страхувам най-много, като знам колко много неща още искам да направя.

— Но вече си успял да постигнеш значителен успех!

— Така е, в професионално отношение. Що се отнася до личния ми живот обаче, положението е направо трагично — готвеше се да каже още нещо, но се поколеба и побърза да промени темата на разговор. — И как се справяше баща ти след смъртта на твоята майка?

— Ами, не особено успешно.

— В какъв смисъл?

— По природа той винаги си е бил циник, но след като мама умря, стана двойно по-циничен и язвителен.

— Все пак, не се ли случваше понякога да правите нещо заедно, като семейство? Струва ми се, че веднъж спомена как сте пътували.

— О, да. В живота на баща ми имаше определени приоритети, един от които беше пътуването. На практика, това означаваше, че понякога решаваше да ни помъкне със себе си, когато отиваше в командировка, стига в момента да бяхме във ваканция, естествено.

— Не се ли забавлявахте с Джейми по време на тези пътувания?

— Не особено. Е, вероятно не съм съвсем права, като казвам това — все пак имахме възможност да посетим много известни места и забележителности.

— С помощта на платен гид, предполагам, тъй като през това време баща ви е бил зает с работата си — отбеляза Донован със странно напрегнат глас.

Лиз го изгледа изненадано, но реши да не обръща внимание на тона му и продължи:

— Всъщност, не беше чак толкова лошо. Понякога хората, които ни развеждаха, бяха много симпатични и се държаха далеч по-мило с нас от татко. Освен това, се стараеха да ни забавляват, което баща ни никога не би направил, а и знаеха куп интересни неща.

— Но все пак, родителят си е родител. Вероятно сте се измъчвали, че баща ви е пренебрегвал.

— Човек често се измъчва за какво ли не, но постепенно се научава как да пренебрегва болката и да обръща внимание само на нещата, които не му причиняват страдание.

— И в това отношение ти се различаваш от баща си — отбеляза Донован, с което върна разговора на първоначалната тема.

— Да, както и в други. Татко, например, е абсолютен шовинист: не разбира смисъла на работата, която върша, и смята, че лишавам от нея някой мъж, който има по-голяма нужда от подобна работа, защото е глава на семейство и трябва да го издържа.

Донован се ухили.

— И ти какво отговаряш на подобно обвинение?

— Нищо, предпочитам да си замълча. Така или иначе, не мога да променя разбиранията му. Би било истинска загуба на време и енергия да се опитвам, а и имам къде по-важни неща за вършене.

— А той търси ли те?

— Не, никога.

— Сигурно е доста самотен човек.

— Нямам представа — отвърна кратко Лиз.

Нейният събеседник и домакин бе изненадан от противоречието между отзивчивостта и готовността на Елизабет да обсъжда проблемите и чувствата на другите хора и пълното пренебрежение, което проявяваше спрямо собствения си баща.

— А пък аз можех да имам всичко това, което на теб ти е липсвало в детството, но предпочетох да го отхвърля, и то с лека ръка. Хем смешно, хем тъжно, като се замислиш.

— Не мисля, че е смешно. Нито е вярно, че изцяло си отхвърлял вниманието, което са проявявали родителите ти към теб. Просто си странял от твърде много нежности.

— Е, да, но също така и загубих много, вследствие на това.

— Няма страшно, още не е късно да си го възвърнеш, защото сега то ще бъде от още по-голямо значение за теб, тъй като умееш да го цениш.

— Някои неща не могат да бъдат върнати обратно. Майка ми почина, баща ми остаря, брат ми и сестра ми си имат свои собствени семейства, свой собствен живот. А Дейвид... е, миналото си е минало.

Лиз постави длан върху ръката на Грант и леко я разтърси.

— Къде изчезна твоят оптимизъм, Донован? Не е типично за теб да оплакваш съдбата.

— Зная — отвърна младият мъж. Погледът му срещна нейния. — Ти обаче притежаваш странната способност да ме караш да се замислям за някои важни неща, без които животът би изгубил смисъл. Страхотен събеседник си, слушаш внимателно и си отзивчива към споделените проблеми. Не ти го казвам за пръв път, но наистина мисля така. Имам чувството, че си довереничка за тайните и тегобите на много хора. А кой е твоят доверен приятел?

Лиз се изсмя, но в смеха ѝ се усети и нотка на тъга.

— Аз съм нещо като Желязната Лейди: не се нуждая от никого, за да се справя с проблемите си. Освен това, мисля, че вече ти разказах

достатъчно за себе си днес... — гласът ѝ заглъхна и тя отвърна поглед встрани, внезапно осъзнала колко много бе споделила с Донован и смутена от този факт. Дали бе постъпила правилно, като му бе разкрила толкова съкровени и интимни неща от живота си?

— Май ти е студено — цялата си настръхнала! — Донован протегна ръка, взе пуловера ѝ и ѝ го подаде. — По-добре се облечи.

Лиз послушно навлече дебелия дреха, а през това време Донован, притеснен дали не е прекалил с фамилиарностите и сближаването, побърза да насочи разговора в друга посока.

Станаха от дънера и продължиха разходката си навътре в гората, докато в един момент не решиха да тръгнат обратно към къщата. Донован се зае да разпалва камината, макар Лиз да твърдеше, че не е необходимо по това време на годината. И все пак, гледката на пламтящия огън изненадващо я накара да се почувства още по-щастлива и спокойна.

Пригответе вечерята заедно и се храниха пред запалената камина, разговаряйки на незначителни теми, които, при все това, не изглеждаха чак толкова незначителни, когато всеки споделяше собствените си мисли и лично мнение. Елизабет с почуда установи колко близки бяха възгледите им с Донован по отношение на повечето неща. И макар да съществуваха и известни разногласия, винаги успяваха да стигнат до някаква общо решение.

И на двамата им се стори, че денят премина страшно бързо. Докато Донован караше обратно към града, Лиз се бе отпуснала на съседната седалка, спокойна и доволна, като най-накрая дори се унесе и заспа. В просъница усети, че пристигат и Донован я отвежда до вратата на апартамента. Без точно да си дава сметка какво прави, тя го покани вътре да изпият по чаша кафе, но в следващия миг вече бе заспала отново върху дивана във всекидневната.

Когато се събуди, разбра, че грижовният брат си бе отишъл. Сега до нея стоеше мъж, сдържал цял ден страстта си, и сега готов да даде воля на изгарящото го отвътре желание.

ПЕТА ГЛАВА

Лиз отвори очи и осъзна, че лежи в обятията на Донован. Бе отпуснал глава върху нейното рамо и обсипваше шията ѝ с нежни и леки, влажни целувки. Младата жена въздъхна едва чуто и реши да се наслади на този вълшебен миг, като се престори, че спи, представяйки си как се намира в прегръдките на бляскав и неустрашим рицар, за когото смисълът на живота бе да ѝ служи и да я защитава, да се грижи за нея и бъде готов да ѝ даде всичко, за което мечтае.

Потънала в тези фантазии, Лиз отново притвори очи и зарови пръсти в косата на мъжа до себе си. Бе мека и гъста, поддаваща се с готовност на ласките ѝ. За Елизабет бе истинска наслада да прокара ръка по нея.

Почувства, че Донован се размърда и отметна глава назад, като си мислеше, че иска да стане, но той я хвана нежно за брадичката, привеждайки лицето ѝ към своето, докато устните му търсеха досега с нейните. Допирът им, някога вълшебен, защото бе нов и непознат, сега бе двойно по-чувствен и опияняващ, именно поради установената близост и неустойчивостта на вече вкусеното удоволствие. Лиз откликна с готовност, като без колебание разтвори устни, за да ги слее в едно с неговите, с инстинктивна и неподвластна на контрол жар. Не бе необходимо да се притиска към раменете му, защото усещането, което същия ден сутринта я бе заляло като вълна, разтърсвайки из основи цялото ѝ същество, този път бе познато и близко, по-скоро жадувано и вълнуващо, отколкото съкрушително със своята неочакваност и сила. Вместо това, тя плъзна бавно длани по гърба му — искаше да почувства всеки милиметър от това прекрасно, мускулесто мъжко тяло.

Някаква малка част от нея се опита да се противопостави на вълшебството на мига, да омаловажи и пренебрегне блаженото усещане, което я изпълваше. Без резултат. Дори най-слабото помръдване на неговото тяло, най-лекият досег до бедрата му, най-неуловимо нежната целувка, с която я даряваше, караше Лиз да изпитва все по-голяма наслада, да потъва все по-дълбоко в чувствения

екстаз на мига, пробуждащ за нов живот нейната женска същност. Всяка частица от тялото ѝ тръпнеше в сладостно вълнение, обливаха я топли вълни от възбуда и сладост.

Лиз бе започнала да се задъхва, когато той най-сетне реши да отдръпне устни от нейните, сега обсипвайки с целувки страните и шията ѝ, достигайки до ухото ѝ и докосвайки го нежно и трепетно с език. Чуваше как и неговото дишане става все по-накъсано и учестено, което оправдаваше собственото ѝ състояние. Бе толкова погълната от блаженото усещане, предизвикано от допира на езика му до ухото ѝ, че не забеляза кога Донован бе пхнал ръка под ризата и пуловера ѝ. Внезапно почувства някаква нова, непозната и невероятно приятна топлина да се разлива по едната си гърд, съвсем различна от създаваната от нейния суетен. Всяка частица от кожата ѝ настръхна, жадна за още от тази топлина, от този божествен допир. И тялото ѝ го издаде по най-красноречивия възможен начин.

Някъде дълбоко в нея се обади отново онзи предупредителен глас, но Лиз изобщо не му обърна внимание. В продължение на толкова много години не бе знаела какво изпуска, но сега вече знаеше и, което бе по-важно, намираще го за невероятно хубаво, несравнимо с нищо друго. Всеки път, когато дланта му преминаваше по набъбналите зърна на гърдите ѝ, нейните слабини потреперваха, сякаш пронизвани от електрически ток, което я накара да присвие колене, обхващайки още по-плътно тялото на Донован. В кратките проблясъци на съзнание, сред въртопа от емоции и сетивни усещания, Лиз си казваше, че това, което ѝ се случва, трябва да е съвсем в реда на нещата, след като всяка частица от нейното същество се отзоваваше с такава готовност на ласките на Донован Грант.

Той отново долепи устни до устата ѝ, притискайки тялото си към нейното. След това започна бавно да се плъзга надолу, вече милвайки не гърдите ѝ, а гладкия ѝ, топъл корем, нежния мъх над слабините ѝ, плъзгайки ръка по вътрешността на бедрата ѝ и после малко по-нагоре, към мястото между тях, толкова нежно, меко, зовящо, недокосвано никога до този момент по този начин. Донован изстена и това стенание изпрати поредно предупреждение към рационалната страна в Лиз. Тя обаче искаше да разбере какво следва по-нататък и поради каква причина вътрешностите ѝ бяха свити на топка в очакване на нещо, непознато и затова двойно по-жадувано.

В следващия миг той притисна още по-плътно тялото си към нейното между разтворените ѝ бедра. Започна да се търка в нея с бавни, равномерни движения, при които тазът му се повдигаше и спускаше нагоре-надолу по начин, който в никакъв случай не ѝ поддържа успокояващо, а напротив — увеличи възбудата ѝ. Когато обаче Донован се надигна за миг, за да разкопчае колана на панталоните ѝ, звукът от потракването на металната тока отекна с неочаквана сила в мозъка ѝ, като я накара най-после да се опомни.

— О, Боже... — пое си дъх и сграбчи китките му, за да го спре. — Недей, Донован... за Бога, не... Не искам!

Грант се изправи над Лиз, подпирайки се на ръце, като дишаше учестено и неравномерно, и я изгледа изненадано. Очите ѝ бяха разтворени широко и го гледаха умолително.

— Моля те... — прошепна тя, преглъщайки с мъка. — Разбери, не мога...

— Естествено, че можеш — промърмори дрезгаво той, навеждайки глава да я целуне, но Елизабет извърна лице встрани и затвори очи. Цялото ѝ тяло — толкова топло, отзивчиво, реагиращо пламенно на всяка негова ласка допреди миг, сега внезапно се скова. Донован се надигна повторно, за да я погледне по-внимателно и забеляза напрежението, което излъчваше, лежейки така, без да помръдва. Изправи се съвсем и седна на около метър от нея. — Е, добре, Лиз — каза с впечатляващо спокойствие, стараяйки се да запази самообладание, — сега ми обясни защо една жена на твоята възраст и във века, в който живеем, да не може да прави любов с мъж, който я привлича и възбужда.

Като присви колене, Елизабет се сви на кълбо в другия край на дивана, кръстосала ръце над кръста, така че да прикрие издайнически разкопчания колан на дънките. Гледаше в пода, мълчалива и замислена, като силно трепна, когато Донован заговори отново, този път с по-настоятелен тон.

— Слушам те, Елизабет. Дължиш ми обяснение. Не е честно първо да разгаряш страстта на един мъж, а после да му режеш квитанцията. Никой ли не ти го е казвал?

Лиз поклати мълчаливо глава. Не успя да види нервния жест, с който Донован прокара пръсти през косата си, но чу неговото

възклицание на объркване и раздражение и това я накара да се почувства още по-зле.

— Защо ме помоли да спра?

— Защото... не искам да... правим любов.

— Да де, как не! По дяволите, Лиз, като имам предвид начина, по който отвърщаше на ласките ми, бих се закълел точно в обратното! — при тези думи младата жена се намръщи и обгърна още по-здраво тялото си с ръце. Това накара Донован да продължи с по-спокоен тон: — Е, добре, и двамата сме съгласни, че не става въпрос за физическо отблъскване, а по-скоро за привличане. Освен това ми каза, че в живота ти в момента няма друг мъж. Да не би преди да си имала някой, който да те е наранил толкова силно, че сега да отбягваш сексуални контакти? Преди миг в погледа ти се четеше ужас, така че вероятно това е нещото, което те възпира. Била си наранена от някого.

Лиз рязко поклати глава, окончателно изгубила способност да говори, още по-малко да погледне мъжа насреща си. Грант вече бе прекалено близо до истината, но при все това грешеше, а тя не можеше да му признае действителната причина.

— Имало ли е такъв човек в живота ти? — тя отново само поклати глава. — Никога ли? — разтърси глава за трети път. Донован си пое дълбоко дъх, задържа го, след което бавно го изпусна. Гласът му бе тих и нежен. — Значи си още девствена — тъй като тя не отговори, а само стисна очи с измъчено изражение на лицето, Донован побърза да добави: — Елизабет, кажи ми, моля те! Трябва да знам. Да не би аз да съм причината? Или ти самата? Да не би да не ти допада ситуацията, по принцип?

— Причината е в мен — прошепна младата жена най-накрая.

— Девствена си, така ли?

Елизабет се поколеба, след което бавно кимна.

Донован се приближи, седна съвсем близо до нея и я прегърна с безкрайна нежност.

— За Бога, Лиз... Ще ми се да го бях проумял по-рано, но, нали разбираш, просто не очаквах... искам да кажа, ти си почти на тридесет години... и аз предположих, че... — притисна главата ѝ към гърдите си и започна да я милва по косата, докато не усети, че напрежението постепенно я напуска и тя става все по-спокойна. — А ти въобще

осъзнаваш ли колко чудесно е това? Какъв дар е за мен? Имаш ли представа колко хубаво се чувствам при мисълта, че ще съм първият?

В същия миг тялото ѝ отново се стегна и Лиз побърза да се отдръпне.

— Няма да бъдеш! — отвърна рязко. Вече освободена от опиянението, с което възбудата и повика на страстта я бяха покорили, Лиз осъзна реалното положение на нещата. И думите на Донован ѝ помогнаха окончателно да дойде на себе си. Бе девствена, така че за този мъж едва ли представляваше нещо повече от поредното предизвикателство, при това с доста жалък статут. А той — той бе върховният победител, завоевателят на нейното сърце.

— Но защо? Какъв е смисълът да ми отказваш?

— За мен има смисъл.

— Но, Лиз, ти си толкова чувствена жена!

— Но какво общо има това със ситуацията? — в очите ѝ проблесна гняв и Донован я изгледа с изумление.

— Наистина не мога да проумея — успя най-накрая да промълви той. — Та ние с теб се разбираме толкова добре, както в интелектуално отношение, така и чисто физически...

— Нищо подобно. Просто ти се разбираш добре с почти всички, но при мен нещата не стоят така.

— Какво искаш да кажеш?

Лиз го изгледа на свой ред и в следващия миг гневът ѝ се стопи. На негово място я обзе дълбока, съкрушаваща мъка.

— Искам да кажа, че не си подхождаме. Аз не съм за теб. Ти можеш да притежаваш всяка жена, която си пожелаеш, като при това разполагаш с правото да избираш измежду най-красивите и прекрасни, най-интелигентните и умни, най-търсените и известни сред тях. А аз за какво съм ти? Та ти просто... си играеш с мен...

— По дяволите, нищо подобно! — възкликна сърдито младият мъж, но Лиз вече бе скокнала на крака и кръстосваше нервно стаята.

— Не вярваш, че говоря сериозно, когато казвам, че държа на теб. Защо ти е толкова трудно да ми се довериш? Наистина те желая, и то много!

Канеше се да вдигне глава към него, но болката, която знаеше, че се чете в очите ѝ, щеше да я издаде, затова Лиз побърза да отклони поглед встрани.

— Вярвам ти, че ме желаеш. Не съм чак толкова тъпа, че да не разбера, когато един мъж е възбуден.

— Не става въпрос само за секс. Говоря в по-широк смисъл.

— Да, но и сексът е нещо твърде важно... Оказва влияние върху всичко останало...

— Не е задължително — противопостави се Донован, но с възможно най-благ тон. — Поне аз не смятам, че в това отношение съществува някакъв проблем. Ще видиш колко добре ще се чувстваме заедно, Лиз. Когато те притисках в обятията си и те целувах, усетих как тялото ти се отзовава на моите милувки, как се сливаме в една обща страст, в една перфектна цялост. Ти си създадена за мен, повярвай! Ако ми позволиш, аз ще ти го докажа. Нека отидем в спалнята ти — ще се съблечем и...

— Не! — извика уплашено Елизабет, притискайки длани към ушите си, за да не слуша повече приказките на Грант. Когато видя, че бе замлъкнал и само я гледаше объркано, тя сведе ръце и прошепна умолително: — Погледни ме, Донован. Нищо особено не представлявам. Не съм хубава, нито привлекателна, съвсем обикновена жена съм — косата ми е с най-обикновен, отвратителен кестеняв цвят, очите ми са хлътнали и с огромни сенки, носът ми стои в средата на лицето като някаква безформена буца, устните ми са увиснали в ъглите, а тялото ми... По дяволите, дори не знам с коя част да започна — всичко е от лошо по-лошо!

— Аз пък знам, защото преди малко имах възможност да почувствам и най-малката частица от теб под себе си. Извивките на тялото ти са тъй прекрасни, точно такива, каквито трябва да бъдат; ти цялата тръпнеш от чувственост и страст, реагираш и на най-слабия стимул и ме възбуждаш така, както никоя друга жена до този момент не е успявала да го направи — разтърси я леко за раменете и продължи: — Красотата не е само външна, Лиз, тя е нещо много повече. Извира от самата същност на човека, дадена му е по природа. Поне така е с истинската красота — а ти я притежаваш в изобилие. Поне аз я забелязвам и именно с нея ме привличаш!

Младата жена въздъхна и наведе глава.

— Не се нуждая от комплименти, Донован. Старая се да гледам реално на нещата — замълча за миг, след което добави: — Мисля, че

сега е по-добре да си вървиш. Прекарахме един чудесен ден, но вече съм уморена, а утре трябва да съм в офиса рано.

— И си готова да забравиш станалото между нас преди малко, сякаш изобщо не се е случвало?

Лиз изправи глава и твърдо заяви:

— Вече го забравих.

Донован я изгледа внимателно, сякаш искаше да проникне и до най-съкровените ѝ мисли, после пусна раменете ѝ, отстъпи крачка назад и каза:

— Добре. Все пак ми е останала някаква гордост. Нека сега да бъде както ти искаш — щом желаеш между нас да има само работни отношения, аз няма да ти се противопоставям. Утре следобед ще дойда да прегледаме писмата.

— В един часа имам уговорена среща, така че по-добре мини след два и половина.

— Тогава ще се видим в три — изви устни в подобие на усмивка и добави: — Лека нощ, Лиз. И приятни сънища.

Младата жена не отвърна нищо, а само го проследи с поглед, докато излизаше през вратата. После се сви на кравай върху дивана и заплака.

В три часа на следващия ден Елизабет бе потънала до шия в работа. Бе изготвила три различни типа писма, всеки със съответното подходящо обръщение и отношение — едни до акционерите и инвеститорите, други — до дистрибуторите, а трети — до служителите в компанията на Донован. Когато пристигна в агенцията, Грант прочете внимателно всяко отделно писмо и след като даде някои дребни препоръки, ги одобри за изпращане. Прегледа също така изготвения от Лиз списък на средствата за масова информация, с които тя смяташе да се свържат и макар да зададе два-три въпроса с оглед да си изясни някои подробности, не откри никакъв пропуск в цялостния план за действие.

Държеше се много по-сериозно и резервирано от преди, но Елизабет побърза да си каже, че така е по-добре. Можеше само да бъде благодарна, че поведението на Донован през този ден бе изключително делово. Бе оставила нещата между тях да стигнат твърде далеч и за

това можеше да обвинява единствено себе си. Изобщо не трябваше да се съгласява да прекарат заедно неделята... още по-малко да го допуска толкова близо до себе си, след като сама не успяваше да запази контрол и самообладание... Не можеше да проумее какво я бе накарало да го направи. До този момент никога не бе хранила илюзии, че би могла да бъде обичана от някого или тя самата да се влюби в мъж, просто ей така. По някакъв начин обаче Донован разрушаваше цялата ѝ добре разработена защитна система и я караше да изпитва непознати до този момент чувства, да върши безразсъдни, неподвластни на разума неща...

Седмицата отмина бързо. Лиз най-сетне завърши отчета за тримесечието, върху който работеше напоследък, като също така успя и да напредне с организирането на рекламната кампания за „Списание за жените“. Видя се с Черил Обермайер и научи, че вследствие на разговора им Рей се бе поуспокоил и поне засега изглеждал удовлетворен от настоящите си позиции във фирмата.

Писмата от името на ръководството на компанията Ди Ай Джи бяха пуснати по предназначение, а общата медийна стратегия бе окончателно планирана и готова да бъде задействана. Лиз проведе пет отделни срещи с различни представители на средствата за масова информация, разговаря по телефона с други, така че в края на седмицата бе готова да представи на Донован списък от интервютата и изявленията по телевизията и радиото, които бяха планирани за следващите две седмици. Очакваше също така потвърждение за още няколко подобни прояви в провинцията и по различни кабелни телевизии.

Що се отнасяше до Донован, той бе винаги на линия. Когато и да му се обадеше, младият мъж мигом пристигаше, без нито веднъж да каже, че има някакъв друг ангажимент. Слушаше я внимателно, когато говореше и старателно си водеше бележки. Елизабет го научи как е най-правилно да се държи с журналистите, какво да отговаря на евентуалните въпроси, които щяха да му зададат, какво да бъде поведението му пред камерата. Внимателно анализираха всяко възможно последствие от изявленията, които щеше да му се наложи да даде.

По време на срещите им, които през тази седмица бяха три, Донован се държеше повече от безукорно. Бе образец на джентълмен, модел за това какъв трябва да бъде един истински бизнесмен — съобразителен, наблюдателен и интелигентен. Лиз, от своя страна, не показва и следа от негодувание, когато веднъж Донован се появи облечен с дънки и пуловер, тъй като всъщност зажаднелият ѝ поглед за нещо не толкова делово и сковано, прие с радост гледката, която, освен всичко друго, предизвика вълна от сладостни спомени. Всъщност, поведението на младия мъж в края на краищата се явяваше неоспоримо доказателство за това, че тезата ѝ бе правилна. Очевидно, и то без да полага кой знае какви усилия, Донован се бе отказал от идеята си да си играе на влюбен с нея. Явно не бе чак толкова привлечен и заинтригуван от личността ѝ, колкото я бе убеждавал.

Лиз, естествено, си нямаше ни най-малка представа за срещата на Донован Грант с нейната шефка.

— Имам нужда от твоята помощ, Карън — бяха първите думи, които произнесе още щом пристъпи в кабинета на собственичката на агенцията, малко след като се бе видял за трети път с Елизабет. — Става нещо странно, но, кълна се, не мога да проумея точно какво!

— Крайно нетипично за теб, Донован. Досега много рядко съм те виждала толкова... объркан.

— Говоря ти съвсем сериозно, приятелко моя, така че престани да се подхилваш. Имам проблем и то изцяло по твоя вина!

— По моя вина ли?

— Ти бе тази, която ме свърза с Елизабет Джеръм.

Карън се намръщи и мигом изостави закачките.

— Какво се е случило? Надявам се, че не си недоволен от работата ѝ.

— Разбира се, че не. Напротив, Лиз е завършен професионалист — проницателна, компетентна, експедитивна, дори бих казал — истинска работохоличка!

— Тогава?

— Ами, просто не мога да я разбера. Като човек е пълна загадка! Не допуска никакво сближаване.

Като разбра, че проблемът не е от работно естество, Карън се успокои. Облегна се назад в стола си и каза, усмихвайки се:

— Ето това вече напълно ме изненадва! Никога не съм си представяла, че можеш да имаш затруднения със свалянето на която и да било жена!

— Не става въпрос за сваляне, нито за която и да било жена! Просто не проумявам — разбираме се толкова добре, когато става въпрос за работа, дори когато правим заедно нещо забавно. Тази неделя я заведох в къщата ми в планината — изкарахме си страхотно!

— Но явно не успяваш да я вкараш в леглото — подхвърли сухо Карън.

— Това не е най-важното, към което се стремя, но без съмнение трудностите идват именно от тази посока.

— Не знам какво да ти кажа, Донован. Вероятно с възрастта започваш да губиш част от способностите си на Дон Жуан.

— Никакви способности не губя! И престани да ми се присмиваш. Явно цялата история много те забавлява, но, повярвай, с мен не е така.

— Добре, добре... — подхвърли глезено Карън, но в очите ѝ продължаваше да проблясва насмешливо пламъче. — Чувала съм, че този проблем е доста разпространен — нали разбираш, кризата при достигане на средна възраст... Спокойно... обещавам, че ще бъда сериозна. Ти поне си, нали?

— Дали съм сериозен? Това ли ме питаш? Направо съм хлътнал по Лиз, но ти май го знаеш. Очакваше да стане точно така, признай си! Неслучайно ни натресе един на друг!

— Не съм ви „натресла“! Просто ангажирах Лиз с твоя случай, това е!

— Е, тя се справя отлично, затова пък сега аз съм се ангажирал с нея... Доколко добре я познаваш?

— Толкова, колкото и останалите момичета тук. Лиз не споделя много за личния си живот и рядко говори за проблемите и чувствата, които я вълнуват.

— Каза, че до този момент в живота ѝ не е имало никакви мъже.

— Можеш да ѝ вярваш. И преди съм се опитвала да я свържа с някой симпатичен и приятен мой познат, но без никакъв успех.

— Имаш ли представа защо?

— Обикновено заявява, че не се интересува от мъже и че е напълно доволна от живота си такъв, какъвто е. Не се нуждаела от

нищо повече. На моменти почти съм готова да ѝ повярвам — обича работата си, има страшно много приятели, хората я харесват, защото...

— Защото умее да слуша и е изключително отзивчива. Вече го разбрах. Тя е родена за обществен съветник или за психоаналитик. Има страхотен инстинкт по отношение чувствата и вълненията на хората, а освен това притежава необходимото търпение да ги успокоява, убеждава и окуражава толкова дълго, колкото е необходимо — гласът му стана по-тих. — Но не поддържа връзки с мъже.

— Поне не сексуални.

— Значи, все пак има приятели мъже?

— И за това дори не съм съвсем сигурна. Определено се разбира добре с клиентите ни мъже, но не мога да ти кажа дали се е стигало чак до приятелство, нито дали въобще поддържа приятелски отношения с мъже — Карън изглежда мъжа пред себе си, поколеба се, след което добави: — Знам обаче, че по някакъв начин си успял да я уплашиш. След първата ви среща, Лиз дойде при мен и ме помоли да прехвърля твоя случай на някоя друга от сътрудничките ми.

— Наистина ли?

— Да, макар че не ми изложи никакви причини за настояването си, поне не достатъчно основателни. Беше объркана и притеснена, но без съмнение бе силно уплашена от теб.

— Но защо?... И как мога аз да я уплаша?

— Хайде, хайде, Донован — произнесе бавно Карън. — Знаеш отговора не по-зле от мен. Въздействал си ѝ по начин, по който никой друг мъж досега не го е правил.

— Но това не е причина да се стряска така! Какво я притеснява толкова, за Бога? Често виждам тази тревога, изписана в очите ѝ. Нещо повече — понякога в тях се чете истински ужас!

— Веднъж я попитах... — започна Карън, но прехапа устни и замълча.

— Какво си я допитала?

— Не смятам, че имам право да предавам доверието ѝ по този начин.

— Карън, мисля, че вече започвам да се влюбвам в тази жена. Моля те само да ми помогнеш да я разбера! Явно нещо я притеснява и ми се струва, че сама не съзнава какво е то. Нямам предвид само секса.

Усещайки отчаянието в гласа му, Карън надмогна колебанията си в полза на своя дългогодишен приятел.

— Попитах я дали някога не е била изнасилена.

Донован не бе имал куража да зададе този въпрос толкова директно.

— И...?

— Отрече.

— Смяташ ли, че ти е казала истината? Жените често изпитват чувство за вина, след като преживеят подобен инцидент — започват да вярват, че едва ли не сами са предизвикали нападателя си.

— Не мисля, че ме излъга — изрече замислено Карън. — Изглеждаше искрена. Но съм съгласна с теб, че нещо определено я измъчва.

— Някакви идеи?

Карън сви рамене, смръщвайки чело.

— Идват ми на ум разни хипотези... но смятам, че няма да е честно спрямо Лиз да я обсъждаме просто ей така, наизуст, и то зад гърба ѝ.

— Спрямо мен обаче ще е съвсем честно, така че започвай. Слушам те.

— Почти съм убедена, че има нещо в миналото ѝ, което дълбоко я е наранило и чийто последици все още я измъчват. Ти какво знаеш за брат ѝ?

— Имаш предвид Джейми? Елизабет ми разказа за него миналата седмица.

— От години вече я притеснява с проблемите си. Лиз смята, че носи отговорност за него, а той притежава невероятната способност непрестанно да се забърква в разни неприятности, което ме кара да се питам що за човек е. Обикновено съществува някаква основателна причина, която обяснява защо един младеж среща толкова големи трудности да се интегрира в обществото като зряла и пълноценна личност.

Донован се замисли за миг, след което отбеляза:

— Знам, че двамата с брат ѝ не могат да се похвалят с щастливо детство, всъщност въобще не са имали нормално семейство — от думите ѝ стигнах до заключението, че баща ѝ е бил голям мръсник.

— Значи разполагаш с повече информация от мен самата. Никога не ми е говорила за своите родители, освен в случаите, когато случайно е споменавала някоя дребна подробност.

— И на мен не ми каза кой знае колко, пък и избягваше да дава крайни оценки за поведението на баща си. Стори ми се странно безразлична и някак... отнесена — сякаш ставаше въпрос за напълно чужд човек. Изглежда не желае да се връща към съвместното си минало с него. Не вярвам да има някакво сексуално влечение към баща си. По-скоро, дълбоко в себе си все още изпитва гняв, че не им е обръщал внимание като деца, че ги е пренебрегвал заради работата си.

— Разговаряме като двама начинаещи психоаналитици, но така или иначе, истината си остава скрита. Просто се чудя какво да ти кажа, Донован, но едно нещо определено бих искала да те посъветвам — Карън се наведе към младия мъж и прошепна със сериозен тон: — Не се отказвай от Лиз. Мисля, че тя е наистина невероятна жена.

— Не е нужно да ми го казваш. Вече сам го разбрах и можеш да ми вярваш, че нямам никакво намерение да се отказвам от нея, поне докато все още има някакъв шанс.

— Вярвам ти — усмихна се приятелката му. — Ето това вече е изказване, достойно за Донован Грант — такъв, какъвто го познавам.

През следващата седмица започна провеждането на медийната кампания за Ди Ай Джи, която Лиз бе планирала изключително прецизно. Самата тя се стараше да присъства на почти всички интервюта. Някои от тях се провеждаха в офиса на Донован, други — в ресторанти, по време на закуска или обяд, трети — в телевизионните студия и по радиото.

През следващите седем дни направиха няколко едnodневни пътувания до Бостън, Филадельфия и Вашингтон, за да се срещнат с местни представители на средствата за масова информация. В края на тази втора седмица Лиз започна да се убеждава, че кампанията ще бъде успешна. Където и да отиде, Донован неизменно бе посрещан с внимание и изключително дружелюбно. Самият той се държеше приветливо и естествено, разговаряше свободно и искрено с хората и се стремеше да направи максимално добро впечатление.

През тези две седмици, през които двамата с Грант бяха почти непрекъснато заедно, Лиз установи за пореден път колко приятно се чувства в неговата компания. Нито веднъж не спомена за случилото се в апартамента и вечерта след посещението им в планинската вила, нито направи нов опит в посока към по-голямо сближаване, с изключение на някоя и друга покана за вечеря, които Лиз отказа със същия закачлив тон, с който ѝ бяха отправени от страна на Донован. При все това, всяка сутрин тя се будеше, изпълнена с трепетно очакване, че ще го види, а той пък успяваше през целия ден да я разсмива с какви ли не шеги и забавни случки, като непрестанно ѝ поднасяше неочаквани изненади.

Дойде и времето, когато Донован трябваше да осъществи заплануваната поредица от пътувания за срещи с журналисти в по-отдалечени градове като Чикаго, Детройт, Далас и някои други по Западното крайбрежие. Първоначално се опита да привлече и Лиз да замине с него, само че тя любезно, но твърдо отказа, твърдейки, че е достатъчно подготвен да се справи сам, че вече е доказал, че умее да се държи истински професионално, а от своя страна тя не би могла да отсъства толкова дълго от агенцията.

Донован замина без Лиз, но не пропускаше ден, без да ѝ се обади поне веднъж в офиса, както и задължително вечер в апартамента ѝ. Очевидно имаше нужда да чува гласа ѝ, да разговаря с нея, да се увери, че продължава да е негова сътрудничка и близък човек. Обсъждаше с Лиз как бе протекъл деня му, разпитваше я за работата ѝ, за това как върви живота ѝ, докато него го няма. Отново поднови стария тип закачки и сексуални подмятания, от които Елизабет смяташе, че се бе отказал веднъж завинаги. Младата жена си каза, че вероятно причина за това бе разстоянието помежду им, позволяващо известни волности, а и пораждащо нуждата от известна топлина и близост. Прие, че вероятно Донован просто има нужда да даде израз на известна интимност, която, в края на краищата, бе напълно безобидна. При все това, прекарваше все повече време в мисли за думите, които ѝ бе казал, за него самия, за собствените си чувства, все по-трудни за прикриване. Започваше да се убеждава, че между тях неизбежно щеше да се случи нещо, а това я плашеше и тревожеше повече от всичко друго на света.

Началото бе положено през следващата седмица, в деня, в който Донован се завърна от Сиатъл — последната спирка от неговата

обиколка. Тъкмо бе дошла на работа, когато телефонът върху бюрото ѝ иззвъня.

— Пристигнах си!

За един дълъг миг сърцето ѝ спря да бие, след което Лиз положи усилия да възвърне самообладанието си и да отвърне с възможно най-приветлив и невъзмутим тон:

— А, здравей. Как мина пътуването?

— Не беше зле. Още по-добре щеше да бъде обаче, ако и ти беше дошла с мен.

— При мен комплиментите не вършат работа, както знаеш. Успях ли с всички предвидени интервюта? — дори предишната сутрин все още съществуваха известни съмнения, че някои от срещите с представителите на медиите няма да преминат успешно.

— Да, с изключение на интервюто с журналистката от кабелната телевизия. Всички останали обаче протекоха по мед и масло. Така или иначе, радвам се, че се върнах. Сега ще си отида в къщи, за да поспя малко, но те каня на вечеря по-късно. Какво ще кажеш?

— Не мога, Донован. Трябва да се срещна с един друг клиент.

— О, жалко. Тогава нека закусим заедно утре сутринта?

— По-добре утре просто мини отгук по някое време. В девет имам уговорена среща, но предполагам, че към десет часа вече ще съм свободна.

— Можем да закусим и в осем. Хайде де, Лиз, искам да те видя!

— В десет става ли?

Настъпи продължително мълчание, преди Донован най-накрая да отговори:

— Добре. Ще се видим десет.

На следващия ден обаче Донован ѝ се обади още в седем часа, за да ѝ каже, че му се налага веднага да замине за Ню Орлиънс.

— Положението със закупуването на застрашената с фалит компания, за която ти споменах, е доста благоприятно, но все пак има още няколко неща за уреждане. Утре вечер обаче вече ще съм се върнал и тогава ще можем да се видим. Става ли?

— Няма да мога, Донован. Следобед имам среща с клиентка, но очаквам разговорът да продължи и по време на вечеря.

— По дяволите, Лиз! Винаги си намираш оправдание с някакъв ангажимент!

— Аз... съжалявам, но нищо не мога да направя! Казах ти, още когато се запознахме, че свободното ми време е крайно ограничено и неравномерно разпределено.

— Да, но не разбирам как така винаги, когато поискам да се видим с теб, се оказва, че си затрупана от срещи и спешни задачи! Истината е, че ме отбягваш, нали?

— Добре де, нищо не пречи да се видим в офиса ми на следващата сутрин, когато се върнеш от Ню Орлиънс.

— Не. Предпочитам да закусим заедно в „Парк Лейн“.

— В девет и половина. Обаче тук, в моя кабинет.

— Ето виждаш ли? Отново се дърпаш! Като че ли мога да ти направя нещо на обществено място!

Лиз цъкна с език.

— Май тази сутрин не си в особено добро настроение.

— Точно така, по дяволите! Разбира се, че предпочитам да се видя с теб, вместо да заминавам под пара за Ню Орлиънс. Хайде, Лиз, направи ми това удоволствие! Обещай ми, че ще закусим заедно в петък! Та нали си правиш срещите с другите си клиенти и по време на ядене — е, аз също имам нужда да се консултирам с теб по делови въпроси, а и съм не по-малко зает от останалите бизнесмени. Освен това, за последните няколко седмици ти ми беше изготвила толкова напрегната програма от непрекъснати разговори, интервюта и пресконференции, че изобщо нямах никаква възможност за друга работа. И двамата ще спестим време, ако се видим на закуска — с един куршум, два заека, както се казва. Е, съгласна ли си?

Необяснимо защо, Лиз внезапно се почувства напълно неспособна да откаже.

— Добре. По кое време?

Донован веднага заговори много по-бодро, бързайки да направи уговорката, преди неговата нова приятелка да се е отметнала:

— В осем и половина. И... благодаря ти, Лиз, наистина. Очаквам с нетърпение да те видя в петък.

— Донован? Желая ти приятно пътуване.

— Благодаря, мила. До скоро.

Когато в петък сутринта Елизабет Джеръм влезе в ресторанта на „Парк Лейн“, завари Донован вече очакващ я и в подчертано жизнерадостно и весело настроение. Разположиха се на малка масичка край един прозорец, от който се откриваше изглед към Сентръл Парк и само след миг сервитьорката се приближи и им наля кафе.

— Чудесно е да те видя отново, Лиз.

Тя също изпитваше подобно усещане — радваше се, че отново е с Донован, макар всячески да избягваше да си го признае.

— Как премина престоят ти в Ню Орлиънс?

— Страхотно! Съвсем скоро ще сключим договора за сливането на двете компании.

— Значи всичко е наред.

— Така изглежда. А ти как я кара?

— Много добре. Събрала съм цял куп изключително благоприятни статии във връзка с интервютата, които проведе миналата седмица! — разприказва се ентусиазирано младата жена. — А ти имаш ли информация за това как вървят последно продажбите?

— Не още. Надявам се днес да имам време да хвърля един поглед на данните.

Поръчаха закуската и когато след миг Лиз вдигна поглед от менюто, срещна втренчения в нея поглед на Донован.

— Не ме гледай по този начин.

— По какъв начин?

— Ами, по този.

— Обичам да те гледам, Лиз. Чувствам се така, сякаш най-сетне съм си у дома.

Елизабет вдигна очи нагоре подчертано иронично.

— Май напоследък ти се събраха прекалено много пътувания със самолет. Главата ти е още в облаците.

Младият мъж се ухили.

— Няма съмнение. Я кажи сега, какво става с твоя брат. Добре ли е? Имаш ли новини от него?

— Засега всичко е наред при Джейми. Момичето се е съгласило да оттегли обвинението си — не защото не е имала основания да иска присъда, а просто защото адвокатът на брат ми успял да я убеди, че един евентуален процес ще струва твърде много и на двамата. Джейми

е обещал да не я закача — сам си дава сметка, че ако се опита дори да вдигне пръст срещу нея, моментално ще загази и то много по-сериозно.

— Значи мислиш, че заплахата ще свърши работа?

— Бога ми, силно се надявам на това... — Лиз въздъхна и добави: — Адвокатът ми каза, че при срещата им със Сюзън, Джейми се държал повече от изрядно: извинил ѝ се няколко пъти, казал ѝ колко много съжالياва и че никога повече няма да постъпва така.

— А ти вярваш ли му?

— На Джейми ли? Ами, не знам. Не съм говорила с него, откакто си замина за Сан Франсиско — внезапно си даде сметка колко странно звучи подобно изказване и побърза да добави: — Просто не исках да го затормозявам излишно — знам, че изпитва срам и че сигурно ще се почувства още по-зле, ако трябва отново да говори с мен за това.

— Следващата седмица е Денят е Благодарността. Имаш ли някакви планове как ще го прекараш?

Лицето на Елизабет светна.

— О, да. С няколко приятелки от агенцията сме поканени на вечеря със семейството на една друга колежка. Имат прекрасна къща на Лонг Айлънд. Ами ти?

— Ако беше свободна и можех да бъда с теб, вероятно щях да остана тук, в Ню Йорк. След като обаче ме изоставяш по такъв начин, явно ще ми се наложи да замина за Сейнт Луис.

Лиз го изглежда, без да трепне, приемайки с пълна невъзмутимост многозначителния му коментар.

— Това подмятане, че те „изоставям“, няма да свърши работа, Донован. Знам не по-зле от всеки друг, че ако човек иска да замине за където и да е през дните на празника, трябва да си направи резервация за самолетен билет месеци предварително. За авиокомпаниите това е най-натовареното време от годината.

— Вярно е, че доста отдавна си резервирах билет, но спокойно мога да издействам още едно място в самолета, стига да се съгласиш да дойдеш с мен. Какво ще кажеш за това предложение? Уверен съм, че родителите ми ще ти харесат.

— И аз съм сигурна в това, но така или иначе, не бих могла да замина. Вече ти казах — имам други планове.

— Е, да, с приятелки! Много сериозен ангажимент, разбирам!

— О... — Лиз се канеше да отвърне с протест на язвителното му подмятане, но внезапно в съзнанието ѝ изникна съвсем друга мисъл.
— Виждаш ли Дейвид по време на празника?

Неочакваният въпрос отвлече вниманието на Донован в друга посока и той, забравяйки, че в момента е зает да убеждава Елизабет да дойде с него в Сейнт Луис, побърза да отвърне на питането ѝ:

— Всъщност, не. Остава при Джини и Рон. Много е привързан и към двамата, така че не бих могъл да го карам да се отдели от тях дори и само за няколко дни.

— Познава ли родителите ти, брат ти и сестра ти?

— Няколко пъти съм го водил в Сейнт Луис на гости при семейството ми. Винаги прекарвахме приятно, макар че Дейвид все пак изпитваше известно притеснение — нали разбираш, двамата с него вече се чувстваме добре един с друг, но всички останали роднини му идват малко мнотко — замисли се за миг, след което сви рамене и добави: — Може би проявявам егоизъм, като го искам само за себе си, или се боя родителите ми да не ме упрекнат, че постъпвам неправилно. Предполагам, че просто не съм уверен, че бих могъл да се справя с ролята на баща.

— Фактът, че имаш подобни съмнения, сам по себе си доказва, че всъщност притежаваш необходимото чувство на отговорност и готовност да се държиш като истински баща — нежно подметна Лиз.
— Проблеми възникват по-скоро при родители, които са твърдо уверени в правилността на своите постъпки и уменията си да възпитават децата си. Човек се ражда, без да го е искал, затова трябва да уважаваме правата на своите синове и дъщери.

Донован се вгледа в Лиз. Дълго стоя така, без да откъсва поглед от лицето ѝ, след което запита, внимателно подбирайки думите си:

— Мислиш ли, че баща ти е съжалявал, че има деца?

Настъпи продължително мълчание, преди най-после Елизабет да отвърне кратко:

— Не зная — след което отново върна разговора върху предишната тема: — Ще виждаш ли въобще Дейвид скоро?

— Ще дойде да прекараме заедно Коледните празници. С нетърпение очаквам да го видя.

— Сигурно ще бъде чудесно.

— Бих искал да те запозная с него.

— Не мисля, че е добра идея. Нищо чудно съвсем да го объркаш — аз вече определено ще му дойда много — противопостави се Лиз, намеквайки за забележката му от преди малко.

— Едва ли. Ти си нещо различно, а и на мен определено ще ми бъде приятно. Мога да го доведа в агенцията, ако така ще се чувстваш по-спокойна — подкачи я Донован за вечните ѝ притеснения и опити да го отбягва.

По някаква странна причина обаче на Лиз всъщност ѝ се искаше да се запознае с Дейвид.

— Тази идея повече ми допада.

В същия миг им бе поднесена закуската и те започнаха да се хранят. Едва когато вече се канеха да стават от масата, Донован бръкна в джоба на самото си и извади оттам малка кутийка.

— Заповядай. Това е за теб.

Лиз погледна кутийката, после Донован, после пак кутийката. Очевидно се канеше да се възпротиви, затова Донован побърза да я изпревари:

— Това са чифт обици, които купих за теб в Сан Франсиско. Спомних си как веднъж ми каза, че страшно обичаш да правиш подаръци на най-различни хора и реших и аз да опитам. Права си — страхотен кеф е. Хайде сега, отвори кутийката — искам да чуя мнението ти.

В продължение на около минута Лиз бе неспособна да каже нищо — гърлото ѝ се бе свило и тя не можеше да промълви нито дума. Опитваше се да си спомни кога за последен път някой ѝ бе подарявал нещо просто ей така — без никакъв повод. С треперещи пръсти развърза панделката и повдигна капачето на кутийката — вътре имаше чифт висящи златни обици — малки, но с доста голям диаметър — всъщност всяка обича се състоеше от три отделни, закачени една за друга халки — красиви именно поради изящната простота на изработката.

— Изумителни са! — възкликна, едва успявайки да си поеме дъх.

Лицето на Донован грейна от задоволство.

— Значи ти харесват?

— Да, разбира се... Но не трябваше да... А и... има един проблем.

— Знам, знам — нямаш дупки на ушите. Затова и се поколебах известно време дали да ги взема. После реших, че такива обици ще стоят направо като излети на едни толкова сладки малки ушенца като твоите, ако решиш да си ги продупчиш, а ако ли пък не — нищо не пречи да ги дам да ги направят с клипс.

Всъщност, изобщо не се беше колебал по този въпрос, а се бе замислил за това какви други щеше да ѝ купи по-нататък — искаше Лиз да има обици от оникс, перлени и, разбира се, с диаманти — нищо кой знае колко сложно като дизайн, тъй като не би било в нейния стил, по-скоро семпли, но изящни и оригинални, по поръчка и... само и единствено от него.

Гледайки подаръка, Лиз не можеше да не се съгласи с Донован — ушите ѝ наистина бяха малки и тези обици щяха да ѝ стоят перфектно, сякаш естествено продължение на извивката на ухото, без да ѝ тежат, нито прекалено да бият на очи.

— Никога не ми е минавало през ума да си дупча ушите.

— Не е страшно, още по-малко опасно. Имам приятел, който е доктор и ще извърши процедурата за минута.

— Не знам, Донован — каза тихо Лиз, без да откъсва поглед от бижутата. — Толкова са красиви...

Той взе ръката ѝ в своята и леко я стисна.

— Помисли си малко, не бързай. Ако искаш, ще те заведа при моя приятел, когато пожелаеш. Ако ли не, ще дам обиците на бижутер да им постави клипс.

Елизабет продължаваше да не го поглежда.

— Аз... не съм сигурна. Като зашеметена съм... Не беше необходимо да ми правиш подарък.

— Знам и именно затова ми беше толкова приятно, тъй като не го правя по задължение. Обещавах ли... да си помислиш? — дълбоко в себе си се бе боял, че Лиз ще откаже обиците и сега преливаше от радост, защото все пак ги бе приела.

— Да... обещавам — тя най-сетне вдигна поглед към него. В очите ѝ имаше издайнически следи от влага. — Благодаря ти. Не си спомням някога да съм получавала толкова прекрасен подарък.

Донован само ѝ се усмихна, тъй като и на него гърлото му се бе свило от вълнение. После се изкашля, за да го прочисти, постави капачето обратно и пусна малката кутийка в чантата на Лиз, след което

хвана младата жена за ръка и я поведе извън ресторанта. Докато отиваха с едно такси към агенцията ѝ, която всъщност се намираше съвсем наблизо, и двамата мълчаха. Елизабет слезе, а Донован продължи по-нататък към своя офис. Бе доволен от начина, по който бе преминала закуската им заедно и интуицията му подсказа, че би било прекалено рисковано да настоява да се срещнат отново на следващия ден или на по-следващия — това можеше да провали и малкото, което бе успял да постигне по отношение на сближаването им. Трябваше да бъде изключително предпазлив със стратегията, която прилагаше в тази игра, започнала да означава за него много повече от обикновена свалка. Не биваше да насилва нещата — Елизабет явно се нуждаеше от повече време, за да свикне и да приеме една евентуална връзка с него, да осъзнае, че това, което ставаше между тях, вече отдавна надхвърляше чисто деловите, професионални отношения. Необходимо ѝ бе време да разбере, че би могла да го обикне, стига да пожелае, и че той никога и при никакви обстоятелства не би я наранил.

Не ѝ се обади нито в събота, нито през следващия почивен ден. Лиз не преставаше да мисли за неделята, която бяха прекарали заедно в къщата на Донован източно от Трой. Припомняше си колко близък го беше почувствала тогава и непрестанно отваряше малката кутийка, за да се любува на обиците — безкрайно ценеше този подарък и знаеше, че цял живот ще си спомня за човека, от когото ги бе получила.

Донован се отби в кабинета ѝ чак на следващия понеделник, за да ѝ съобщи добрите новини. Предварителните данни сочеха, че продажбите на екологично чисти продукти, които само допреди две седмици бяха почти напълно замрели, сега започваха да се покачват, и то главоломно. Не бяха сигурни кое точно бе помогнало — дали множеството интервюта и появявания на Донован по телевизията, или огромната рекламна статия, която Елизабет бе пуснала в някои от най-четените ежедневници, но, така или иначе, резултатите бяха налице. Изпълнени с ентузиазъм, Донован и Лиз очакваха още по-благоприятно развитие на нещата за в бъдеще.

Вторникът го доказа. Анонимно обаждане в полицията бе насочило федералните власти към един мъж, спрямо който бяха открити сериозни улики, че именно той е разпръснал отровата над обработваемите площи, притежавани от компанията на Донован. Освен това, същият този мъж бе търсен и по още две обвинения — и

двете за предумишлено убийство. Оказа се, че Грант познава заподозрения — или поне някога го е познавал като студент — един от най-реакционно настроените бунтари в университета, който очевидно не бе успял да превъзмогне хипарските си настроения, а също и коката, като вследствие на това бе решил да се възправи срещу предателския, според него, бизнес на Донован, съюзил се с Бюрокрацията и Корупцията. Грант, от своя страна, определено изпита облекчение от постигнатото най-накрая разбулване на мистерията, макар че продължаваше да се чувства виновен заради пострадалите.

— Днешният ден си заслужава да се отбележи — обяви той по телефона на Лиз. — Довечера ще мина да те взема от работа и тогава двамата ще...

— Няма да мога, Донован — побърза да го прекъсне младата жена, преди да е довършил предложението си. От петъка насам не бе преставала да мисли за евентуалните последствия от това, че се бе съгласила да приеме подаръка му. Тогава определено я бе изненадал и Лиз се бе почувствала твърде щастлива и поласкана, за да се усъмни в неговите мотиви. Макар все още да не бе сигурна какви точно бяха те, и въпреки че щеше да бъде вечно благодарна за обиците и никога да не престане да им се възхищава, трябваше да внимава за по-нататъшните си отношения с Донован. — Днес следобед заминавам с влака за Филадельфия, където имам уговорена среща с клиент. Ще се върна довечера, но не знам точно в колко часа.

— Няма страшно. Просто ми се обади, преди да тръгнеш от Филадельфия и аз ще те посрещна на гарата тук.

— Ще бъде късно и аз ще съм твърде изморена.

Донован въздъхна, без да опитва да прикрие огорчението и разочарованието си.

— Аз пък трябва да замина за Сейнт Луис утре по обяд, а цялата ми сутрин преди това е претъпкана с какви ли не ангажименти. Май няма да мога да те видя преди Деня на Благодарността.

— Така е... — съгласи се тихо Лиз, след което замълча, изчаквайки Донован да продължи. Най-накрая той се обади:

— Много съжалявам и ми е мъчно... В действителност се надявах... уф, по дяволите, понякога се питам дали... — явно не знаеше точно как да изрази мислите си.

Отново настъпи мълчание. Лиз прехапа устни — не искаше да ѝ казва на какво се бе надявал, нито какво се питаше понякога. Предварително знаеше, че това, което щеше да чуе, няма да ѝ хареса.

— Е, добре. В такъв случай ти желая приятно прекарване на празника.

— И аз на теб, Донован — отвърна тихо тя.

— Значи, ще се видим след това.

Чак когато чу, че връзката прекъсна, Елизабет бавно постави телефонната слушалка обратно. Съзнаваше, че отново го бе наранила и че определено ѝ беше обиден, но просто не можеше да постъпи по друг начин. Независимо дали му харесваше или не, щеше да му се наложи да приеме условията, които тя поставяше. Имаше си свой собствен начин на живот, постигнат и защитен с цената на много труд и усилия, и знаеше, че каквото и разочарование да изпитваше в този момент, то бе нищожно в сравнение с огорчението и болката, които имаше вероятност да изживее по-късно.

И все пак, не успяваше да се отърси от усещането за вина. Не за пръв път ѝ се случваше да го изпитва — харесваше Донован повече от всеки друг мъж, когото познаваше и се чувстваше нещастна, когато го караше да страда. Бе потънала в мисли за него по време на целия път до Филадельфия и обратно, а после и до късно през нощта, дълго след като се беше прибрала и си беше легнала. Не престана да мисли за Донован и през следващия ден, опитвайки се безуспешно да свърши някаква работа.

Същият този четвъртък следобед Лиз отиде в един козметичен салон, където поиска да ѝ продупчат ушите.

ШЕСТА ГЛАВА

— Елизабет?

— Донован? Как само ме улучи! Тъкмо влизам! — всъщност, дори още не беше си свалила палтото и точно в момента се опитваше да си измъкне ръката от ръкава, широко ухилена.

— Поздрави за Деня на Благодарността!

— На теб също!

— Добре ли прекара с приятелките?

— Страхотно. Бяхме осемнадесет човека, включително Шийла и родителите ѝ — много мили хора. Ами ти? Как мина семейната вечеря?

— Сестра ми беше приготвила разни ястия... или поне се беше опитала: пуйката бе суха и прегоряла, грахът бе сбръчкан, а лимоненото суфле бе спаднало и повече приличаше на подметка...

— Милата ти сестра. Направо да я съжалиш.

— Все пак трябва да призная, че доста се позабавлявахме. Хубаво ни беше да бъдем отново всички заедно.

— Как са племенниците и племенничките? — Лиз знаеше, че макар сестрата на Донован да не беше омъжена, брат му бе женен и имаше цял куп дечурлига. Май бяха пет.

— О, да. Дяволски шумни и палави, но иначе адски сладки. Искаше ми се и ти да си с нас — нещо като върха на сладоледа!

— По-скоро, на спадналото суфле... — подразни го Лиз.

— Не, не, имах предвид великолепия пай с орехов сладолед, който аз занесох на празненството. Странно нещо са тези орехови пайове — уж не представляват нещо кой знае колко специално или оригинално като някои по-скъпо струващи десерти, но пък са винаги толкова вкусни!

Този ден Лиз беше в твърде добро настроение, за да обръща внимание на намека, който Донован определено влагаше в уж съвсем безобидния си коментар, затова отговори с първото нещо, което ѝ дойде на ум:

— Да, но от тях доста се пълнее, така че не е зле да внимаваш. Едва ли ще се зарадваш на някое шкембенце.

— Тази сутрин тичах цели пет мили, така че съм спокоен. А ти днес ми звучиш много щастлива.

— Така си е.

— Само не ми казвай, че на партито с онези осемнадесет човека е бил и някакъв страхотен тип, който е покорил сърцето ти.

— Не съвсем.

— Тогава някой по-скромен тип, който е покорил сърцето ти.

Лиз се усмихна.

— Нищо подобно. Просто се чувствам добре, това е всичко — в никакъв случай не можеше да му каже, че радостното ѝ настроение бе предизвикано от неговото обаждане, още по-малко бе готова да го признае пред себе си.

— Е, в такъв случай съм спокоен. Какви са плановете ти за утре?

— Ще работя.

— Я стига, Лиз! Никой не ходи на работа на следващия ден след Деня на Благодарността.

— Именно затова трябва да бъда в агенцията — половината ми колежки заминават извън града и се налага поне някой да остане на линия в случай, че възникне нещо спешно.

Следобед на следващия ден ѝ звънна в офиса, колкото да ѝ създаде малко работа, както сам обясни. Вечерта ѝ се обади в къщи, тъкмо когато вече си беше облякла нощницата и се канеше да си ляга.

— Утре се връщам — заяви припряно той.

— Защо? Случило ли се е нещо?

— Да. Искам да те видя.

— Донован...

— Утре вечер ще мина да те взема.

— Но между нас...

— ... съществуват само бизнес отношения — предполагам, че това се канеше да кажеш? Е, чувал съм го и преди. Наистина, аз те наех за мой консултант и помощник и ти свърши страхотна работа, така че вече дойде моментът да продължим по-нататък. Не си ли се замисляла по този въпрос?

— Замисляла съм се... — отвърна тихо Лиз.

— Чудесно. Отсега нататък, отношенията между нас минават на друг план — бе взел решение да промени тактиката. Вместо да я оставя тя да определя правилата на играта, при което Лиз обикновено предпочиташе да я преустановява, младият мъж разбра, че е време да се прояви като голмайстор и да поеме нещата в свои ръце.

— Но ние вече сме приятели!

— Вярно е, само че аз искам и друго.

— Разбирам, че си си въобразил, че ме желаш, но истината по-скоро е, че аз представлявам просто едно ново предизвикателство за теб, а тъй като не си свикнал да се предаваш, сега си решил, че трябва на всяка цена да ме спечелиш. Аз обаче не желая нито да те предизвикам, нито да подхранвам нечии илюзии — нямам какво да ти предложа и...

— За Бога, повтаряме си едно и също като в някакъв омагьосан кръг! Предполагам, че няма смисъл да обсъждаме въпроса по телефона. Ако сега бяхме заедно, щях да ти покажа, че има много неща, които можеш да предложиш. Утре следобед се връщам и ще мина да те взема направо от летището. Някъде към седем.

— Няма да съм си в къщи.

— А къде ще си?

— Не е твоя работа — чу го да възкликва недоволно и се смили: — Поканена съм на гости — Черил Обермайер организираше коктейл парти вечерта и бе настояла Лиз да присъства на всяка цена. Отначало тя се бе възпротивила, но сега това ѝ се стори идеалната възможност да се измъкне.

— И кога ще се прибереш?

— Късно. Моля те, Донован, отношенията ни са достатъчно добри, така че нека и занапред да останат такива.

— За мен това не е достатъчно.

— За мен обаче е. Лека нощ.

— По дяволите, Лиз! Искам само да...

Преди да успее да продължи, младата жена постави слушалката обратно — знаеше какво иска той от нея, но не желаше, нещо повече — не можеше, да му го даде!

И така, събота вечерта Лиз се оказа на въпросното гости, което отначало бе предпочела да пропусне, не защото избягваше подобни прояви, напротив, обичаше да се среща с приятели, а и семейство Обермайер винаги я посрещаша с отворени обятия. За жалост обаче на партитата, които те организираха, обикновено присъстваха поне по няколко чудесни влюбени двойки и това винаги караше Лиз да се чувства самотна и подчертано изолирана от общата атмосфера на близост.

— Искам малко да си поговорим — бавно каза Черил, повличайки я настрана от групата гости, сред които Лиз стоеше, както и се струваше, вече от цяла вечност. — Струваш ми се някак потисната и твърде мълчалива.

— О, не! Чувствам се прекрасно, наистина!

— Е, да, защото вече изпи... колко чаши?

— Ами... само две...

— Доста повече от обичайното количество за теб, а като знам, че още първото питие те хваща, нищо чудно вече леко да ти се е замаяла главата. Затова изглеждаш толкова загадъчна, особено предвид сериозния ти вид по принцип. Кажете сега, какво те тревожи.

— О, нищо... Всичко си е наред — приближи чашата до устните си, канейки се да отпие една голяма глътка от питието — без значение какво — което ѝ бе сипал барманът, но Черил я изпревари, измъквайки чашата от пръстите ѝ. Постави я върху подноса на минаващия край тях келнер и се обърна към приятелката си:

— Довери ми се, Лиз! Ти ми помогна, когато имах нужда от теб и смятам, че сега е мой ред. Не ми казвай пак, че всичко е наред — познавам те достатъчно добре и вече забелязах, че тази вечер присъстваш само телом на моето парти.

— Съжалявам, Черил, не исках да...

— Не съм обидена, ако си мислиш подобно нещо, а просто се тревожа за теб. В края на краищата сме приятелки, така че е естествено да съм разтревожена.

— Да, знам. Твоята загриженост означава много за мен, но...

— Кой е той?

— Кой?

— Мъжът, който толкова е завладял мислите ти. Явно съществува такъв — това е единственото заключение, което мога да

направя.

— Наш клиент е. Казва се Донован Грант.

Черил подсвирна тихо.

— Значи така... Донован Грант, президентът на компанията — не го ли дават доста често напоследък по телевизията?

— Да, в това се състоеше и част от работата, която свърших за него. Опитваме се да осуетим евентуалните негативни последици върху продажбите на...

— Знам — на екологично чисти храни — сега се сецам за случая, четох за отравянето на реколтата и дори се позачудих какво ли щяхме да правим ние, ако наши клиенти внезапно започнат да получават обриви от някакъв смъртоносен алерген, съдържащ се в материалите, от които произвеждаме нашето облекло. Слава Богу, че все пак успяха да открият и хванат мръсника, направил такава поразия! И така, въпросният мъж е Донован Грант — в такъв случай, поздравления — обектът не е за изпускане! Изглежда страхотно, а и доколкото знам, отговаря за управлението на четири изключително доходоносни предприятия...

— На шест, ако трябва да бъдем точни. Освен това, в момента се подготвя и приобщаването към Ди Ай Джи на конгломерата „Улман“ в Ню Орлиънс.

Черил разтвори широко очи, очевидно впечатлена от последните думи на Елизабет, но в следващия миг ги присви, забелязвайки как брат ѝ се приближава към тях.

— В момента с Лиз водим личен разговор. Ще можеш да поговориш с нея малко по-късно, Реймънд — стисна още по-здраво приятелката си за лакътя и я поведе още по-встрани от останалите гости.

— Донован Грант е изключително далновиден и инициативен бизнесмен. А освен това, доколкото знам, в момента няма връзка с жена. Значи е успял да те плени!

Лиз кимна и лицето ѝ придоби измъчено изражение.

— Излизате ли заедно?

— Не точно... Всъщност, излизаме понякога, но той настоява за нещо повече от чисто приятелски отношения, докато лично аз не съм сигурна дали го желая и това ме измъчва.

Не искам да го наранявам, защото наистина е изключително мил и внимателен.

— Как е възможно въобще да се колебаеш дали да имаш интимна връзка с него?

Алкохолът вече съвсем ѝ беше замаял главата и Елизабет трябваше да положи усилия, за да успее да изрази ясно мислите си.

— Рискувам да остана разочарована и наранена, а не си заслужава, Черил — харесвам живота си такъв, какъвто е, харесвам работата си, приятелите си. Това ми е напълно достатъчно.

— Съгласна съм с теб, но никога не бих пренебрегнала толкова изгодна партия. Не ти ли се е случвало понякога да си се представяш след десет или двадесет години? Лично аз не съм убедена, че подобна представа ми допада кой знае колко. Толкова много съм дала от себе си за развитието на този бизнес и за какво? Заслужавало ли си е наистина?

— След десет или двадесет години ще си още по-богата и уважавана бизнес дама.

— Да, но е възможно да няма с кого да споделя това богатство, така че за какво ще ми е? Да кажем, че теб богатството така или иначе не те интересува. В такъв случай, кое смяташ за най-важно?

Лиз се насили да се усмихне.

— Разговорът започна да става прекалено сериозен, а в момента ми е малко трудно да разсъждавам трезво.

— Просто се опитваш да избегнеш темата.

— Не, не...

— Е, добре, няма да те тормозя повече, но е хубаво да си помислиш по-късно по въпроса и ако не си промениш решението и все още си готова да се откажеш от Донован Грант — Черил се ухили многозначително и допълни, — можеш да му дадеш моя телефонен номер — след което я поведе обратно към другите гости.

Необяснимо защо, но по някаква ирония на съдбата именно последните думи на приятелката ѝ и нейната дяволита усмивка оставиха най-силно впечатление в съзнанието на Лиз от целия проведен разговор. Внезапно изпита пристъп на ревност, представяйки си Донован и Черил заедно, макар досега никога да не бе мислила, че е способна на подобни чувства. Остана безкрайно изумена и разочарована от самата себе си и то до такава степен, че когато на

следващата неделна сутрин Донован се появи неочаквано на вратата ѝ без покана, Лиз веднага го нападна:

— Значи пак подхващаш старите номера, а? — подхвърли саркастично тя, като все пак отстъпи встрани, за да му позволи да влезе. Този път вече не бе по нощница, а се бе облякла в памучни панталони и пуловер, като дори не си направи труда да му каже да си тръгва.

В отговор на провокационните ѝ слова, Донован само сви рамене и подхвърли:

— В тази сграда непрекъснато влизат и излизат хора и входната врата е вечно широко отворена по толкова примамлив начин, че просто не мога да устоя и да не се пъкна и аз вътре!

— Нищо не пречи поне да звъннеш по домофона!

— Как не! За да ми кажеш да се разкарам!

— Не и днес. Трябва да поговорим.

Донован обаче не ѝ обърна никакво внимание, а само стоеше пред нея с изненадано изражение, втренчил поглед в лицето ѝ. После бавно се усмихна и каза с възможно най-приятелския и нежен тон:

— Продупчила си си ушите!

Войнственото ѝ настроение мигом изчезна и Лиз веднага омекна — както се случваше винаги, когато я погледнеше по този начин. Попипа стеснително едното си ухо и тихо каза:

— Ами... реших, че обиците са прекалено красиви, за да стоят и са събират праха в чекмеджето.

— От кога си с тях?

— От сряда.

— Трябваше да изчакаш да се върна. Щях да те заведа при моя приятел.

— Не, не, бих се притеснила — не издържам кой знае колко на болка.

Донован леко докосна ухото ѝ, погалвайки същевременно пръстите ѝ.

— Само не ми казвай, че е трябвало да те завържат, докато са ти продупчвали ушите!

— Не беше необходимо, защото припаднах.

— Не може да бъде!

— Истина ти казвам: сестрата не ме пусна да си тръгна от кабинета още цял час!

— Но вече не те боли, нали?

Лиз само поклати глава в знак на отрицание — не бе способна да промълви нито дума, докато Донован стоеше толкова близо до нея, толкова красив и мъжествен, изпълващ я с копнеж да се притисне към него, да почувства топлината на тялото му, което в този миг караше нейното да тръпне в сладостен копнеж.

— Страхотни са... — прошепна той, отмятайки косите ѝ назад, след което бавно приближи лице и докосна с устни крайчеца на ухото ѝ.

Лиз искаше да му каже да спре да прави това, но само стоеше като вцепенена, сякаш омагьосана от топлия му дъх, от който из цялото ѝ същество плъзваха горещи вълни, и от начина, по който нежно прокара длани по гърба ѝ, притискайки я в прегръдките си. Почувства се толкова добре, толкова уютно и сигурно, толкова желана и женствена, че реши да си позволи да се наслади на този последен божествен миг, преди да сложи окончателно край.

— Донован, не ме измъчвай така... — изстена Лиз, хващайки го нетърпеливо за китките.

Младият мъж се усмихна леко, погалвайки страната ѝ с парещото си дихание, след което сложи край на терзанията ѝ, притискайки страстно устни към нейните със сила, която окончателно я лиши от дъх. Целувките му бяха жарки и диви — той я засмукваше с плам и неустоима мощ, захапваше устните ѝ, после прокарваше леко език по тях, плъзваше го навътре в търсене на нейния и тя жадно то поглъщаше, търсейки да усети още по-силно вкуса му. Донован я разкъсваше с устни, но това я караше да се чувства много по-пълна и цялостна от когато и да било преди.

Когато най-накрая той се отдръпна, за да си поеме въздух, цялото му тяло излъчваше такава сексуална енергия и страст, че на Лиз ѝ се стори, че въздухът около него сякаш вибрира.

— Ето от това имах нужда. Толкова ми липсваше — произнесе дрезгаво Донован, докато държеше лицето ѝ в дланите си и я гледаше право в очите. — Само не казвай, че и ти не изпитваш същото.

Ако само беше си замълчал! И Слава Богу, че бе заговорил! Лиз премигна два пъти, докато смисълът на думите му бавно проникваше в

мозъка ѝ, едновременно с осъзнаването на многозначително вперения в нея, настойчив и изпълнен с очакване поглед. Елизабет отвори уста, за да отвърне нещо, с което да усмири напразните надежди на този мъж, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Донован искаше да правят секс — още в този миг, незабавно, и не очакваше тя да му се противопоставя. Младата жена запозна да трепери, но не от сексуално желание.

Той побърза да я сграбчи за раменете, когато забеляза, че се опитва да се отдръпне назад.

— Не, Лиз, недей! Не можеш да ми откажеш точно сега и то за втори път!

— Налага се... — прошепна тя.

— По дяволите! И защо?

— Никога не съм ти обещавала подобно нещо, Донован. Досега непрекъснато се опитвах да ти кажа, че не желая да се любя с теб!

— Да, но твоето тяло изразява съвсем друго желание, както и моето, за Бога! — забеляза страха в очите ѝ и побърза да се овладее. Вдигна ръце и отстъпи крачка назад. — Е, добре, каза, че искаш да поговорим. Хайде тогава, слушам те — обърна се, отправи се към канапето и седна, кръстосвайки крак върху крак, поставил едната си ръка върху облегалката. Изражението на лицето му обаче бе далеч от нехайността, която се опитваше да изрази с позата си.

Лиз остана на същото място в продължение на минута, чупейки притеснено пръсти, след което бавно пристъпи към прозореца и тихо започна:

— Животът, който съм водила до този момент, коренно се различава от този, който водиш ти, Донован. Никога не съм се бунтувала — срещу системата или срещу нещо друго, не съм се палила по разни идеи или движения, а и като по-млада не мога да се похваля, че съм имала кой знае какви луди преживявания или че съм била особено страстна привърженичка на бохемския живот. Искях единствено сигурност и възможност сама да определям и контролирам съществуването си, исках да разполагам със свобода, но със свободата да върша това, което аз намирам за добре и от което аз имам нужда, дори ако трябва с цената на съвсем конвенционален и обикновен начин на живот — пое си дълбоко дъх и добави: — Никога не съм включвала мъж в представите си за бъдещето.

— Но защо? Ето това не мога да разбера.

— Не би и могъл. Винаги си стоял на върха и си разполагал със силата и възможността да командваш останалия свят.

Забеляза, че се кани да я прекъсне и побърза да продължи:

— Всяко нещо, с което си се захващал до този момент, ти е носило успех, защото си го правил добре и е било посрещано с ентузиазъм от останалите. Дори и в младежките си години, когато си бил революционно настроен — както сам се изрази, хората са ти са се възхищавали и са те уважавали. На мен това никога не ми се е случвало, Донован. Израснах самотна и без приятели, защото бях твърде затворена и срамежлива. Нямах дори достатъчно близки познати деца, с които да говоря, просто защото не успявах да се съревновавам с останалите в каквото и да било. Естествено, можех поне да ги следвам по петите като вярно кученце — накрая, след като се уморяха от това да ме прогонват, вероятно биха ме допуснали да вися някъде отстрани на групата, стига да не им досаждам. Само че аз никога не бих се унижила до такава степен — би ми донесло много повече болка и разочарование. Живеех си самотно и изолирано, докато не постъпих в университета и не се запознаех с по-толерантни и разбиращи хора.

— Говориш така, като че ли си прокажена или нещо такова! — опита се да се пошегува Донован, гледайки встрани.

— Не, просто не умея да се състезавам с другите. Не съм от печелившите в живота, на които сякаш всичко им идва като на тепсия. Все още съм твърде стеснителна и срамежлива, макар че се научих да се държа по-самоуверено в деловата сфера, а също и до някаква степен в социалните отношения. Постигнах го обаче благодарение на това, че изборът на тези делови или социални отношения си е само и единствено мой!

Настъпи продължителна тишина, през която Донован замислено хапеше устни, без да казва нищо. Най-накрая внезапно вдигна поглед и подхвърли с рязък тон, който стресна Лиз:

— Но какво общо има това с отношенията конкретно между нас двамата?

— Не разбираш ли? Аз никога няма да мога да бъда на твоето равнище: ти си общителен, притежаваш необходимите светски обноски и умееш да се държиш в обществото, хубав и привлекателен

си, което те прави желан за много жени. Имаш стил и изградено социално поведение, умееш да се контролираш и да се справиш с всяка ситуация, в която попадаш — неволно или нарочно. Аз, от своя страна, никога не бих успяла да дам всички тези интервюта и да се справя с толкова многобройни представяния по телевизията — ужасявам се само от мисълта да застана пред камерата. Едно нещо е да си наясно какво е необходимо като поведение и начин на държане — и на мен ми е ясно, поради което и успях да ти помогна и да те подготвя — друго е обаче да можеш сам да го постигнеш, когато се намираш на самата огнева линия... Там аз никога не бих оцеляла.

— Не всеки може, нито е необходимо да бъде на огневата линия. Дори и да съм изглеждал като най-хладнокръвния тип на света на телевизионния екран, стомахът ми така се беше свил, че едва успях да си поема дъх от напрежение.

— Няма значение. Истината е, че това, което търсиш в живота са именно нови предизвикателства, рискове, приключения. При мен нещата стоят по-различно. Предпочитам по-спокойното съществуване, при което винаги да мога да предвиждам какво ще се случи и да съм сигурна, че ситуацията никога няма да се изплъзне от контрола ми.

— Да, но в работата си ти непрекъснато си изправена пред предизвикателства!

— Само че всички те са свързани с неща, които познавам и с които зная, че мога да се справя. Помниш ли как, когато разговаряхме по телефона в четвъртък, аз ти казах, че с нетърпение очаквам да дойде петък, за да мога да работя на спокойствие? Точно така и стана. Работата е моето убежище, мястото, където се чувствам най-сигурна. Всичко там ми е познато и подлежи на моето ръководство. Проблеми, разбира се, изникват непрекъснато, но съществуват определени правила, съобразно които се действа, както, и други хора, на които имам доверие, готови да ми помогнат при трудни обстоятелства, да ми дадат съвет, да...

— Сигурен съм, че ти им даваш съвети и им помагаш много често. По дяволите, Лиз, защо непрекъснато се подценяваш? Привикнала си да живееш с убеждението, че си обикновена и незначителна женичка, а това е безкрайно далеч от истината!

— Нима? Не мисля, че има нещо кой знае колко особено в мен, което да си заслужава вниманието. Би могъл да си намериш, и то само

за миг, далеч по-интересна и впечатляваща дама!

Донован въздъхна дълбоко и отпусна глава настрани върху облегалката на канапето.

— Ето че пак се връщаме там, откъдето тръгнахме — вдигна рязко глава и се вгледа настойчиво в Лиз: — Не само външният ти вид ме привлече, моето момиче, а много други твои качества. Единствено ти отдаваш толкова голямо значение на това как изглеждаш.

— Просто съм реалистка! — отвърна леко ядосана Елизабет. — Знам докъде се простират възможностите ми!

— А защо не се опиташ да ги увеличиш? Да израснеш и да развиеш и други способности? Да натрупаш допълнителен опит? — за един кратък миг очите му се разшириха, сякаш внезапно му хрумна някаква мисъл и той каза: — Всъщност, чудя се дали не пропускам една подробност. Ти ме харесваш, нали така?

— Да, харесвам те. Ти си един от най-приятните и симпатични клиенти, с които някога съм...

— Забрави деловите отношения. Питам те дали ме харесваш като човек, или, още по-точно, като мъж.

— Като човек, да.

— А като мъж?

— Ами... не желая да мисля за теб в този смисъл.

— Защото те привличам именно като мъж и това те плаши.

— Няма значение! — побърза да му се противопостави Лиз, а в очите ѝ проблеснаха ядни пламъчета. — Мое право е да не искам да те възприемам като сексуален обект!

— Но това те раздвоява и измъчва, виждам го... — каза Донован, с вече много по-смекчен тон. — Въздействам ти именно в сексуално отношение, но ти непрестанно се опитваш да се пребориш с това и аз искам да знам причината!

— Причината е, че не искам да правя секс!

— И защо?

— Защото... не желая.

— Доколкото си спомням, каза, че трябва да поговорим, но в момента отказваш да разговаряш с мен. Ти си една от най-интелигентните, разбиращи и отзивчиви жени, които познавам — можеш поне веднъж да използваш тези си умения и по отношение на себе си и да се опиташ да споделиш чувствата си с мен!

Лиз разбра, че с Донован бе стигнала до задънена улица, което още повече усили объркването ѝ и чувството, че е поставена натясно.

— Чувствата са си мои и не желая да ги споделям с никого!

Донован се вгледа настойчиво в младата жена насреща, потърквайки замислено горната си устна. Лиз бе затаила дъх, питайки се какво ли ще предприеме той по-нататък. Най-малко бе подготвена обаче за реакцията, която всъщност последва от негова страна.

— Много мислих по този въпрос, Лиз, повярай ми. В действителност, ти нямаш нищо против евентуална връзка с мъж, стига тя да не включва секс. В мига, в който стане въпрос за подобни интимни отношения, ти се дръпваш като опарена, сякаш това е най-кошмарното нещо на света. Казваш, че си девствена и че никога не си спала с мъж — всъщност, такова преживяване те ужасява и аз стигнах до извода, че причината може да бъде само една — когато си била малка, баща ти те е насилвал.

Лиз се вцепени и в продължение на един миг не успя да промълви нито дума. В следващата секунда обаче тя изкрещя:

— Не е вярно! Баща ми никога не ме е наранявал! Никога!

— Не е задължително това да е било съпътствано с физическа болка за теб. Има различни форми на сексуални перверзии с деца.

— Ти си направо побъркан, Донован! — развика се отново Елизабет. — Толкова си самонадеян и твърдоглав, та дори не ти е възможно да си представиш, че някоя жена не желае да спи с теб, затова си измисляш какви ли не противни истории! Още от самото начало се опитвам да те убедя, че никога няма да правя секс с теб, но ти така и не разбираш от дума. Животът за Донован Грант е само една игра, нищо повече! Ето това е цялата истина!

— Чакай малко! — прекъсна я гневно младият мъж, като се изправи и се приближи към нея. — Не съм самовлюбен, нито съм твърдоглав и ако смяташ, че само си играя с теб, дълбоко се лъжеш! Наистина се интересувам от теб и то съвсем сериозно! — бе притиснал Лиз до прозореца, застанал на по-малко от една ръка разстояние от нея. — От това ли се страхуваш? Че ще правя любов с теб и после ще те зарежа?

Лицето на Елизабет се изкриви мъчително и тя стисна очи.

— Не желая да правиш любов с мен! Изобщо не чуваш какво ти казвам! Нищичко не искам от теб!

— Нима? — понечи да я докосне, но Лиз се извъртя рязко, втурна се към входната врата, отвори я със замах и извика:

— Махай се! Изчезвай! — гласът ѝ трепереше, макар тялото ѝ да се бе стегнало от напрежение. — Нямам нужда от теб и не желая да те виждам повече!

В миг Донован застана до нея, като блъсна силно вратата, за да я затвори и на свой ред извика:

— Не ти вярвам, Лиз! Мисля, че просто се страхуваш! Вече си почти на тридесет години — не смяташ ли, че е време да пораснеш?

— Върви си! — повтори младата жена, този път през здраво стиснати зъби. Донован обаче дори не се помръдна. Елизабет преbledня силно и каза с твърд глас: — Щом е така, ще повикам полицията!

— Няма да го направиш. Харесваш ме и не би посмяла!

— Не те харесвам ни най-малко! Не е възможно да харесвам подобен нахален, безочлив и самонадеян нещастник, който си мисли, че всичко знае! Е, грешиш, изобщо си нямаш представа какво аз... — посочи към себе си с пръст — да, какво всъщност аз мисля за теб! Мисля, че си глупав, ограничен и самовлюбен и макар да се смяташ за безкрайно състрадателен, толерантен и с широки разбирания, истината е, че ти си един от най-тесногръдите и егоистични хора, които съм имала нещастieto да познавам, защото не допускаш, че е възможно някой да мисли и да възприема живота по-различно от теб! Играеш си разни игрички, които са жестоки и болезнени за другите, но стига да имаш възможност, ще ме стъпчеш като най-жалката отрепка, защото си толкова дяволски безкрайно сигурен, че само и единствено ти знаеш кое е най-доброто за мен! Лъжеш се, чуй го и го запомни веднъж завинаги! — дишаше учестено и гърдите ѝ се повдигаха развълнувано. — И от къде на къде ти ще ми казваш как да живея живота си, при положение, че си се провалил по отношение на собствения си син, защото не си могъл да поемеш съответната отговорност! — Донован се присви, сякаш го бяха зашлевили и Лиз продължи с още по-злорад тон: — Ти самият вече приближаваш четиридесет и едва сега започваш да се замисляш за нещата, които си пропуснал! — пое си дъх на пресекулки, присви очи и добави: — Така че не ми обяснявай какво трябва и какво не трябва да правя! Може да си Господ Бог в света на бизнеса, но в моя свят си едно нищо! Чуваш ли? Нищо!

Донован бе преbledнял като смъртник и в продължение на един миг не успя да отвърне нищо. След това заговори бавно, произнасяйки отчетливо всяка дума:

— Чувам те. Може да съм всичко друго, но не съм глух — протегна ръка към дръжката на вратата и внимателно я отвори, спря се за малко на прага, като се обърна, за да погледне за последен път Лиз, но този път в очите му нямаше от предишната топлина и нежност. Бяха тъжни и гледаха сурово. — Повече няма да те безпокоя. Сбогом, Елизабет.

Някак си успя да събере сили, за да запази гордото изражение на лицето си, докато затваряше вратата след него. После се обърна, облегна гръб на вратата, сведе глава и затвори очи, опитвайки се да успокои учестеното си дишане. След миг се втурна с бясна скорост към кухнята и заизважда разни препарати и уреди за почистване.

Когато най-накрая се спря, за да си поеме дъх, апартаментът — от банята до кухнята — блестеше от чистота. При все това, Лиз внимателно се огледа да не би да е пропуснала нещо и след като не откри и най-малката следа от мръсотия, помисли още малко и после се втурна към спалнята, сложи си пола, навлече си палтото и се отправи с бърза крачка към най-близкия музей. Там стоя и разглежда картина след картина, докато не я заболя главата и тя излезе навън, за да подиша чист въздух. Започна да се разхожда безцелно, но с бърз, припрян ход, като държеше ръцете си дълбоко в джобовете, защото не се бе сетила да си вземе ръкавици, а късният ноемврийски студ проникваше навсякъде. Купи си печени орехи от един уличен продавач, но явно бе загубила способността си да разчупва успешно черупките и по-голямата част от ядката оставаше вътре, затова захвърли нервно кесийката в най-близката кофа за боклук.

Започваше да се здрачава, но младата жена продължи да върви по улиците, докато накрая не се озова пред Сентръл Парк. Чувстваше се безкрайно изтощена и затова се отпусна върху първата пейка. Отсреща бе Пето Авеню с непрестанния си поток от коли, такситата, лимузини — наблюдаваше ги да преминават, като се питаше какви ли хора имаше в тях и накъде бяха тръгнали. Внезапно осъзна, че това изобщо не я интересува. Тези хора също не се интересуваха от нея, защото имаха свой собствен живот, проблеми, очаквания и мечти. За

нея те бяха напълно непознати — дори не я забелязваха, седнала самотна на пейката в парка.

В този миг очите ѝ се изпълниха със сълзи, които се затъркаляха бавно по бузите ѝ — леденостудени под пронизващия вятър. Носът ѝ потече и Елизабет бръкна в чантата си за хартиена кърпичка, после я притисна към устните си, за да заглуши усилващите се ридания. Не можеше да ги спре, колкото и да се опитваше да се успокои. Истината беше, че се чувстваше безкрайно самотна — и за първи път в живота си Лиз изпита съжаление. Бе самотна по свой собствен избор — досега никога не бе чувствала тази самота толкова остро и болезнено, толкова мъчително.

— Било е наистина страшно глупаво от твоя страна — заяви Карън на другата сутрин, след като изслуша разказа на Лиз. — Можеха да те оберат или, още по-лошо, да бъдеш изнасилена — сама в парка посред нощ!

— Струва ми се, че тогава дори и това щеше да ме зарадва — бих дала всичко за човешки контакт, какъвто и да е!

— Но защо не ми се обади? Даже направо трябваше да дойдеш — бях си в къщи през цялата неделя.

— Сама ли? — подпита Лиз, макар да знаеше отговора предварително.

— Е, и Дейвид беше с мен, но щеше да прояви разбиране и нямаше да ни притеснява, ако искахме да говорим насаме.

— Онази вечер не бях способна да разговарям с никого. Изобщо не можех да разсъждавам... чувствах се толкова... толкова празна, като вкочанена отвътре. Не заради студа, а сякаш... Разбираш какво имам предвид, нали? — сведе поглед и тихо допълни: — Дори съм изненадана, че и сега изобщо успях да разговарям с теб!

— Направи го, защото те довякох насила дотук и те накарах най-после да ми кажеш защо от една седмица се движиш като някакво зомби и човек не може да общува нормално с теб!

— Толкова ли съм зле? — едва-едва продума Лиз.

— Толкова, че и повече. Е, може би не всички го забелязват, защото не те познават така добре като мен, а и не са загрижени, колкото съм аз, но и други колежки смятат, че нещо не е наред. Джули

и Вероника идваха поотделно при мен, за да ме питат дали не знам какво става с теб, а и Дона се безпокои. — Карън се усмихна дяволито и допълни: — Убедени са, че си бременна.

— Не може да бъде!

— И какво смяташ да правиш от тук нататък?

— За предположението, че съм бременна ли?

— Не, по отношение на Донован. Обичаш ли го?

— Да го обичам ли? Изобщо не си слушала какво ти говоря! Това, което изпитвам към него, няма нищо общо с любовта! Просто се чувствам виновна, че му наговорих такива отвратителни неща! — после добави тъжно: — А и ми е мъчно, че го изгубих като приятел...

— Не искаш ли да го видиш и да му се извиниш?

Лиз помълча замислено около минута — вече бе разсъждавала върху този вариант, но твърдо се бе отказала да се обажда на Донован, поради същите причини, които сега изтъкна пред Карън.

— Няма смисъл: едно такова извинение ще бъде само жалък опит да успокоя съвестта си. Понякога човек изрича думи, които не може да върне назад — дори и да се извиня на Донован, винаги ще се чувам как произнасям всички онези отвратителни слова и съм убедена, че и той никога няма да ги забрави. А ако случайно го направи, след като му кажа, че съжалявам, може би ще реши, че с това му давам картбланш да продължи с историята, което в никакъв случай не желая да става!

— Напълно ли си сигурна, че не съществува и някаква друга причина, поради която си толкова разстроена, че ще изгубиш Донован?

— Абсолютно.

— Спокойствието ти не е много убедително — измърмори Карън, след което се изправи, пое си дъх и продължи с обичайния си делови тон: — Е, добре, сега въпросът е аз как да действам по-нататък. Тази сутрин ми се обадиха от една компания за поздравителни картички в Канзас и изразиха желание да станем техни консултанти. Това означава, че някой трябва да замине за Канзас... и то възможно най-скоро. Струва ми се, че едно такова пътуване ще ти помогне да се съвземеш. Какво ще кажеш?

— Страхотно предложение и точно навреме! — отвърна възторжено Лиз, като лицето ѝ мигом се проясни, за пръв път тази

седмица. — Днес ще приключа с по-спешните задачи и утре сутринта ще хвана самолета за Канзас.

— Чудесно. Направи си някакъв предварителен работен план, а пък аз ще се обадя в компанията, за да ги уведомя, че утре пристигаш. Секретарката ми ще ти приготви цялата информация, с която разполагаме засега. Нали не смяташ да оставаш в Канзас и през почивните дни?

Лиз вече бе станала и се бе запътила към вратата, изпълнена с енергия и ободрена от мисълта, че ѝ предстои нова работа с клиент и то свързана с пътуване до друг град.

— Едва ли... По-скоро ще се поразходя из Канзас, за да го разгледам. Утре ще гледам да направя основните проучвания и после ще работя колкото дни е необходимо през следващата седмица. Надявам се, че тук няма да изникне нещо спешно и че всичко ще се нареди както трябва.

Карън я изпрати до вратата.

— И аз се надявам всичко да се нареди добре... за теб самата. Честно казано, тайно очаквах, че двамата с Донован ще се харесате и дори нещо повече... Но, така или иначе, тези неща не стават насила. Искам само да си щастлива, Лиз. Вярваш ми, нали?

— Да, Карън, разбира се, че ти вярвам. И ти благодаря — отвърна Елизабет, като прегърна приятелката си, след което се отправи към своя кабинет, за да уреди пътуването на Канзас на следващата сутрин.

Прекара там пет относително спокойни и не много натоварени дни. Запозна се с новите си клиенти, с тяхната продукция, стараейки се да се концентрира максимално върху работата си в тази компания, да забрави случилото се в Ню Йорк и да остави раните да зараснат. Макар да продължаваше да се измъчва заради обидите, които бе наговорила на Донован, Лиз започна бавно да се самоубеждава, че всичко е било за добро. Наистина, бе изгубила един добър приятел, но имаше много други. Време беше да продължи да живее живота си така, сякаш нещата, които бе преживяла от момента на първото ѝ посещение във фабриката на Донован Грант в Трой, никога не се бяха случвали.

Оказа се обаче, че греши, мислейки си, че нейната агенция е приключила с ангажиментите си към компанията Ди Ай Джи. Изглежда, Донован бе решил да се възползва от услугите на „Рейнолдс Асоушиътс“ и по отношение присъединяването на „Улман“, като бе поставил едно-единствено условие: Лиз да не бъде включена в работния екип.

СЕДМА ГЛАВА

— Разполагаш ли с малко свободно време, Лиз?

Елизабет Джеръм вдигна поглед от документите върху бюрото си и видя Бренда Нъсбаум, застанала до вратата. Усмихна ѝ се, облегна се назад и отвърна приветливо:

— Разбира се, Бренда. Влизай.

— Да нямаш спешна работа и аз да те прекъсвам?

— Не се притеснявай. Преглеждам някои данни от посещението ми в Канзас. Иска ми се вече да започна да действам по въпроса — бе изминала цяла седмица, откакто се беше завърнала, но едва сега започваше да възвръща обичайната си работоспособност.

— Някакъв проблем ли има?

— Не, само купища цифри, с които трябва да се запозная. Не може да се каже, че в тази компания са се престаравали с годишните си отчети.

— Неслучайно се обръщат за помощ към такава специалистка като теб!

— Към нашата агенция, искаш да кажеш.

Бренда се отпусна с въздишка в най-близкото кресло. Имаше доста потиснат вид, което потвърдиха и думите ѝ:

— Е, радвам се, че мислиш така, защото и аз се нуждая от помощта ти. Значи смяташ, че и компанията Ди Ай Джи всъщност е наела по-скоро агенцията като цяло, а не лично...

— О-хо... — усмивката на Лиз се стопи. — Какво се е случило?

Бренда вдигна ръце в знак на отчаяние и поклати изнурено глава.

— Проблемът е Донован Грант. Просто не мога да го разбера! Не проумявам как е възможно човек да е толкова приветлив, дружелюбен и любезен с журналистите и когато се появява по телевизията, а при личен контакт да бъде по-студен и от камък, максимално резервиран и толкова мълчалив, че...

— Какво, какво? По-студен от камък, мълчалив?

— Именно. Искам да кажа, че според мен Доноуан Грант е най-прекрасният и най-секси мъж, който някога съм виждала, с изключение, може би, единствено на Робърт Редфорд. Достатъчно е само да влезе в кабинета ми и сърцето ми направо се разтупква — Бренда вдигна поглед от полата си, която до този момент мачкаше притеснено. — Вероятно не би трябвало да ти казвам това, още по-малко е редно да изпитвам подобни чувства към клиент... Предполагам, че такива би трябвало да са истинските професионални отношения и стига той да допуснеше между нас да съществуват такива, всичко би било наред!

— Да не би да ти налита? — Лиз усети как и нейното сърце започна да бие с бясна скорост.

— Тъкмо обратното. Настоява да се срещаме единствено в неговия офис и ако аз случайно се осмеля да намекна, че нищо не пречи да продължим деловите разговори и по време на обяд или вечеря, Доноуан само ме поглежда с тези негови студени като лед сини очи и не отвърща нищо — Бренда се намръщи и добави: — Дойдох при теб, защото реших, че би могла да ми дадеш съвет.

— Да ти дам съвет ли? За какво? — тонът на Елизабет внезапно стана резервиран и макар тя самата да не го усети, Бренда ясно долови промяната.

— О-па! Май нещо те засегнах. Сигурно ме мислиш за ужасна. Извинявай, Лиз.

— Не си ме засегнала. Просто не съм сигурна какво точно очакваш.

— Очаквам с Доноуан да имаме безпроблемни и приятни работни отношения — искам да кажа, че много ми се ще да ме забелязваше и като жена, но повече нищо не мога да направя в тази насока. Всяка сутрин в дните, когато ми предстои да се видя с него, аз почти се побърквам от мисли какво да облека, за да му се харесам; главата ми ще се пръсне от мисли за това какъв е най-оригиналният начин за представяне пред обществеността и съответна реклама на обединяването с консорциума „Улман“. А Доноуан е готов да се съгласи с всяко мое предложение, само и само да може да си тръгне по-бързо.

Лиз не можеше да повярва на това, което чуваше, особено като се имаше предвид факта, че Бренда бе по-млада от нея, с прекрасна

червена коса, очарователна и общителна, а освен това и неомъжена. Ако Донован Грант искаше да си намери интимна приятелка, с която спокойно да се забавлява, то Бренда би била идеалният избор. Само че той очевидно нямаше намерение да прави подобен избор. И така, сега Бренда бе дошла при нея за съвет! Как можеше да ѝ обясни, че този мъж харесваше единствено игри, в които обектът бе непривлекателен, без опит и не проявяващ интерес към него, което именно го превръщаше в предизвикателство за мъжкото му самочувствие?

— Лиз, ти вече си работила с Донован Грант. И с теб ли се отнасяше по същия начин?

Лиз за малко не се изсмя горчиво, но успя да потисне този импулс, макар да бе истински абсурд една толкова атрактивна и търсена жена като Бренда да идва при нея — много по-безинтересна и непривлекателна, и най-невинно да ѝ иска съвет, питайки я при това как се е държал с нея въпросният мъж!

— Е, понякога проявяваше повече внимание, но... струва ми се, че всъщност е изцяло ангажиран със сливането с „Улман“...

— Абсолютно си права! Човек остава едва ли не с впечатление, че сякаш цялото му бъдеще зависи единствено от сливането! Вчера ме направи на пух и прах затова, че някакъв кретен е започнал да изкупува голям процент от акциите на „Улман“ и тъй като семейството на тоя тип е сред нашите клиенти...

— Чакай, чакай... Я повтори?

— Вчера се видяхме с Донован в неговия офис и той почти ме обвини, че съм издавала вътрешна информация на друг клиент на агенцията...

— Кой е този клиент?

— Фамилията Обермайер. Всъщност, Реймонд — синът на стария Обермайер, е започнал да купува акции в „Улман“ или поне до тази следа са стигнали агентите на Донован.

В продължение на една дълга минута Лиз не можеше да си поеме дъх, след което припряно каза:

— Да издаваш вътрешна информация по този начин е углавно престъпление. А всеки, купувал акции от компания непосредствено преди сливането ѝ с друга, впоследствие изкарва купища пари!

— Точно това ми каза и Донован. Уверих го, че тук никога не говорим за едни клиенти пред други, но не съм сигурна, че ми повярва.

Явно смята, че съм съвсем неопитна и неумела в този бизнес.

Май наистина си е така, Бренда, помисли си Лиз, но на глас не каза нищо. Очевидно нейната колежка не знаеше, че семейство Обермайер бяха нейни — на Елизабет Джеръм, клиенти и то не отскоро. Колкото повече мислеше, толкова повече нарастваше безпокойството ѝ. Дали беше чисто съвпадение, че Рей изкупуваше акции на „Улман“? Спомни си партито по случай Деня на Благодарността, което Черил Обермайер бе организирала — тогава бе погълнала доста алкохол... разговаряха надълго и нашироко с Черил... Дали не ѝ беше казала и за...

— Не знам какво да правя, Лиз — дали не върша нещо нередно?

— Брен, виж сега — продума разсеяно Елизабет, — не се притеснявай... Трябва да приемеш Донован такъв, какъвто е, често е раздразнителен и припрян, но имай предвид, че в момента преживява тежък период и има куп проблеми.

— Бога ми, надявам се, че оттук идва всичко — Бренда продължи да говори още малко за рекламната кампания, която бе планирала за сливането на Ди Ай Джи и „Улман“, а Лиз кимаше от време на време, като се правеше, че слуша внимателно. Най-накрая Бренда стана и пое към вратата на кабинета, като клатеше тъжно глава.

— Поредният Редфорд, който ще ми се изплъзне измежду пръстите...

Добре, че не се обърна за последно към Лиз — щеше да се учуди колко сериозно и тревожно бе изражението на лицето ѝ, вместо да се смее на подхвърлената от нея шега. В този миг сърцето на Елизабет биеше до пръсване, но не за Донован мислеше тя. Протегна ръка към телефонната слушалка и набра номера на Черил Обермайер.

— Черил? Здравей, трябва веднага да те видя. Искаш ли да обядваме заедно някъде?

— Случило ли се е нещо? Струваш ми се разтревожена.

— Не мога да ти кажа по телефона. Съгласна ли си да се срещнем?

— Добре, но нека бъде след два часа.

— Става.

Уговориха се за един ресторант, който често бяха посещавали заедно и Лиз затвори с чувството на облекчение, че поне бе направила първата крачка. Не успя да свърши нищо повече до два часа, защото

мислите за предстоящия разговор и евентуалните действия, които щеше да ѝ се наложи да предприеме впоследствие, не ѝ даваха мира. Изчака двете с Черил да седнат на посочената от келнера маса и едва тогава повдигна темата.

— Спомняш ли си разговора ни онази вечер по време на твоето парти?

— Разбира се — Черил се усмихна дяволито и добави: — Беше си пийнала доста и ми разказа всичко за Донован Грант.

— Какво имаш предвид под „всичко“?

— Ами, че иска да ходи с теб, но ти си му отказала.

— А споменах ли нещо за неговите бизнес планове?

Усмивката на Черил угасна, тъй като тя мигом усети безпокойството на своята приятелка.

— Не си спомням. Защо? Какво се е случило?

Лиз се намръщи и наведе глава. Когато отново я вдигна, в очите ѝ имаше умолителна нотка.

— Струва ми се... Доколкото поне си спомням, споменах ти и нещо за едно сливане на компанията на Донован с друга...

Сега вече Черил също си сети и се намръщи на свой ред, опитвайки се да си припомни всички подробности.

— Да-а... ставаше въпрос за конгломерата „Улман Дистрибуторшип“, нали? — Лиз кимна утвърдително. — И какво?

— Някой е започнал да купува на едро акции на „Улман“. Имам информация, че този някой е Рей.

— Рей ли? Но как е възможно той да... По какъв начин... — в следващия миг очите ѝ се разшириха и тя добави задъхано: — Ами да, разбира се! Беше застанал точно зад теб, докато ми разказваше онази вечер и вероятно е чул за предстоящото сливане!

Именно от тези думи се нуждаеше Лиз, за да получи потвърждение на подозренията си.

— Надявах се да греша. Откакто научих за изкупуването на акции, не съм престанала да си напрегам мозъка, опитвайки се да си припомня и най-незначителните подробности от разговора ни по време на партито. Чудех се дали този внезапен интерес към „Улман“ от страна на Рей не е просто едно съвпадение, но сега вече знам със сигурност — онази вечер явно ни е подслушал, а и на двете с теб ни е пределно ясно, че е човек, който лесно би се поддавал на изкушението.

— Така е, дяволите да го вземат! Кой още знае за това?

— Донован.

— Отправи ти обвинение, така ли?

Елизабет поклати глава в знак на отрицание.

— Не, вече не работим заедно.

— Шегуваш се! И защо?

— Няма смисъл да ти обяснявам сега. И без това другият проблем е далеч по-сериозен. За това, че Рей изкупува акции на „Улман“ научих съвсем случайно от една своя колежка, която понастоящем работи с Донован Грант. Каза ми, че бил страшно притеснен.

— Нищо чудно. А направил ли е връзка между теб и Рей?

— Не, още не се е досетил. Нито пък Бренда — колежката ми. Обадох ти се в мига, в който тя излезе от кабинета ми.

— Слава на Бога, че си го направила и то толкова бързо... — тихо промълви Черил, смръщена над блюдото си. — Сега трябва да видим кой е най-удачният начин, по който да действаме. Мътните го взели този мой брат! И той, и ти можете страшно да загазите, ако не вземем мерки бързо! — постави длан върху ръката на Лиз и допълни: — Виждам, че всъщност изобщо не си гладна. Сигурно стомахът ти се е свил от притеснение. А и моят апетит изчезна, затова сега се връщам в офиса си, за да говоря с моя адвокат.

— И с Рей също.

— Да... По дяволите, как е могъл да извърши подобна простотия!

— Нищо чудно да иска да ми отмъсти, задето успях да го убедя да се откаже да напуска компанията.

— Възможно е, но се съмнявам, че е готов да заложи собствената си сигурност и комфорт, само за да ти извърти такъв мръснишки номер. От друга страна си мисля, че Рей е достатъчно загубен да извърши именно такава глупост и едва ли си дава сметка за последствията, като си мисли само за евентуалната печалба, която ще изкара и това в какво ще я вложи — взе чантата си и стана, допълвайки: — Ще ти звънна веднага, щом науча нещо ново, става ли?

— Ще ти бъда много задължена, Черил. Едва ли ще мога да свърша каквато и да било работа, докато не се обадиш — нервите ми са опънати като корабни въжета.

Черил се приведе към приятелката си и нежно каза:

— Успокой се. Ако се стигне до най-лошото, ще свидетелствам, че информацията си я изпуснала съвсем неволно и никой не би могъл да докаже, че си имала намерение да навредиш на бизнеса на Донован Грант. При подобни случаи най-важни са свидетелските показания.

Лиз се усмихна едва-едва и тихо прошепна:

— Иска ми се да ти повярвам, но...

Черил я потупа леко по рамото и добави окуражително:

— Не се бой. Съвсем скоро ще ти звънна по телефона с информация.

— Благодаря ти.

Следобедът се стори на Лиз един от най-дългите и кошмарни в живота ѝ, докато очакваше със свито сърце позвъняването на Черил. Настъпи вечерта — още по-безкрайна и мъчителна. Едва късно през нощта Елизабет се реши да си тръгне за в къщи; знаеше, че ако не я намери в офиса, приятелката ѝ ще я потърси у дома. Сутринта обаче, когато все още нямаше ни вест, ни кост, Лиз си даде сметка, че е задължена да свърши една друга работа. Облече се внимателно, отби се в работата си само колкото да отмени две делови срещи и се отправи към офиса на компанията Ди Ай Джи.

Казаха ѝ, че в момента Донован е в Трой, но го очакват да се завърне преди обяд. Лиз реши да почака, като се страхуваше, че ако си тръгне, едва ли повторно ще събере кураж да дойде пак. А и колкото по-дълго стоеше пред очите на момичето от рецепцията, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде да стане и внезапно да си тръгне, което в този момент ѝ се искаше да направи повече от всичко друго на света. Даже преди три седмици на Лиз щеше да ѝ бъде страшно мъчително да признае на Донован какви ги беше надробила на пияна глава; сега, след като му беше наговорила всички онези обидни приказки последния път, когато се бяха видели, младата жена изпитваше истински ужас при мисълта да се срещне с него и то по такъв повод.

Когато Донован мина покрай нея в единадесет и половина, прекосявайки приемната без да я забележи, Лиз пребледня като смъртник и усети как цялото ѝ тяло се стегна от напрежение. Момичето на рецепцията се усмихна на Грант в знак на поздрав, след

което погледна към Лиз — чак тогава Донован се обърна и я забеляза. Върху лицето му се изписа изненада, но само за миг. Също толкова трая и чувството на облекчение и радост, което го изпълни и което той не допусна да проличи.

При последното им виждане Лиз бе изрекла думи, които силно го бяха наранили. По-късно обаче младият мъж осъзна, че всички тези обиди и обвинения бяха просто форма на самозащита. Бе приложила стратегията на атаката, опитвайки се да избяга от чувствата му, още поуплашена от това, което самата тя изпитваше към него. Тогава си бе дал сметка, че просто трябва да ѝ даде време, за да осмисли всичко — рано или късно, Елизабет щеше да дойде при него. Беше си го повтарял многократно, всеки път, когато бе понечвал да вдигне телефонната слушалка, за да ѝ се обади.

Ето, че сега бе ред на Лиз да му признае истинските си чувства — всички козове бяха в нейните ръце и на него му оставаше само да чака търпеливо, за да разбере по какъв начин бе решила да ги изиграе.

— Дошла си да ме видиш? — попита я с максимално безпристрастен тон Донован.

Лиз се опита да отговори по същия спокоен, равнодушен начин, но гласът ѝ изневери. Чу се едно съвсем тихо и треперливо:

— Ако можеш да ми отделиш една минута.

Грант се поколеба, после кимна и покани Елизабет да го последва. Младата жена се изправи вдървено и пое надолу по коридора — добре знаеше къде се намира личният кабинет на Донован. Влязоха, той затвори вратата след тях и веднага се отправи към своето бюро.

— Е, какво има? — подхвърли небрежно, преглеждайки междувременно пощата. В следващия момент обаче захвърли настрана купа писма и се облегна назад в креслото. Едва се сдържаше да не скочи, заобиколи бюрото и да не я притисне в прегръдките си, но знаеше, че подобна реакция от негова страна щеше по-скоро да я смути още повече. По-добре беше да изчака.

— Имам... един проблем.

Донован само сви рамене.

— И защо реши да дойдеш точно при мен?

— Защото този проблем те засяга. Става въпрос за обединението на твоята компания с консорциума „Улман“.

Иначе спокойният и невъзмутим поглед на Донован мигом изрази внимание и бдителност.

— И какво, по-конкретно?

— Направих сериозен гаф. Не съм искала да се получи така, в онзи миг дори не си давах сметка какви ги приказвам...

— Чакай, чакай. Вземи първо да седнеш и после изплюй камъчето.

Думите му показаха на Лиз, че Донован нямаше намерение да я улесни в признанието ѝ — вече не можеше да се надява на поне частица от предишното внимание, загриженост и топлина, които бе проявявал към нея и които очевидно бяха качества, заложили в характера му. Младата жена също така си даде сметка, че няма да спечели нищо, ако се опита да увърта, затова го погледна право в очите, преглътна притеснено, приседна на ръба на стола срещу бюрото му, събра целия останал ѝ кураж и започна признанията си:

— Събота вечерта след Деня на Благодарността бях поканена на едно парти — сигурно си спомняш — беше го организирала Черил Обермайер. С нея сме много близки и неведнъж се е случвало дори да присъствам на семейни сбирки заедно с родителите и брат ѝ. В този случай обаче присъстваха и други гости. Не знам точно защо, но в един момент се почувствах някак си не на място сред тях, пийнах повече от обикновено и когато по едно време Черил ме отведе настрана, вече се чувствах доста замаяна от алкохола. Приятелката ми поиска да узнае какво ме тревожи — явно си личеше, че не съм много на себе си — Лиз сведе поглед и добави: — Наистина се чувствах зле. Започнахме да разговаряме и в един момент стана въпрос за теб. Черил се разприказва за това колко си привлекателен, чаровен и какви успехи си постигнал в бизнеса и аз, без да искам, неволно споменах за намерението ти да присъединиш „Улман“ към Ди Ай Джи — изчака Донован да каже нещо, но той продължи да мълчи и Лиз отново вдигна поглед. — Тогава изобщо не си давах сметка, че всъщност извършвам предателство към теб, към доверието, което ми бе оказал, споделяйки с мен планове си — алкохолът съвсем бе размътил мозъка ми, а и освен това бях уверена, че Черил в никакъв случай няма да седне да разпространява такава поверителна информация.

— Но все пак някой го е направил — отбеляза мрачно Донован. Всичко бе очаквал от идването на Лиз, само не и това.

— Да, Рей, братът на Черил. Постепенно се бе приближил към гърба ми и аз изобщо не бях забелязала присъствието му, докато в един момент Черил не ме прекъсна и не му каза да се разкара. Прекалено късно обаче. Повярвай, Донован, никога не бих споменала името ти дори, ако знаех, че Рей е наблизил и слуша — впери поглед в пръстите си, които смутено мачкаха чантата върху коленете ѝ. — Не мисля, че стоя дълго отзад, но явно е било достатъчно, за да чуе най-важното.

Младият мъж насреща слушаше, без да променя изражението си — единствено едно малко мускулче в долната част на лицето му започна да трепка конвулсивно. Изпитваше гняв към Лиз заради глупавата ѝ постъпка, но вече осъзнаваше, че не би могъл да ѝ се сърди дълго. В края на краищата, бе проявила кураж сама да дойде при него и да му признае, и нищо чудно да можеше да използва случилото се, за да я накара най-сетне да му се отдаде.

— Рей е започнал да изкупува акции на „Улман“.

— Зная.

— А знаеш ли, че предвид предстоящото сливане на двете компании, подобно масово изкупуване представлява углавно престъпление? — в съзнанието на Донован постепенно започваше да се оформя една идея.

— Да.

— И си даваш сметка, надявам се, че носиш не по-малка вина от Рей?

— Не го направих нарочно...

— Но си го направила и резултатите са налице. Издаде си вътрешна информация и нищо чудно с Рей да сте сключили сделка за известен процент от печалбата, която той ще реализира — Донован добре знаеше, че това не е така, но искаше да притисне Елизабет Джеръм до стената, а и да спечели време, за да обмисли по-нататъшната си стратегия.

— Не е вярно! Вече ти споменах, че нямаш никаква представа за действията на Рей, докато вчера Бренда случайно не ми каза. Тя самата дори не е наясно, че фамилията Обермайер са мои клиенти! — навлажни устните си, които бяха пресъхнали от притеснение и срам. — Веднага щом Бренда излезе от стаята, аз се обадох на Черил. Срегнахме се същия следобед. Сега тя е не по-малко обезпокоена от мен — обеща да говори с адвоката си, а също и с Рей, след което да ми

се обади, но до този момент все още не го е направила — махна ръка в жест на отчаяние. — Вероятно не е успяла да се свърже с нито един от тях, а нищо чудно брат ѝ да е отрекъл, че е подслушал нашия разговор и да твърди, че изкупуването на акции на „Улман“ от негова страна точно в този момент е чиста случайност. Побъркала съм се, не знам какво да правя, но така или иначе, не можех просто да стоя и да чакам нещо да се случи. Затова и дойдох при теб.

Донован седеше и я гледаше с безкрайна невъзмутимост, сякаш бе от камък — точно както Бренда го бе описала.

— И какво очакваш да направя?

— Не зная... Просто исках да знаеш истината.

— Струва ми се, че двамата с теб имаме доста различни представи за истината — възрази Донован.

Лиз разбра, че той имаше предвид нещата, които му бе наговорила при последната им среща. Отклони поглед встрани, тъй като не намери сили да срещне неговия.

— Съжалявам... — прошепна. — Не трябваше да приказвам така тогава, но бях ядосана и... не знаех как по друг начин да реагирам...

— Не беше просто ядосана, а нещо повече: бе ужасена. Но пък изпитваш страх от мен още от първата ни среща. Единствената разлика е, че онази вечер имаше реална причина да бъдеш уплашена. Както и сега.

Младата жена не можеше да отрече, че в този момент цялата бе изтръпнала от ужас. Личеше си по сковаността на тялото ѝ, по измъченото изражение на лицето ѝ, по погледа ѝ, изпълнен със срам и тревожно очакване, когато се осмелеше да го отпрати към Донован.

— Нали няма да искаш... съдебно разследване?

— Това, което си сторила, е не само неморално, но и незаконно.

— Но не съм го извършила нарочно, с някакви лоши намерения. Допуснах грешка по невнимание и недомислие — вече ти казах, че съжалявам и че с Черил ще се опитаме да убедим Рей да върне обратно закупените акции, преди обединението на двете компании да бъде обявено публично и той да направи печалба от това...

— Така или иначе, мисля, че Комисията за сигурност и етика на борсата вече е започнала разследване.

Ужасена, Лиз едва успя да промълви:

— Наистина ли?

Донован вдигна равнодушно рамене.

— Не съм съвсем сигурен: такава е първоначалната информация, която получих от хората в Ню Орлиънс, но, доколкото знам, все още не е намесена полицията.

Лиз приседна още по-напред и изгледа умолително мъжа насреща.

— Спри ги, Донован. Можеш да го направиш, стига да искаш! Обясни им, че е станала грешка; че твоя позната е направила гаф, който веднага ще бъде поправен, още преди сливането на компаниите да бъде обявено публично!

— Само дето аз самият не съм убеден в това. Ти го казваш, но не знаеш какъв ще е отговорът на Рей Обермайер. Дори обаче да съществуваше 100-процентова сигурност, че този глупак ще пусне акциите на „Улман“ обратно на пазара, от къде на къде аз ще ти помагам? — никога досега не бе упражнявал толкова силен натиск върху Лиз, но знаеше, че го прави единствено и само за нейно добро, за общото добро на нея и на себе си, на тяхното бъдеще.

Лиз се огледа наоколо, като напразно търсеше отговор.

— Ами защото някога... бяхме приятели... И ако наистина ме познаваш така добре, колкото едно време твърдеше, то тогава знаеш колко зле се чувствам...

Донован не каза нищо дълго време, като внимателно обмисляше отговора си, потърквайки с пръст горната си устна — един безкрайно познат ѝ жест. После отпусна ръка върху облегалката на стола и попита:

— И колко зле се чувстваш?

— Ами, направо ужасно! Едва ли щях да дойда днес при теб, ако не се измъчвах толкова, тъй като, предвид нещата, които ти наговорих онази вечер, сега имаш пълното право да ме изхвърлиш през вратата, без дори да ме изслушаш! Адски се срамувам за всяка казана от мен дума. Предполагам, че го знаеш, Донован.

Младият мъж повдигна учудено вежди, след което се намръщи и подхвърли:

— Знам само, че нямаш особено високо мнение за мен като човек и при последната ни среща ми даде ясно да го разбере!

— Бях уплашена, стресната, не знаех какво да направя, за да се измъкна от ситуацията! Е, добре, това искаше да чуеш, нали? Да, бях

уплашена и затова ти се нахвърлих.

— И сега твърдиш, че нищо от това, което ми наговори тогава, не си го мислела истински? Готова си да ми поднесеш цял куп извинения, защото имаш нужда от моята помощ. Затова ли дойде едва днес, а не по-рано? Доста дълго време ти отне да си признаеш, че съжаляваш. По дяволите, стига си мачкала тази проклета чанта! Ще повредиш кожата! — усети резкостта на тона си, но причината бе, че самият той се чувстваше объркан и раздиран от противоречия заради начина, по който я притискаше към стената. За него бе убийствено да ѝ причинява болка, но се налагаше!

Лиз пусна чантата на земята, сякаш бе врял картоф и започна притеснено да кърши ръце.

— Аз... Не можех да дойда преди. Не намирах сили да се изправа пред теб... Страхувах се, че можеш да приемеш извиненията ми като знак, че... че...

— Че ме желаеш, нали? Хайде, изплюй камъчето! Така или иначе, вече го знам. Желаяш ме, поне на едно определено ниво и именно затова изпитваш такъв страх. Готова си и в гроба си да отидеш девственица, само защото си уплашена до смърт от секса!

Отговорът ѝ едва се чу:

— Не става въпрос за... това...

— А за какво тогава?

Елизабет обаче само повдигна почти незабележимо рамене, сведе още по-ниско глава и стисна очи, за да не се разплаче.

— И ето сега, когато имаш нужда от помощта ми, успя да събереш кураж и да дойдеш — облегна се назад и скръсти ръце върху корема си. — Е, добре, Лиз. Ще ти помогна — тя вдигна радостно поглед, но надеждата, проблеснала в очите ѝ, моментално изчезна при следващите му думи: — Но при едно условие.

— И... какво е то?

Донован се поколеба само за един кратък миг. Елизабет му бе подала репликата, която очакваше и сега бе негов ред да продължи. Това, което се готвеше да каже, ни най-малко не му харесваше, но трябваше да изиграе театъра докрай — само така щеше да я освободи от сянката, която я бе преследвала цял живот, сянката на баща ѝ, на поруганото ѝ детство — дори и ако се наложеше да се прояви като най-големия мръсник.

— Условието е, че ще се преместиш да живееш при мен. Искам да станеш моя любовница.

Лиз пребледня като смъртник и за малко не се свлече в безсъзнание на земята. Стисна здраво облегалките на стола си, търсейки опора, и едва чуто промълви:

— Шегуваш се...

— Напротив. Предложението ми е напълно сериозно. Знам колко много цениш свободата си, възможността сама да определяш какви да бъдат действията ти, да правиш самостоятелно избора си. Е, сега имаш правото на избор: можеш да дойдеш при мен по собствена воля или да ме оставиш да се свържа с полицията. Съвсем просто е — естествено, той никога нямаше да извърши подобно нещо. Блъфираше и то, очевидно, доста успешно. Но нали именно той бе казал веднъж, че за да успее, човек трябваше да действа по възможно най-ефикасния и резултатен начин?

Лиз започна бавно да поклаща глава, сякаш опитвайки се да прогони преминаващите като на кинолента през съзнанието ѝ образи. Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя разбра, че се намира в безизходна ситуация.

— Защо... защо постъпваш така? — промълви накъсано, опитвайки се да възпре риданията.

— Защото те желая. Винаги съм те желал. След последната ни среща почти се бях отказал, но днес ти сама дойде при мен и постави инструмента за действие в ръцете ми...

— Оръжието, искаш да кажеш.

Донован остана невъзмутим.

— Няма значение как ще го наречеш. Така или иначе, чувствата ми към теб не са се променили и сега най-после имам шанс да получа това, което искам. И знаеш ли — онази вечер изобщо не бе права да твърдиш, че се държа арогантно и жестоко. Проблемът по-скоро беше, че тогава проявих твърде голяма отстъпчивост и мекота, а още от самото начало трябваше да действам с повече сила и решителност и щяхме да избегнем цялата тази безсмислена игра на котка и мишка! Просто приложих погрешна стратегия.

— Ето, думите ти доказват моето предположение, че всичко за тебе е само една игра, нищо повече! Но аз все пак изпитвам известно

себеуважение и няма да допусна да правиш каквото си искаш с мен. С всеки друг, но не и с мен!

Донован не отхвърли обвинението на Лиз — с това щеше само да подкопае позициите си. И без това целият трепереше отвътре и безкрайно се измъчваше, че я подлага на подобен тормоз.

— Донован, моля те! Не искай това от мен!

Младият мъж обаче не отговори. Опитваше се да изгони от съзнанието си мисълта за болката, която причиняваше на Лиз, повтаряйки си, че го прави за нейно добро. Дано успееше! Трябваше да успее!

— Можеш да откажеш предложението ми и в такъв случай властите ще поемат нещата в свои ръце, което едва ли ще ти хареса. Независимо, че става въпрос единствено за административно престъпление, свързано с престъпване на професионалната етика, пак ще има процес, разпити, гаранции, които ще трябва да се плащат. Ако те признаят за виновна, в най-добрия случай ще се отървеш само с яка глоба, но не вярвам, че разполагаш с толкова пари. Най-вероятно, ще ти се наложи да прекараш известно време в затвора — едва ли съдията ще се отнесе твърде строго с теб. По-скоро, Рей ще си изпати повече.

Лиз се изправи рязко и, като се препъваше, се отправи към вратата. Коленете ѝ обаче трепереха толкова силно, че едва успя да хване дръжката и трябваше да се опре до стената, за да се задържи права.

— Е, какво ще кажеш, Елизабет? Не се ли страхуваш много повече от тази перспектива, отколкото от предложението ми да заживееш с мен?

— Ще изгубя всичко: работата си, приятелите си... Бъдещето ми ще бъде провалено...

— Или бъдещето, или девствеността... избирай сама. Струва ми се обаче, че изборът е съвсем ясен. Естествено, той зависи единствено от теб. Разполагаш с пълната свобода да го направиш, без никой да ти се меси. Нали именно това цениш на първо място?

— Адски много ме мразиш, нали? — прошепна Лиз вместо отговор.

Откъм бюрото на Донован се чу шум и когато той заговори отново, дъхът му опари бузата ѝ. Бе застанал плътно до нея.

— Да те мразя ли? Няма такова нещо... — постави внимателно ръка върху нейното рамо и после бавно я прокара по гърба ѝ. Имаше късмет, че Лиз не бе с лице към него, защото веднага щеше да прочете в очите му болката и тъгата от това, че я измъчва по този начин. — Просто ми се иска този трепет, който разтърсва сега цялото ти тяло, да бъде предизвикан от нещо далеч по-приятно и по-полезно. Ще видиш как ще тръпнеш под ласките ми, докато те любя, Лиз. Ще тръпнеш и ще стенеш от непознатата до този момент наслада, и ще се питаш как си могла досега да се отказваш от подобно блаженство — в гласа му се появи познатата страстна нотка. — Защото, когато проникна в теб, удоволствието ще е неповторимо, безкрайно, несравнимо с нищо друго на света. За теб, както и за мен. Нима това означава, че те мразя?

Елизабет дишаше тежко, отчаяно опитвайки се да не избухне в ридания, намираща се почти на границата на истерията.

— Аз... заклех се, че... че никога няма да позволя на някой да... отново да направи това с мен... Заклех се, че... че повече...

Донован се приближи съвсем плътно до нея, но младата жена бе толкова разстроена, че изобщо не обърна внимание на желанието му да я подкрепи, да ѝ помогне да излее мъката си, нито си даваше сметка, че гласът му внезапно бе станал много по-нежен и разбиращ, изпълнен със загриженост и съчувствие. Сякаш говореше не само на нея, но и на самия себе си:

— Понякога човек избира нещо не защото е кой знае колко забавно или приятно, а по-скоро заради това, че е по-малкото от две злини. Аз също едва ли бих прибягнал до подобно изнудване, но съм принуден, след като не постигнах нищо с първата стратегия.

От натиска върху вратата, пръстите на Лиз бяха съвсем побелели, но тя продължаваше да се притиска и да трепери.

— И колко дълго... — гласът ѝ бе дрезгав и тя се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Колко ще искаш да продължи това... съжителство?

— Поне докато сливането с „Улман“ не бъде окончателно уредено и провъзгласено публично. Дотогава имам намерение да те държа под наблюдение. Що се отнася до по-нататък, бъдещето ще покаже. Нищо чудно да установиш, че това, което ще ти предложи, е точно по вкуса ти.

— Моля те, не ме карай да...

— Нищо не те карам. Имаш избор.

— Но, сам знаеш, че... Не бих могла...

Донован се изправи рязко и заяви с решителен тон:

— Днес е четвъртък. Оставям те да вземеш решение до неделя на обяд — обърна се и се върна при бюрото си. Елизабет изви едва-едва глава и забеляза, че записва нещо в някакъв бележник. После той откъсна листчето и се приближи повторно към нея. — Ето, това е адресът ми в Манхатън. Никога не си идвала там. Вземи — Лиз продължи да стои като вцепенена, без да реагира и Донован се върна до бюрото, вдигна чантата ѝ от земята, отвори я, пусна вътре листчето и ѝ я подаде. — Значи се разбрахме: чакам до неделя на обяд и ако до тогава не си се обадила, без повече да се бавя, се свързвам с един приятел, който е член на Комисията по сигурност на борсата, за да поеме нещата в свои ръце.

Цялата разтреперана, Лиз пое подадената ѝ чанта, поспря се за миг, за да изтрие мокрите си от сълзи бузи и бавно премина през вратата, която Донован любезно отвори пред нея. Впоследствие, изобщо не можеше да си спомни как бе излязла от сградата, нито как бе успяла да си стигне до вкъщи. Имаше чувството, че всеки миг ще припадне и няколко пъти ѝ се наложи да се подпре на стената на някоя близка сграда, като се молеше да ѝ бъде спестено поне унижението да се просне на тротоара в несвяст.

Късно следобед телефонът ѝ извъня. Елизабет лежеше и слушаше периодичното „Бииип“, като си хвърляше ези-тура дали да се обади или не. Внезапно ѝ хрумна, че е възможно Донован да се обажда, за да ѝ се извини и да ѝ каже, че се отказва да я принуждава по такъв начин, затова моментално скочи от леглото и грабна телефонната слушалка. От другата страна на линията обаче се оказа нейната секретарка, разтревожена задето Лиз не се бе върнала на работа. Информира я, че бе пропуснала важна среща и че също така Черил Обермайер упорито я бе издирвала.

Лиз обясни, че внезапно се е почувствала зле и поиска всичките ѝ ангажименти за петък да бъдат отменени. След като натисна бутона за прекъсване на разговора, младата жена мигом завъртя номера на Черил.

— Брат ми е истински мръсник, Лиз. Какво повече да ти кажа? Толкова усилия хвърлих, за да го убедя, а също и адвокатът ми —

упоритото копеле продължава да твърди, че никога не е чул и дума от теб във връзка с обединението на „Улман“ и Ди Ай Джи. Може да сме от една плът и кръв, но добре знам, а и ти също го знаеш, че Рей не притежава никакъв бизнес усет — особено пък за борсови операции. Смята ме за толкова глупава, че да повярвам, че купуването на акции на „Улман“ от негова страна е проява на невероятния му инстинкт, че е просто случайно съвпадение. И кого мисли, че ще заблуди? Идиот, пълен идиот и загубеняк! Отказва да повярва, че ще има проблеми със закона, ако не разпродаде акциите начаса! А когато най-накрая го осъзнае, вече ще бъде прекалено късно!

Лиз въздъхна дълбоко и се свлече обратно върху възглавницата. До този момент единствената ѝ надежда бе, че Рей ще се съгласи да се отърве от закупените акции, макар че дори и при това положение ѝ бе трудно да повярва, че Донован ще се откаже от козовете си да я принуди да му стане любовница.

— Няма страшно, Черил. Всичко ще е наред с Рей.

— Но как така? Та нали е нарушил закона! И двете отлично знаем, че решението му да изкупува акции на „Улман“ изобщо не е просто щастлива случайност!

— Да, разбира се. И все пак, срещу него няма да бъде повдигнато обвинение. Погрижила съм се...

— Какво си направила?

— Днес разговарях с Донован. Обеща, че няма да се свърже с полицията, нито с Комисията по сигурност на борсата, така че никой няма да разбере, че хрумването на Рей да инвестира в „Улман“ е било продиктувано от нещо друго, а не е чисто съвпадение.

— Сигурна ли си? Е, рано или късно, ще стане ясно. Чувствам се омърсена дори само от факта, че имам роднинска връзка с Рей. А ти звучиш ужасно, Лиз. Не се обаждаш от офиса, нали? Днес няколко пъти те търсих там.

— В къщи съм.

— Да не си болна?

— Май да... Явно ме е хванал някакъв грип... Ще се оправя.

— Мога ли да ти помогна с нещо? Боже мой, направи ни страхотна услуга! Истинско чудо е, че просто не се опита да се измъкнеш, след всички тревоги, които ти причинихме!

— Грешката бе изцяло моя, Черил. В края на краищата, аз издрънках цялата информация!

— Той е просто един глупак!

— Е, така или иначе, няма смисъл да го обсъждаме повече. Виж, признавам, че ми е доста зле и май е по-добре да се опитам да поспя. Съгласна ли си да се чуем по-късно?

— Да, миличка, разбира се! Наистина ли не мога да ти помогна с нещо?

— Не, но ти благодаря за вниманието. Благодаря ти, и че говори с Рей. Не е твоя вината, че брат ти е такъв човек!

— Хмм... Понякога не съм съвсем сигурна. Но стига вече сме говорили за това, права си. Сега се погрижи за себе си и ми обещавай, че ще се обадиш, ако имаш нужда от нещо.

— Обещавам! До скоро, Черил.

Лиз добре знаеше какъв, в края на краищата, ще бъде изборът ѝ, още преди да излезе от кабинета на Донован. При все това, следващите два дни се оказаха истинско мъчение за нея. Не яде почти нищо, а малкото сън, който изобщо ѝ се събра, бе всеки път прекъсван от кошмари, продължаващи сякаш и наяве.

Представяше си как я осъждат за издаването на секретна вътрешна информация и за конспирация, а също и за това, че бе съдействала за реализирането на измама на пазара за акции; обвиняват я в кражба, злоупотреба или каквито там бяха правните термини за подобно нарушение. Представи си как трябва да премине през срама и тормоза на разпитите в съдебната зала — всичко, което Донован ѝ бе описал с подробности и от което доскоро се ужасяваше да не се случи, но не на нея, а на брат ѝ Джейми. Иронията на ситуацията бе твърде очебийна и непоносима.

И така, Елизабет постепенно събра сили и започна бавно да привиква с мисълта за единственото решение, което ѝ оставаше да вземе. Щеше да отиде в апартамента на Донован в неделя на обяд и да го остави да прави с нея каквото намери за добре. Постара се да се подготви предварително, за да успее да устои на унижението и психическото страдание, които я очакваха, но картините, които изникваха в нейното изтормозено съзнание, още повече усилваха

чувството на срам и омерзение. Бе изпитвала толкова силни чувства към Донован, а сега той постъпваше по този начин — първо я бе съблазнил и привлякъл с отношението си, а после очевидно бе решил, че играта не е достатъчно забавна и Лиз изобщо не отговаря на предварителните му очаквания.

Очаквания... Това, което Донован виждаше в представите си като най-неповторимо и желано удоволствие, за Лиз представляваше възможно най-неприятното изживяване. Тази мисъл постепенно я успокои до известна степен и се превърна в единствената ѝ спасителна сламка: страданието и ужаса, които изпитваше сега, бяха, без съмнение, пресилени, ако ставаше въпрос за сравнение с това, което реално я очакваше.

Осъзна и нещо друго, макар до известна степен в процес на дълги разсъждения: една малка част от нея в действителност изпитваше желание към Донован, искаше да стане негова любовница. Първоначално тази мисъл я шокира, но след това си даде сметка, че откакто се бе запознала с този мъж, почти постоянно се бе намирала в подобно шоково състояние. Той бе събудил в нея чувства, каквито Лиз отдавна бе решила, че е имунизирана да не изпитва никога. Възбуждаше я физически — не можеше да го отрече, нито да забрави колко неповторимо добре се чувстваше в прегръдките му. И което бе по-важно, не рискуваше нито бъдещето си, нито своята кариера, а и нямаше да е чак толкова трудно да събере отломките от личния си живот и да го съгради отново.

В неделя сутринта Елизабет Джеръм се събуди, изпълнена със спокойна решителност. Бе благодарна, защото отново я бе обхванало познатото от преди вцепенение, което се появяваше винаги в кризисни ситуации. Изчисти и подреди апартамента, пусна пералнята, приготви си закуска, след което си взе душ и се облече в съвсем обикновени панталони и пуловер. Напъха в един сак няколко костюма, с които да ходи на работа, като взе и малка чантичка с най-необходимото за личния тоалет, излезе и тръгна пеша към дома на Донован, чийто адрес той ѝ бе написал. Разстоянието не бе голямо, но духаше студен и пронизващ декемврийски вятър. Витрините на магазините вече бяха украсени за предстоящите коледни празници, но Лиз не забелязваше нищо. Единствената мисъл в съзнанието ѝ бе час по-скоро да достигне

целта, към която се бе отправила, преди куражът и решителността да са я напуснали.

ОСМА ГЛАВА

Точно в единадесет и петдесет и пет Лиз застана пред входната врата на сградата, в която се намираше апартаментът на Донован, според написания лично от него адрес. Постройката бе елегантна, в стила на осемдесетте, с големи стъклени врати с блестящи месингови рамки. Елизабет хвана дръжката с твърда ръка, без следа от предишното треперене, влезе решително и с тих глас съобщи името си на портиера. Видя го как натисна един бутон на домофона, информира за пристигането ѝ, след което ѝ кимна в знак, че може да влезе.

— Заповядайте, госпожице Джеръм — каза, поставяйки обратно слушалката на домофона. — Апартаментът на господин Грант се намира на петнадесетия етаж, втората врата вдясно.

— Благодаря ви.

В този миг Лиз бе напълно неспособна на каквито и да било емоции — в противен случай, със сигурност щеше да изпита гордост от достойния начин, по който бавно и спокойно се отправи към асансьора, изкачи се до петнадесетия етаж, сви вдясно и със същата невъзмутимост позвъни на втората врата в коридора. Цялата тази самоувереност обаче се стопи в мига, в който Донован Грант отвори вратата и застана пред нея.

Погледна часовника си и върху лицето му се изписа учудване.

— Пристигаш абсолютно навреме! Точно дванадесет часа е! — изгледа я внимателно и забеляза сака в ръката ѝ. — Това ли е всичко, с което идваш?

— Да — отвърна тихо Лиз.

— Не е кой знае колко багаж за продължително гостуване.

— Едва ли ще бъде продължително. Утре сутринта играта ще е свършила и ти доволен ще ме подканиш да си тръгвам.

— Не такава беше предварителната ни уговорка — с благ тон ѝ припомни Донован, поемайки сака и ръчната чанта от ръцете ѝ. — Утре можеш да си отидеш до вкъщи, за да си вземеш още багаж.

Хайде, влизай, съблечи палтото си и се разположи удобно. Вече е малко късно за закуска, така че ще направим един ранен обяд.

Стараяйки се да не губи самообладание, Лиз пристъпи навътре в апартамента. Мигом изтри от съзнанието си звука от затварящата се зад нея врата така, както бе прогонила всякакви мисли от главата си тази сутрин.

— Не съм особено гладна.

Грант остави ръчната чанта и сака върху един стол близо до входната врата и помогна на своята гостенка да съблече палтото си, като през цялото време не откъсваше изпитателен поглед от лицето ѝ. Тя вероятно щеше да забележи неговата загриженост, ако бе очаквала подобно нещо от него, само че при настоящите обстоятелства, подобно нещо изобщо не ѝ идваше на ум.

— Не се ли чувстваш добре, Лиз? Изглеждаш бледна като смъртта.

— Това е обичайният цвят на лицето ми.

— А явно не си и яла. Кога за последен път си се хранила като хората?

— Не знам.

— Е, в такъв случай се радвам, че приготвих туй-онуй за хапване.

— Толкова ли беше сигурен, че ще дойда?

Донован не отвърна нищо, а само повдигна отново сака и ръчната чанта и ги понесе надолу по коридора, изчезвайки от погледа ѝ за кратко. Когато се върна, видя, че младата жена дори не се бе помръднала от мястото си.

— Не е нужно да стоиш там. Поразходи се, разгледай апартамента, или просто седни, където пожелаеш.

— Не съм сигурна точно какво очакваш от мен да правя.

— Засега просто се чувствай като у дома си, нали в края на краищата това място тук ще бъде и твой дом за известно време.

— Значи... ти ще живееш тук, така ли?

— Само тази седмица. После ще се качим във вилата ми в Трой.

Лиз кимна и пристъпи напред. Тъкмо се канеше да прекрачи двете стъпала, представляващи прехода към всекидневната, когато Донован я спря.

— Защо, всъщност, не дойдеш в кухнята с мен? Ще ми помогнеш да сложа масата.

Като навита на пружина, в очакване на командите му, Елизабет се завъртя и последва своя домакин към кухненското помещение. Застанала на вратата, тя го видя да си слага чифт дебели кухненски ръкавици и да изважда от фурната голяма стъклена купа.

— Как се реши да дойдеш?

— Нямах избор — дойде нейният отговор.

— Напротив, имаше — отвърна Донован, докато изваждаше от хладилника кана с портокалов сок и бутилка бяло вино.

— Да, но както ти самият се изрази, ставаше въпрос за избор между по-малкото и по-голямото зло...

Младият мъж се обърна с лице към Елизабет, облягайки гръб на кухненския плот.

— Значи, другата алтернатива се оказа по-голямото зло.

— Именно.

— Чу ли се с онази твоя приятелка?

— Да. Брат ѝ отрича всичко.

Донован поклати озадачено глава, след което сви рамене и подхвърли:

— Знаеш ли, струва ми се, че дори и да се стигнеше до съд, ти най-вероятно щеше да се отървеш само с условна присъда. Можеше спокойно да пледираш, че не си го направила умишлено и нищо чудно съдията да ти бе повярвал.

— Да, но можеше и да не ми повярва, а в никакъв случай не бих поела такъв риск — вече го беше обмисляла хиляди пъти, отново и отново, обсъждайки сама със себе си всички възможни алтернативи, без обаче да успее да намери някакъв друг изход. — Застрашена е кариерата ми. Без значение какво ще е крайното решение на съда, самият факт, че съм обвинена в подобно престъпление, ще е достатъчен, за да сложи край на професионалната ми реализация и да промени коренно целия ми досегашен живот.

— Доколкото разбирам, държиш изключително много на кариерата си.

— Така е.

— И защо?

— Защото това, което съм постигнала до този момент в професията си, е единственото нещо, което ме изпълва със себеуважение. Единственото нещо, с помощта на което съм извоювала независимост и успех в живота. Другата причина е, че заплатата никак не е малка и ми дава възможност да плащам таксите за психиатъра на Джейми.

Донован помисли около минута, след което отново се обърна с гръб към Лиз, извади две високи стъклени чаши от едно шкафче и ги напълни със смес от вино и портокалов сок. Нещо подобно на шампанско, помисли си Елизабет, когато младият мъж ѝ обясни какво бе направил.

— Коктейл „Мимоза“. Приготвил съм също така палачинки със суфле. Има и пресни плодове — изгледа я замислено и добави със загрижен тон: — Май няма да е зле да стопля и малко кифлички, определено имаш нужда от още някой и друг килограм.

Лиз не отвърна нищо, нито се помръдна. Остана до вратата, с ръце, свити на юмрук в джобовете на панталоните ѝ.

— Е, как ти се струва моя апартамент?

— Не знам. Не съм го разгледала.

— Ами, тогава го направи. Можеш да започнеш от това помещение тук. Кухнята във вилата ми в Трой ти допадна много. Е, сега пред теб е неговата градска братовчедка.

Елизабет послушно огледа наоколо.

— Много е хубава — бе краткият ѝ коментар.

Донован се поусмихна и подхвърли с ироничен тон:

— Виждам, че не си особено ентузиасирана. Затвори си очите — Лиз го изгледа учудено и той повтори: — Затвори си очите — тя ги затвори. — Сега ми опиши какво си спомняш от кухнята.

Младата жена помълча малко, след което промълви с колеблив тон:

— Ами... не мога.

— Така си и мислех — Донован въздъхна. — Е, с времето ще я разгледаш по-подробно. Вече можеш да отвориш очи — и стига си се държала като някакъв робот, по дяволите! Не желая да се държиш така, сякаш си под моя команда и нямам намерение да ти давам инструкции за всяко нещо, като че ли нямаш собствен ум в главата си!

— Съжалявам. Винаги можеш да ми кажеш да си вървя в къщи.

— А, не! Без тия номера. Споразумението бе, че ще ми станеш любовница и то не само за една нощ! — нарочно я предизвикваше да реагира на думите му и въпреки че тормозът, който упражняваше върху нея, му причиняваше силна болка, Донован си казваше, че го прави за нейното собствено добро. — Ако си решила през цялото време да стоиш на едно място като истукан, хубаво, нямам нищо против. Не си мисли обаче, че ще успееш да се измъкнеш, държейки се като идиотка!

Лиз почувства как вътре в нея се надига гняв — първото усещане, което изпитваше от часове.

— Не се държа като идиотка! Ситуацията, в която ме поставяш, ми е безкрайно чужда и е съвсем нормално да се чувствам не на себе си и поведението ми да е странно. Какво искаш да правя: да пея и танцувам валс, ухилена до уши, когато единственото ми желание е да се махна час по-скоро оттук?

— Опаа... — Грант вдигна предупредително пръст. — Не забравяй, че се разбрахме да дойдеш при мен по собствена воля!

— Приказки. Нищо повече.

— Също толкова добре мога да си поприказвам и с моя приятел от Комисията за сигурност на борсата, ако продължаваш да ми се противопоставяш! Веднъж вече изтърпях обидите ти онази вечер в твоя апартамент и повече нямам намерение да бъда обект на подобни грозни изпълнения! Разбрахме ли се?

Поставена натясно, Лиз кимна, преглътна с мъка и сведе глава.

— Сядай... — подкани я тихо Донован. — Ще сложа кифличките да се стоплят и започваме да се храним.

Лиз се отпусна на стола от едната страна на кръглата масичка и заби поглед в празната чиния пред себе си, която след малко бе заменена от друга, претъпкана с най-различни по форма и вид кифлички и палачинки със суфле.

— Не мога да изям всичко това — каза тихо тя.

— Поне опитай. Моля те.

Елизабет хвана вилицата си и започна бавно да яде от суфлето.

— Защо не пийнеш малко? Ще те отпусне.

— Нямам нужда от отпускане.

— Напрегната си до краен предел, Лиз. Отпий поне една глътка от шампанското — това ще те накара да се нахраниш добре, в

противен случай виното ще ти замае главата и можеш да извършиш някоя глупост.

— Тава стана и онази вечер на партито. Не трябваше да пия толкова много...

— Късно е да предъвкваме тази история повече. Станалото — станало — играта с изнудването наистина вече бе приключила, но и дала своите резултати: именно благодарение на нея, сега Донован имаше възможността изпита уменията си и в настоящата нова игра на ловец и мишка. Отпи глътка шампанско, взе си на свой ред от суфлето и добави: — М-м... Не е зле. Вчера не беше на работа.

Лиз го изглежда.

— Значи си ме проверявал?

— Не. Имах делова среща с Бренда и по едно време стана въпрос за теб. Каза, че си била болна. Заради разговора ни в четвъртък ли?

— Да.

— Но сега ми изглеждаш хладна и невъзмутима като сфинкс.

— Ти ми предостави два варианта на избор. Е, предпочетох този да дойда при теб.

— С други думи, вече си се примирила със съдбата си.

— Само защото бях принудена да го сторя, което не означава, че ми харесва — сама знаеше, че не казва цялата истина. Една част от нея тръпнеше в сладостно очакване на мига, в който Донован Грант щеше да я вземе в прегръдките си и да я люби така, като се бе заканил да направи. Същевременно, нервността и душевният смут, които Лиз изпитваше, бяха далеч по-големи, на свой ред притъпени от обзелото я като естествена защитна реакция вцепенение.

— Внимавай с приказките, Лиз. Още не е късно да се обадя в Борсовата Комисия... И, за Бога, започни да се храниш най-сетне!

Младата жена послушно забодде вилицата в суфлето, преглъщайки едва-едва, сякаш в чинията ѝ имаше дървени стърготини, а не храна. Шампанското също не помогна да я освободи от напрежението ѝ — гърлото и стомахът ѝ се бяха свили на топка, а и Донован остана безмълвен, докато не се нахраниха.

— Кафе? — попита я, отнасяйки чиниите в мивката.

— Не, благодаря.

— Е, в такъв случай, аз ще почистя тук, а ти през това време можеш да поразгледаш апартамента. След това ще излезем да се

поразходим.

Елизабет се отправи към всекидневната, седна в един фотьойл и остана там, без да се помръдва, докато домакинът ѝ не се присъедини към нея.

— Няма ли да ти е студено? — попита я, държейки палтото ѝ, за да се облече. — Нямам никакви шапки и шалове тук, а вятърът навън е направо пронизващ.

— Добре ми е — Лиз закопча копчетата на палтото си догоре и напъха ръце в джобовете, но Донован решително измъкна едната и я стисна в своята.

Слязоха с асансьора и тръгнаха надолу към Пето Авеню.

— Поне имаш удобни обувки, както виждам — отбеляза Грант, разглеждайки меките ѝ кожени спортни мокасини с равни подметки. — Ще трябва обаче да си вземеш и ботуши за вилата — всеки миг може да завали сняг, а едно от най-големите удоволствия е да се разхождаш в заснежената гора, сред побелелите борове и блесналите под слънцето пъртини.

— Взела съм си обувки с токчета, с които смятам да ходя на работа утре — бе единственият отговор на Лиз.

Отминаха няколко пресечки и младата жена започна да трепери. Измъкна ръката си от тази на Донован, за да изправи яката на палтото си, но мъжът до нея бързо я хвана отново, карайки я да бръкне, заедно с него, в джоба на собственото му дебело яке.

— Ако ти е студено, можем да се връщаме — предложението му включваше очаквания, които сега в никакъв случай не можеше да изрази с думи.

— Добре съм. Всъщност, студът ми харесва.

— По-скоро ти харесва вцепенението, което предизвиква. Цялата си се сковала.

— Така е. Помага ми.

Донован отметна глава в пристъп на смях и каза:

— Знаеш ли, утре всичко това ще ти се струва безкрайно абсурдно и смешно. Не трябва да искаш да си скована и безчувствена, Лиз. Забавлявай се!

— Не желая. Предпочитам да се чувствам така, както се чувствам в момента.

— Значи, нямаш особена вяра в уменията ми на любовник?

— Не това ме притеснява.

— А може би се тревожиш за това как самата ти ще се проявиш? Недей — сигурен съм, че си страхотна, страстна, дива в леглото. Никога досега не съм се притеснявал за това как ще се представя в сексуално отношение. Е, първият път наистина е малко болезнен, но ако ми имаш доверие и се отпуснеш, обещавам ти, че ще преживееш един от най-прекрасните мигове в живота си!

Лиз усети как лицето ѝ пламва въпреки студа, но продължи да гледа право пред себе си и макар Донован да я поглеждаше от време навреме, тя нито веднъж не вдигна очи към него. Разхождаха се така още около половин час, вървейки бързо и в пълно мълчание.

Поради приближаването на Коледа, Рокфелер Център бе празнично украсен с разноцветни лампички и гирлянди, а в средата се извисяваше огромна коледна елха. Всички хора изглеждаха весели и възбудени. Донован направи път на Лиз през тълпата и те се приближиха към зимната пързалка, за да погледат кънкьорите, след което се отправиха към едно кафене на Шесто Авеню. И двамата си поръчаха горещ шоколад.

— Утре следобед ще те взема от работа и ще отидем заедно до апартамента ти за още багаж. Четвъртък вечер сме поканени на парти и...

— Не е задължително да ме водиш със себе си. Нали сам каза, че не е нужно отношенията ни да стават публично достояние.

— Случващото се между нас през нощта в спалнята ми никога няма да бъде публично достояние, което обаче не означава, че никой не бива да ни вижда заедно. Така че в четвъртък вечерта те каня на среща. Права си — не е задължително да те водя навсякъде със себе си. По-важното е, че го искам и затова ти ще дойдеш с мен.

— Единствената причина, поради която искаш да дойда, е, че това ще ти предостави възможност да ми се подиграеш публично!

За миг Донован изгуби присъствие на духа и се намръщи гневно. Изгледа я, готов да ѝ се нахвърли, но в следващия миг възвърна самообладанието си и отвърна:

— Искам да ме придружиш, защото твоята компания ми харесва и...

— Дори сега ли? Не вярвам!

Донован се ухили.

— Сега повече от всякога, защото представляваш сериозно предизвикателство. Успяла си да се самоубедиш, че не чувстваш нищо и че няма да обърнеш внимание и на най-големите страдания и тормоз, които очакваш да ти причиня. Смяташ се едва ли не за някоя светица, поведена към кладата и за мен е истинско забавление, когато успея да разклатя устоите на това твое абсурдно и смешно позъорство. Не забравяй обаче, че аз те виждам в съвсем друга светлина, поради което ти казах, че харесвам компанията ти, харесвам добродетелта ти, интелигентността и уменията да разсъждаваш трезво и никога да не взимаш прибързани решения — изгледа я с поглед, който сякаш проникваше до дъното на душата ѝ. — Притежаваш топлота и чувствителност, умение да съчувстваш на хората, да ги разбираш и изслушваш с внимание, което ги привлича и кара да искат да се сприятелят с теб. Усетих го още от самото начало на запознанството ни. Освен това... — усмихна се в знак на благодарност на сервитьорката, която им поднесе чашите горещ шоколад и продължи: — до четвъртък вечерта настроението ти коренно ще се е променило.

— И ще го дължа на теб, така ли?

— Не, на себе си. Явно не си даваш сметка, че самата ти представляваш най-лошият си враг. Някак си успяла да се самоубедиш, че си грозна и непривлекателна, и че поради никаква причина не е възможно да изпитвам увлечение по теб. Дълбоко грешиш и съвсем скоро ще имаш възможност най-сетне да го проумееш — замълча, докато отпиваше от димящия шоколад, като я подкани и тя да го опита.

— Прекалено е горещ.

— Тогава духай, преди да пиеш. И дръж чашата в ръце: ще те стопли.

Лиз послушно обгърна чашата с длани, но въпреки това студът отвътре не намаля. Постави питието обратно на масата, при което Донован се протегна, взе ръцете ѝ в своите и започна бавно да ги разтърква.

— Веднъж каза, че работата ти е единственото нещо, което те кара да изпитваш себеуважение. Това, честно казано, изобщо не мога да го проумея. Как не виждаш колко много други качества притежаваш, заради които да си горда от себе си! Силен характер, решителност и воля, сърдечна доброта... Уверен съм, че твоите

приятели, които никак не са малко на брой, биха добавили още много други неща!

Елизабет само повдигна рамене и издърпа ръцете си от тези на Донован, обгръщайки отново чашата си с горещ шоколад.

— Няма ли да ми отговориш?

— Не.

— И защо? Нали обикновено винаги си готова да ме поставиш на мястото ми, когато се осмеля да ти правя комплименти?

— Не си струва усилието — приближи чашата към устните си и отпи малка глътка, гледайки право пред себе си.

— Но така ме лишаваш от удоволствието да споря с теб!

— Именно.

— Значи отвътре кипиш от ярост, но си хапеш езика да не го покажеш външно!

— Не кипя от ярост.

— Защото би ми доставило удоволствие, ако беше така, нали?

— Може би... — в действителност, Лиз подлагаше Донован на проверка, като се питаше колко дълго ще продължи ентузиазмът му, преди да започне да се разочарова.

Младият мъж се изсмя.

— Ти си истинско бижу, Лиз! И като споменах за бижута, как са ти ушите с тези обици? Виждам, че все още ги носиш, макар онзи четвъртък да бях убеден, че със сигурност ще ги откъснеш и захвърлиш на боклука!

Лиз сведе глава и тихо каза:

— Не мога.

— Как така, не можеш?

— Страхувам се, че ако ги сваля, ще предизвикам възпаление, а освен това може да ми стане лошо. Както знаеш, трудно търпя болка.

— Но ти вероятно... полагаш някакви грижи, нали?

— Два пъти на ден ги мажа със спирт и ги въртя в дупките, за да не зараснат. Докторът ми каза да не ги свалям поне две седмици.

— Вече минаха повече от две седмици, струва ми се. Не мислиш ли по някое време да ги смениш с други?

— Ами... вероятно, да...

— Само че... — Донован вдигна пръст — това са ти единствените обици. Ето какво ще направим някоя от следващите

вечери: ще обиколим магазините да купим други.

— Нямам намерение да харча пари за бижута.

— Аз обаче имам.

Лиз го изгледа остро.

— Няма да ти позволя! Успя да ме принудиш да спя с теб, но никога няма да допусна да ми плащаш за това като на някоя държанка!

Донован избухна в смях и вдигна свита в юмрук длан.

— Страхотно момиче! Хайде, виждам, че ти се иска да ми зашлевиш един! Не се притеснявай, кажи ми да се разкарам, хайде де!

Елизабет го изгледа гневно, след което бавно възвърна обичайното ледено изражение на лицето си и извърна очи встрани. Мъжът насреща ѝ обаче не се отказваше.

— Е, значи си съгласна. Хмм... струва ми се, че най-ще ти отиват перлени. Съвсем прост дизайн, семпли, но елегантни. И не се притеснявай, скъпа — ще ти помогна да си ги сложиш.

— Беше голяма глупост от моя страна да поискам да ми пробият ушите...

— Не говори празни приказки! Станалото — станало. Поне сега вече ще мога да ти купя наистина скъпи обици, за които няма да се притесняваш, че могат да паднат и да ги изгубиш.

Младата жена осъзна, че Донован я предизвикваше отново да възнегодува, че я третира като платена любовница, затова положи усилия да се сдържи, отпи глътка шоколад и после преднамерено бавно остави чашата върху масата. В следващия миг Грант се изправи, взе палтото ѝ от облегалката на стола и каза:

— Ще тръгваме ли?

Елизабет се поколеба за кратко; не ѝ се искаше да напуска кафенето, където, макар и в относителна степен, поне се намираще на сигурно място, недостижима за физическите набези на Донован. После възвърна контрола над себе си, казвайки си, че е по-добре цялата тази история да приключи колкото се може по-бързо. Искаше този мъж най-сетне да извърши всичко, което си бе наумил и да я пусне да си отиде в къщи. Като продължи да мълчи, Лиз се изправи на свой ред, пхна ръце в ръкавите на палтото си и го закопча догоре. Както бе направил и на идване, нейният придружител отново хвана китката ѝ, напъхвайки я в джоба на собственото си яке, и я поведе обратно към апартамента си.

Този път обаче на Елизабет ѝ бе по-трудно да го следва със същата бързина и Донован намали крачка.

— Да не ти е студено на краката? — подкачи я той.

— Да, вече три дни поред.

— Като се приберем, ще ти помогна да ги стоплим.

— Няма нужда.

— Сигурен съм, че е удоволствие ще вземеш една гореща вана.

Това ще те ободри и ще повдигне духа ти.

— Вече взех горещ душ тази сутрин, но не помогна.

— Значи си се приготвяла за мен, така ли да го разбирам?

Лиз го изгледа с едва сдържано презрение, но не отвърна нищо.

Когато стигнаха до сградата, в която се намираше апартаментът на Донован, Лиз най-послед проумя защо той бе поискал да вървят пеша дотук. Беше се изморила и сега се проклинаше задето не бе настоявала да вземат такси под предлог, че ѝ е студено — сега щеше да се нуждае от всичките си сили, за да успее да запази присъствие на духа по време на изпитанието, което бе сигурна, че ѝ предстоеше.

Влязоха и Елизабет се стегна до крайност — в никакъв случай не трябваше да показва смущението си. Донован свали якето си и ѝ помогна с нейното палто, окачвайки и двете в гардероба до входната врата, след което я хвана за ръката и я поведе надолу по коридора. Препъвайки се, младата жена го последва послушно, уверена, че я води към спалнята си, където бе дошъл моментът да изживее ужасния момент. За нейно учудване обаче влязоха в срещуположната стая.

— Искам да видя края на мача с „Никс“. Нещо против?

Лиз поклати глава, оставяйки се да бъде отведена и оставена да седне на дълъг, тапициран с кожа диван. Грант отиде да включи телевизора, върна се и се настани до нея. Мачът бе в третата си четвъртина и противникът на „Никс“ водеше.

Донован изръмжа ядно, когато другият отбор вкара още един кош и без да откъсва очи от екран, попита Лиз:

— Обичаш ли баскетбол?

— Не особено.

— Това е, защото никога не си гледала даден мач от началото докрай и не си била истински завладяна от играта. О-пааа... — в този момент Бърнард Кинг метна топката от съвсем близко разстояние към коша, тя се завъртя по ръба му, тръгна да пада надолу, той скочи

повторно, хвана я още във въздуха и я хвърли обратно — този път успешно. — Йее... Страхотен удар, Бърнард!

— Сигурна съм, че те чу!

Донован изобщо не обърна внимание на язвителния ѝ коментар.

— Тази година „Никс“ са във върховна форма! Станали са по-сплотени, играта им е по-синхронизирана. Е, вярно е, че същото се отнася и за „Келтикс“, както и за „Сиксърс“ — имат добри попадения, но Слава Богу, Бърнард е най-добрият в Лигата, с най-много вкарани кошове! Видя ли го това? Тройно прехвърляне! Супер сте, „Никс“!

Лиз обаче вече отдавна не гледаше към екрана. Бе започнала да разглежда разсеяно стаята — погледът ѝ се спря първо върху стерео уредбата, после върху претрупаните с книги лавици на малката библиотека и най-накрая върху картината с маслени бои на стената, нарисувана в абстрактен стил.

— Не искай таймаут точно сега, глупако! — извика възмутено Донован, ядосан на противниковия треньор, който правеше знак за пауза в играта. После се обърна към Лиз и каза с по-тих глас: — Харесва ли ти?

— Кое?

— Картината.

— Странна е.

— И аз мисля така. Представява сякаш някакво предизвикателство — мога да я гледам часове наред, опитвайки се да проумея точно какво изобразява, но всеки път виждам различни неща, в зависимост от настроението ми в момента. Ти например, какво виждаш?

— Някакво кошмарно съновидение.

— Аз пък виждам вълнуващо откритие, неочаквано приключение... Художникът е мой стар приятел... от бурните младежки години. Самият той е доста странен тип, но аз го харесвам. Ето пак: всичките накуп! — сниши глас и подхвърли окуражаващо: — Давайте, „Никс“, не се предавайте!

Елизабет внезапно почувства желание да стане и да се раздвижи. Изправи се и приближи към лавиците с книги. Известно време разглежда заглавията, след което застана до прозореца и се загледа навън. Не издържа дълго така и отново закрачи из стаята.

— Седни и се успокой, Лиз.

— Не бих могла да се успокоя!

— Значи, чакането започва да те тормози, а?

Думите му точно улучиха целта.

— Не обичам баскетбол и тук няма какво да правя!

— Ако искаш, да ти дам кутията е пастели и лист хартия. Защо не ми нарисуваш нещо?

— Не съм малко дете, за да ми предлагаш подобни развлечения!

— Знам, че не си — тихо отвърна Донован, като бавно се извърна, за да я погледне. Лиз вече бе обходила няколко пъти стаята и сега отново стоеше пред библиотечката. — Струва ми се, че вече изгаряш от нетърпение. А може би си възбудена?

Това вече преля чашата. Поддържаното толкова внимателно външно спокойствие на Лиз изчезна яко дим, а също и вцепенението, което до този момент ѝ служеше като защитна стена. Възбудена ли? Думата беше неточна. Лиз цялата се тресеше от гняв, но също така беше и безкрайно уплашена, което я накара да избухне в обидни обвинения:

— Не се заблуждавай, Донован. Явно си склонен да се ласкаеш, че не е възможно някоя жена да не си пада по теб! Само че виж какво ще ти кажа: колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че това, което ти казах онази вечер, бе съвсем точно. Ти наистина си арогантен и безочлив тип, с прекалено високо мнение за себе си, егоист, самодоволен, ограничен и твърдоглав! Някой ден обаче тази твоя надутост и дързост ще ти докарат сума ти неприятности!

Елизабет продължи да се пени, без да си дава сметка какви думи изрича и постепенно лицето на Донован, което през цялата тази сутрин бе излъчвало само небрежно доволство, започна да възприема съвсем друго изражение — мрачно и сърдито.

— Преди малко ти казах, да внимаваш какво говориш, Лиз — предупреди я той. — Започваш да преминаваш границата на допустимото.

Младата жена вдигна ръце и изкрещя:

— Не ме интересува! По-добре да се хвърля от моста и да се удавя, отколкото да търпя всичко това! Играеш си с мен така, както винаги си го правил! Време е да разбереш обаче, че аз не съм кукла на конци и нервите ми не са от стомана!

Донован я изгледа, след което бавно каза с мъртвешки спокоен тон:

— Наистина ли се чувстваш по този начин?

— Точно така!

— Напълно ли си сигурна?

— Разбира се! Ти какво си мислиш!

Младият мъж помълча замислено около минута-две, след което се облегна назад на дивана, настанявайки се максимално удобно, с ръце, разперени настрани върху задната облегалка, и я изгледа. Макар на външен вид да изглеждаше безкрайно спокоен и самоуверен, стомахът му се бе свил на топка.

— Е, добре тогава — каза тихо, но решително той. — Събличай се.

Лиз не помръдна. Бе направо шокирана и не можеше да повярва на ушите си.

— Мо... моля...?

— Казах да се съблечеш.

Младата жена направи крачка назад и гърбът ѝ се опря в полиците с книги.

— Виж, съжالياвам... Мога да седна и да гледам мача заедно с теб... — видя го да поклаща глава. — Донован, наистина не си давах сметка какви ги говоря... Просто съм нервна и напрегната и трудно успявам да сдържам...

— Събличай се, без повече приказки. В противен, случай се обаждам веднага на приятеля ми от Борсовата Комисия.

— Но ти... никога не си постъпвал така! — Лиз преглътна с мъка, без да знае какво да каже. — Това не си ти... Винаги си проявявал толкова разбиране, внимание, не мога да повярвам, че...

Само се в този миг Донован не искаше да бъде разбиращ, мил, внимателен — насилието, което упражняваше върху нея сега, бе не по-малко от това, което упражняваше върху себе си.

— Ти ме направи такъв. Промених се благодарение на теб.

Лиз го изгледа умолително, но изразът на лицето му бе студен и непоколебим. В гласа му не се долавяше ни следа от състрадание. Съвсем бавно, той протегна ръка към слушалката на телефона, поставен върху малка масичка в единия край на канапето.

— Моля те, Донован... — прошепна Елизабет с разширени от ужас очи. — Не постъпвай така с мен — вече не усещаше и следа от прокрадналото се в началото желание да изпита сладостта от това Донован да я люби. Никога не си бе представяла, че той ще действа по този начин.

— Можеш да започнеш с пуловера.

С треперещи пръсти, Лиз започна бавно да издърпва пуловера през главата си. Остави го да падне на пода и погледна умолително към Донован. Той обаче не обърна никакво внимание на апела ѝ.

— А сега, блузата.

— Донован... умолявам те, недей...

Ръката му досегна слушалката на телефона.

— Блузката, Лиз.

Заплахата в жеста и в тона му я накара да се откаже от по-нататъшни опити да го умилостиви. Младата жена преглътна с мъка и, като сведе ниско глава, започна бавно да разкопчава копчетата на памучната си блуза. После обаче здраво притисна двете страни към себе си.

— Махни я, Лиз.

Елизабет погледна към телевизора.

— Пред... пред всички тях, ли?

Донован издаде някакъв гърлен звук, скочи рязко на крака и изключи телевизора.

— Нищо не биха могли да видят, но ако това те успокоява... — отпусна се отново на кожения диван, заемайки позата на внимателен, но нехаен наблюдател, въпреки че отвътре стомахът му се бе свил на възел. Пръстите на ръката му продължиха да отброяват секундите в непосредствена близост до телефонната слушалка.

— Шест, пет...

Лиз съблече блузката и я остави да падне на свой ред върху пода. Присви максимално рамене напред, без да смее да вдигне поглед към мъжа насреща.

— Хайде, Лиз. Сама знаеш какво следва по-нататък.

— Не... — прошепна тя.

— Отказваш, така ли? — Грант вдигна слушалката, но я върна на мястото ѝ, когато видя, че Елизабет посяга към колана на панталоните си. Тя се наведе, смъквайки ги все по-надолу, като събу обувките си, за

да може да измъкне краката си от крачолите. После остана така, наведена, неспособна да се изправи в цял ръст пред очите на Донован. Унижението бе прекалено голямо. — Идва ред на клина.

— Моля те...

— Прави, каквото ти казвам! — започваше да губи търпение и да ѝ се ядосва, че сама удължаваше мъчението — за самата себе си и за него.

С изкривено от мъка лице, Лиз започна да смъква морскосиния клин, опитвайки се да запази равновесие, докато го измъкваше от краката си, които трепереха и тя едва успяваше да се задържи на тях и да не падне. В следващия миг цялата се затресе от свръхнапрежение и от сковаващия студ, който изпитваше както отвън, така и отвътре. Прегърна се през кръста и приведе още повече рамене.

— Почти приключваме. Следва сутиненът.

Като обезумяла, Елизабет затърси някакъв начин да се измъкне от този непосилен тормоз, но ясно разбираше, че е поставена натясно. Естествено, можеше мигом да откаже, но знаеше какви щяха да бъдат последствията... Безкрайно бавно, започна да разкопчава сутинена си откъм гърба — имаше чувството, че не усеща пръстите си, отказваха да ѝ се подчиняват, сякаш бяха от гума. В следващия миг коприненото парче бельо се присъедини към купа от дрехи и с инстинктивно движение Лиз скръсти ръце на гърдите си, за да ги скрие от погледа на Донован. Номерът обаче не мина.

— Пусни си ръцете, Лиз. Искам да те виждам цялата.

С крайни усилия на волята младата жена успя да изпълни нареждането. В продължение на около минута мъжът насреца я разглежда внимателно. Лиз усети как очите ѝ се изпълват със сълзи, които се затъркаляха надолу по бузите. Продължи да стои с наведена глава, без да има сили да погледне Донован.

— Много добре — подхвърли накрая той и добави с хладен тон: — А сега, пликчетата.

Лиз се присви почти на кълбо в естествен порив да се скрие от взора му. Защо поне не бяха в спалнята, под прикритието на тъмнината!

— Лиз... — каза Донован с предупредителен тон.

Едва сдържайки се да не се разридае на глас, Лиз плъзна пръсти под ластичното коланче на бикините си и ги смъкна надолу,

трепереща, преглъщайки безмълвно сълзите си. Остана напълно гола, преживявайки едновременно настоящия кошмар и повторно друг един, все още незабравен — от детството ѝ.

— Той... караше ме... принуждаваше ме също... да правя това... — захлипа на глас, опитвайки се да даде израз на дълго спотаяваната болка. Вече не ѝ бе останала никаква гордост — объркването, унижението и душевният смут я бяха сразили окончателно. Трепереше неудържимо, разтърсвана от ридания. — Караше ме... да заставам... пред него... и да... смъквам дрехите си една по една... точно както... ти сега... и после да... да...

— Какво? — прошепна изумен Донован, озовавайки се мигом до Лиз. Прегърна я, притискайки разтърсваното ѝ от ридания тяло към своето.

Елизабет обаче едва ли си даваше сметка за присъствието му. Най-сетне бе дошъл мигът да излее цялата насъбрала се през всичките тези години болка.

— Баща ми... казваше ми колко... колко трябва да се срамувам от това... колко уничително, долно и позорно е... и че... че никога не трябва и да си помислям дори... че е възможно някой да ме желае... да ме харесва... — избухна окончателно в ридания, опитвайки се напразно да си поеме дъх, но Донован я притисна още по-силно, галейки я с треперещи ръце по косата, а после и по гърба, сякаш опитвайки се едновременно да я стопли, успокои, приласкае. Искаше да може да я обгърне цялата, да я залее с нежността и любовта си.

— О, Господи... Какво направих, за Бога... — промълви едва-едва той, неспособен да каже нещо повече, изпълнен с болка и горест. — Как можах... как можах...

Беше я гушнал като бебе и леко я полюшваше в прегръдките си. Продължавайки да я притиска към себе си, той пхна ръка под колената ѝ, повдигна я и забърза с Лиз на ръце надолу по коридора, далеч от мястото, където се беше разиграл този отвратителен театър. Младата жена все така плачеше, без да може да се спре и Донован премина последните два метра до спалнята си почти тичешком, спирайки се само за миг, за да вземе халата си от гардероба. С мигновена бързина напъха ръцете на Лиз в ръкавите и завърза колана на дебелата хавлиена дреха през кръста ѝ, след което, взимайки я

отново в прегръдките си, той седна на ръба на леглото и пак започна бавно да я люлее, за да прекъсне риданията ѝ.

— Толкова съжалявам, Елизабет... — прошепна, почти разплакан и той, заровил лице в косите ѝ. — Не можеш да си представиш колко ми е мъчно, че постъпих така... Само ако ми беше разказала по-рано... Знаех си, че има нещо, свързано с баща ти, но ти отказа да ми обясниш, а аз вече направо се бях побъркал от желание да се любя с теб и това... това съвсем ме накара да изгубя ума си...

Лиз продължи да плаче още малко, свила се на топка в прегръдките на Грант. Той все така ѝ шепнеше нежни думи, успокояваше я, говореше ѝ колко много я обича, молеше я да му прости, като не преставаше да я притиска към себе си и да я люлее. Нейната болка бе станала и негова. Страдаше не по-малко, ако не и повече, защото изпитваше дълбок срам от стореното, разбрал на какво унижение е била подлагана като малко момиче. Галеше я, приласкал я в прегръдките си, копнеейки да ѝ предаде с тялото си любовта и загрижеността, които искрено изпитваше към нея. Когато усети, че риданията ѝ постепенно утихват, Донован обхвана лицето на Лиз с ръце и я обърна към себе си.

— Погледни ме — прошепна нежно. Очите ѝ останаха затворени. Той отметна влажните кичурчета коса от челото ѝ, погали я и повтори още по-настойчиво: — Моля те, любов моя, погледни ме. Знаем, че си в правото си да не го направиш, но искам да отвориш очи поне за миг, да ме видиш, да ме чуеш и да разбереш какво чувствам.

Лиз изхълца леко и още по-здраво стисна клепачи, оставяйки последните сълзи да се търкалят надолу по бузите ѝ. Донован ги изтри с пръст и тихо каза:

— Елизабет...?

Младата жена отвори очи, но веднага извърна глава встрани.

— Лиз...?

Този път остана загледана в него, но в погледа ѝ се четеше боязън и срам.

— Не трябва да се страхуваш от мен. Никога не съм искал това. Обичам те, Елизабет. Не, недей да поклащаш със съмнение глава. Говоря истината. Отдавна щях да ти го кажа, но видях, че се плашиш и затова реших да не избързвам, да те оставя да свикнеш с мен, а освен това не успявах да разбера какво точно те тревожи толкова. Не мислех,

че ще ми повярваш, което и стана, но сега това вече няма значение, защото ще посветя остатъка от живота си на това да ти го докажа. Моля те, любов моя, не затваряй отново очи! — едва след като Лиз го погледна пак, Донован продължи: — На колко години беше, когато баща ти... направи така с теб?

Елизабет прехапа устни, но мъжът до нея настоя за отговор, говорейки все така нежно и грижовно:

— Колко беше голяма?

— Нна... дванадесет... и на тринадесет... и по-нататък...

— Значи, в юношеската ти възраст — годините, през които си се развивала като жена — изстена и притисна лицето ѝ към гърдите си, задържайки я така, докато отново не възвърна самообладанието си. — Нищо чудно, че си пораснала с убеждението, че си грозна, непривлекателна, едва ли не отблъскваща — измърмори тихо, след което отдръпна лицето ѝ от себе си, за да може да я вижда. Този път в погледа му се четеше настойчива решителност. — Сега ме чуй внимателно: баща ти е голям мръсник, очевидно с болна психика. Не желая да навлизам в подробности с обяснение защо е постъпвал така — няма смисъл отново да разравяме миналото. В момента от значение са единствено настоящето и бъдещето — отново обгърна лицето ѝ с ръце и добави: — Елизабет, ти наистина си хубава и привлекателна. Знам, че не ми вярваш, но е точно така. Видях те гола и гледката беше прекрасна. В теб няма нищо грозно, нищо нередно. Всичко си е така, както трябва да бъде. Един чифт ръце, два крака, гърдите са си там, където им е мястото...

Шегата му бе възнаградена с импулсивен смях, който заглъхна почти мигновено, но все пак представляваше някакъв напредък.

— Така е по-добре — Донован се усмихна на свой ред, докосвайки с пръст устните ѝ. — Красив е този, който върши красиви неща. Чувала ли си някога тази поговорка? — Лиз се поколеба, после кимна. — Отнася се за теб повече, отколкото за всеки друг, особено след като научих на какво си била подложена през детството си. Ти си толкова всеотдайна към приятелите и колегите си, винаги готова да помогнеш дори и на непознати, а що се отнася до най-близките ти хора — тогава просто си невероятна. Помисли си само колко много си направила за Джейми!

В следващия миг обаче Донован се намръщи, тъй като една съвсем друга мисъл прекоси съзнанието му.

— Лиз, как се държеше твоят баща с брат ти? — тя продължи да го гледа, без да отговори и Донован повтори въпроса си, този път умолително: — Моля те, мила, кажи ми. Искам да знам всичко, да разбера точно какво си преживяла.

Измина доста дълго време, преди младата жена да събере кураж да отвърне с тих шепот:

— Биеше го.

— О, Боже! — Донован затвори очи за миг, изпълнен с погнуса.

Лиз продължи разказа си, думите ѝ идваха една след друга, най-после намерили отдушник след всичките години на болка и упреци.

— Обикновено стоях в съседната стая. Искях да се притека на помощ на Джейми, но бях твърде уплашена. Страхувах се, че баща ми ще се нахвърли вместо това на мен и затова всичко, което можех да направя, бе впоследствие да успокоявам Джейми, да страдам заедно с него и вечно да изпитвам огромно, непреодолимо чувство на вина.

— Господи... — отново прошепна Донован, след което внезапна каза яростно: — А на теб посягал ли ти е? — Лиз поклати рязко глава. — Не се ли е опитвал да те тормози и насилва?

— Не, никога. Само ми приказваше онези ужасни неща и ме караше да правя това..., за което ти разказах. Обикновено обаче просто говореше... говореше... грозни, страшни думи...

Донован искаше да бъде абсолютно сигурен, че Лиз му казваше цялата истина.

— Любов моя, не желая да криеш нищо от мен. Времето на игричките и тайните приключения.

— Това беше всичко.

Мъжът си пое дълбоко дъх на пресекулки и каза:

— Достатъчно сме разисквали това, тогава — намести я удобно в прегръдките си и попита: — На никого друг не си разказвала това, нали? — Лиз поклати глава. — Значи, през всичките тези години ти си живяла с твърдото убеждение, че е достатъчно само да те погледне и всеки мъж мигом би се отвратил от теб! По дяволите, баща ти е заслужавал самият той да бъде хубаво натупан! Как е могъл да прави това със собствената си дъщеря, която е толкова прекрасна! — видя, че Лиз нямаше намерение да му се противопоставя и продължи с

по-настойчив тон: — Наистина те обичам, Лиз! Искам да го знаеш и да ми повярваш веднъж завинаги. Влюбен съм в теб!

— Но бе готов да се откажеш от мен, от любовта си към мен, и без колебание да ме предадеш на полицията!

— В действителност, никога нямаше да го сторя. Заплахата беше само на ужим, защото исках по някакъв начин да сложа край на цялата тази история между нас двамата, като окончателно изясня своите позиции, както и твоите. Ситуацията ми се стори идеална за тази цел, но ти си права — в сърнето си през цялото време аз чувствах и исках друго. Просто това не съм аз, макар да се опитах да се представя като нехаен и невъзмутим тип. Нали се сещаш: Донован Грант — безгрижният и весел гениален изобретател... Е — въздъхна, — той също има чувства като всички останали хора и когато е влюбен, явно се проявява по доста различен начин, изгубвайки голяма доза от безгрижието и веселостта си, поне когато има усещането, че сърцето му ще се пръсне всеки миг, защото жената, която обича, не го желае и предпочита да не се появява в живота ѝ!

— Подобно нещо... никога не съм го имала искрено предвид — тихо промълви Лиз. — Просто... толкова се страхувах от по-нататъшното развитие на отношенията ни...

Усети го как се изпълва с напрежение, готвейки се да ѝ каже нещо, как върху лицето му бавно се появява израз на неувереност и уязвимост.

— Знам, че това, което ще те помоля, вероятно ще ти се стори прекалено след всичко, което ти причиних, но се надявам, че ще бъдеш откровена с мен... — поколеба се и добави, без да откъсва очи от лицето ѝ: — Мислиш ли, че... Как смяташ, възможно ли е да ме обикнеш поне малко?

Сега отново беше предишният Донован — откриващ пред нея най-съкровените си желания и копнежи, чувствителен и нежен. Елизабет разбра, че говори искрено и усети как обзелят я отвътре студ бавно започва да изчезва. Едно нещо бе да ѝ каже, че я обича, съвсем друго — да моли, не да изисква, а да моли тя също да го обича. Бе ѝ се доверил, че ще бъде искрена с него и колкото и да я болеше, Лиз не можеше да го излъже.

— Не зная, Донован. От толкова дълго се опитвам да прогоня от главата си всякакви мисли за любов, че не съм сигурна дали вярвам в

нея. Може би те обичам и вероятно затова толкова се изплаших от теб — ужасно много исках да ти направя впечатление, но се страхувах, всъщност направо бях уверена, че само ще те разочаровам...

— Никога не си ме разочаровала! О, скъпа, няма нещо, което да си направила и то да не ми е харесало — е, може би с изключение на онази вечер у вас, когато така ми се нахвърли с какви ли не обвинения! Причината обаче бе ясна — семената на любовта бяха покълнали в теб и това те тревожеше, правеше те неспокойна и раздразнителна, затова, честно ти казвам, не те обвинявам! Сега, като знам какво си преживяла в детството си, отлично разбирам защо бе толкова уплашена! Имай предвид обаче, че изобщо не съм съгласен с идиотските внушения на баща ти! Харесваш ми точно такава, каквато си, по начина, по който изглеждаш, но поне съм наясно с причината, поради която ти самата не се харесваш — усмихна ѝ се с безкрайна нежност, която стопи още един пласт от студа, сковал душата ѝ. — Отсега нататък, двамата заедно с теб ще се постареем да забравиш миналото и да загърбиш глупавите задръжки!

— Тук ли... ще искаш да остана?

— Да, много бих искал да останеш при мен, но никога вече няма да те принуждавам. Направих го от отчаяние и безизходица, но повече няма да се повтори. Забрави заплахите — срам ме е, че изобщо съм ги изричал! И не желая повече да имаме тайни един от друг! Само да си представя бъдещето си без теб и изпадам в мрачно настроение. Затова съм готов да чакам колкото е нужно, стига да съществува макар и най-малката възможност да ме обикнеш! — усмихна се и добави: — Ето това е истинското предизвикателство — да те накарам да ме заобичаш отново.

— Ами ти дали... дали пак... — погледна за миг към леглото и сведе смутено глава.

— Да, все още искам да правя любов с теб, Лиз, и не мисля, че желанието ми някога ще изчезне. Първо обаче трябва да започнеш да се чувстваш по-добре със самата себе си, да изградиш самоувереност и вяра в привлекателността си, а също така и да възвърнеш доверието си в мен — замълча за миг и продължи: — Ужасно ще съм щастлив, ако останеш тук. И двамата сме толкова заети с работата си, че трудно ще намираме време, за да се виждаме. Макар че настоявам отново ти да поемеш кампанията около Ди Ай Джи.

— Защо? Не си ли доволен от Бренда? Тя е отлична специалистка, а освен това е чаровна и приятна.

— Искам теб. И се надявам всеки миг, който прекарваме заедно, да е щастлив! — отново се поколеба, но пак за съвсем кратко. — Виж, Лиз, ако решиш да останеш тук, няма да те насилвам за нищо, най-малкото, да правим секс. Наистина, разполагам само с това легло, но пък то е достатъчно голямо и за двама ни, а стига да искаш, мога да поставя възглавници помежду ни, но истината е, че копнея да мога да те държа в прегръдките си нощем. Не е задължително да правим любов, освен ако и ти не пожелаеш. Толкова пъти съм си мечтал да се будя с теб до себе си... и... надявам се, че все пак ще се смилиш над мен... — изви устни в дяволита усмивка, на която Лиз просто не би могла да устои. Всъщност, ако беше честна към самата себе си, трябваше да си признае, че до този момент никога не ѝ бе устоявала, макар да се бе опитвала и то толкова много!

Нейната собствена усмивка бе по-колеблива.

— Добре.

— Ще останеш, така ли?

Лиз кимна, окуражена и развеселена от детинската радост на Донован, който я прегърна толкова силно, че за миг Елизабет си помисли дали няма да ѝ счупи костите.

— Чудесно тогава! — възкликна младият мъж ентузиазирано, отпусайки малко прегръдката си, за да може да я гледа в лицето. — И така, какво ще кажеш първо да се облечеш, после да идем до апартамента ти, за да си вземеш още дрехи и други необходими за престоя ти тук неща, след което ще ги оставим тук и ще отидем някъде да вечеряме — на някое по-специално място, разбира се! Имам вече нещо предвид, а и поводът...

— Донован?

— Да, любов моя?

— Имаш ли нещо против да отложим вечерята за някой друг път?

Лицето му помръкна.

— Звучи ми познато.

— Не, не, не става въпрос за това — побърза да го успокои Лиз. — Просто, не може ли... не си ли съгласен, след като вземем нещата ми от къщи и се върнем обратно, да си останем и вечеряме тук? Боя се,

че... че може да заспя над чинията си в ресторанта — чувствам се доста изтощена и... седмицата като цяло беше много напрегната...

Елизабет бе възнаградена с нова усмивка и с израз на радостно облекчение.

— Разбира се, мила. Наистина изглеждаш уморена, но дори и така си толкова красива! — ухили се още по-широко и съвсем импулсивно се наведе и я целуна по устните, след което, също толкова бързо, се отдръпна назад и добави: — Извинявай. Сигурно предпочиташ да не правя така...

Усмивката, в която този път грейна нейното лице, бе първата абсолютно искрена и естествена от нейна страна за последните няколко седмици.

— Всъщност... май ми харесва... — отвърна Лиз срамежливо.

Вместо да я целуне отново, ощастливен от признанието ѝ, Донован само я прегърна с безкрайна нежност. Бавно, тя повдигна ръце и на свой ред ги обви около врата му.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лиз остана сама в спалнята, изчаквайки Донован да ѝ донесе дрехите от другата стая. После той седна на дивана във всекидневната, за да ѝ даде възможност да се облече на спокойствие и когато тя се появи, двамата заедно излязоха от сградата, взеха такси до апартамента на младата жена и час по-късно се върнаха, също с такси, носейки още две пътни чанти с дрехи и други необходими вещи. Докато Елизабет нареждаше нещата си в чекмеджетата и шкафовете, които нейният домакин ѝ бе освободил, той се зае с приготвянето на вечерята, като първо постави две пържоли върху скарата и после започна да нарязва зеленчуците за салатата. Когато малко по-късно Лиз се появи в кухнята, привлечена от апетитната миризма, трябваше да признае, че вече направо бе примряла от глад.

— Време беше — посрещна я Донован. — Като си помисля само, че цяла седмица не си се хранила нормално, изобщо не се учудвам!

— Е, да, не ми се събира кой знае колко ядене.

— В такъв случай — заяви младият мъж, поставяйки върху масата чинии и чаши, — сега е моментът да компенсираш.

Канеше се да седне, но се позабави, за да я погали по косата.

— Вече по-добре ли се чувстваш?

— Много по-добре — усмихна се в отговор Лиз.

— Радвам се — целуна я бързо по челото, седна насреща ѝ и започна да се храни. — Утре ще купя телефонен апарат със секретар и ще го поставим в апартамента ти — никой не знае, че ще живееш при мен известно време и така ще могат да ти оставят съобщения, които да прослушваш... А нищо не пречи и да запишеш на секретаря моя телефонен номер... или още по-добре би било да се свържа с телефонната компания и да ги помоля да те свързват автоматично тук, когато някой те търси у дома ти. Това ще ти спести неудобството да даваш обяснения къде си.

Лиз преглътна парчето месо, което дъвчеше до този момент и се зае да разрязва един печен картоф. Макар гладът ѝ да се бе изострил

дотождва, че почти бе замъглил сетивата, младата жена бе силно впечатлена от загрижеността, която проявяваше Донован по отношение комфорта и спокойствието ѝ.

— А ако ти вдигнеш телефона? Все пак е странно, че мъж се обажда в дома ми, нали?

— Ще обясниш, че съм човекът, който ти чисти апартамента.

Елизабет избухна в смях.

— Човекът, който ми чисти апартамента? Нямам такъв!

— Ами, в такъв случай — водопроводчикът?

— Защо просто да не кажа, че си моят приятел?

Донован се ухили доволно.

— Би ми харесало.

— Макар че повечето от познатите ми едва ли ще ми повярват, така че тогава вече ще ми се наложи да давам обяснения надълго и нашироко. Май е по-добре да се придържам към версията с водопроводчика.

Виждаше се, че Лиз се шегува, защото продължаваше да се усмихва дяволито. Затова и Донован подметна хитро:

— Можеш спокойно да обясниш на всички, които се интересуват, че се е обадил приятелят ти и че останалото не им влиза в работата. Малко проява на самодоволство не вреди, особено в твоя случай. Ти едва ли някога си проявявала самодоволство.

— Боя се, че не.

— Е, време е да пробваш. Та не е ли истина, че имаш един невероятно привлекателен, умен, преуспял в работата си и дяволски красив приятел, при това безумно влюбен в теб? Както виждаш, имаш пълното право да си горда и самодоволна!

Лиз се изчерви и наведе поглед към чинията си.

— Лиз?

— Ммм?

— Чудя се, как ли точно се чувстваш? Искам да кажа предвид това, че днешният ден бе толкова ужасен за теб, в края на краищата. Давам си сметка колко си изтощена, но си мисля дали все пак не се чувстваш поне малко... щастлива, развълнувана... или все още си обърквана, смутена, дори уплашена?

Елизабет помълча замислено, преди най-накрая да отговори:

— Вероятно по малко от всичко...

— Обясни ми по-подробно.

Лиз остави вилицата и ножа в чинията си и изгледа смутено Донован.

— Ами... имаш наистина чудесен апартамент, макар че, да ти кажа честно, вилата ти в планината ми харесва повече. Но наистина се чувствам много добре тук и...

— А с мен как се чувстваш? Искам да знам какво изпитваш към мен.

На Елизабет ѝ бе далеч по-трудно да опише отношението и чувствата си към Донован — всичко това бе нещо съвсем ново за нея. Нещо, което до този момент бе изхвърляла от съзнанието си като опасно и ненужно. Все пак се опита, прочитайки искрената молба в очите на младия мъж насреща.

— Чувствам се щастлива, не мога да скрия това. Имаш право, като казваш, че си привлекателен, умен и преуспял и когато понякога се позволявам да вярвам, че ме обичаш, тогава наистина съм безкрайно щастлива и се вълнувам неимоверно!

— А в останалото време?

Погледът ѝ помръкна.

— В останалото време ме е страх. Боя се, че всичко това е нещо кратковременно, прекалено хубаво, за да продължи дълго, а и не вярвам тъкмо аз да имам такъв късмет. Страхувам се, че много скоро, може би след няколко дни, седмица или месец, ще ти стана досадна и ще започнеш да ме виждаш такава, каквата съм в действителност.

— Но ти не си...

— Такава, каквата аз съм се виждала винаги и каквато продължавам да се виждам — поправи се Лиз. — Вероятно, въпрос на навик. Или по-скоро, усет за реалността — добави тихо, после побърза да продължи, преди Донован да я е прекъснал. — Освен това, все още изпитвам страх и от теб самия. Никога досега не съм живяла заедно с мъж... или поне не по този начин.

— Ще ти предоставя всичката лична свобода, от която имаш нужда, любов моя — пространство, време, каквото пожелаеш! Решението е в твои ръце.

— Зная, Донован — прошепна Лиз, хващайки вилицата си в ръка. Задържа я във въздуха за миг и когато отново започна да се храни, мислите ѝ пак затекоха гладко. — Тревожа се и от това, че

моите съмнения и притеснения ще се появяват винаги, когато двамата с теб излизаме заедно и наоколо има други жени — стисна устни за миг и после добави: — Онази вечер, когато разговаряхме с Черил на партито ѝ, тя ми каза, че ако наистина не желая връзка с теб, мога да ти дам нейния телефонен номер. В този миг изпитах нещо ново и непознато — чувство на ревност, несигурност и някакво странно безпокойство... По същия начин се почувствах и когато Бренда ми обясняваше как е готова на всичко, само и само да те накара да я забележиш като жена, а не само като сътрудничка за връзките с обществеността.

— Значи Бренда ти е казала това? Изобщо не съм го забелязал, тъй като през цялото време мислех единствено за теб. А що се отнася до Черил... никога не съм я срещал. Затова пък — той се протегна и стисна ръката на Лиз, — повярвай ми, срещал съм стотици други жени и досега никоя от тях не е успяла да ме завладее по начина, по който ти го направи.

Елизабет хапеше смутено устни, навела глава. Внезапно каза, гледайки встрани:

— Ами ако не ти харесам в леглото?

— Не е възможно да не ми харесаш. Вече ти казах, че нямам никакви съмнения в това отношение.

— Но аз не знам... как да се държа по време на...

— Ще ти покажа. И тъй като за мен това не е нещо непознато, за теб също няма да е трудно. От друга страна, аз би трябвало да съм виновен, ако нещата не потръгнат, в което абсолютно се съмнявам — в края на краищата, нали от двамата аз съм по-опитният! Само че вече имах възможност на няколко пъти да усетя страстта, която се крие в теб, Лиз — не, не се изчервявай, истина е! Ти си пламенна, чувствена, женствена... и това може да бъде само комплимент! Помниш ли, когато първият път ми каза, че си все още девствена и аз ти отвърнах, че това е много ценно? — изчака, докато тя кимна в отговор и продължи: — Не те излъгах. Бил съм с жени, по-опитни в леглото от местната Мадам, и съм се чудил откъде са се научили на всички тези неща и дали въобще някой би могъл да им покаже нещо повече. Твърде много знаещите и доминиращи в леглото жени не са най-доброто и връзката с такива никога не е достатъчно пълноценна, поне от моя гледна точка — замисли се за момент, след което допълни: — За мен

обаче всичко би било по-различно сега, дори и ако не беше девствена. Просто ти самата си много по-различна от останалите, по-специална, по-важна за мен от която и да било друга жена. Когато ме погледнеш по начина, по който го направи току-що, имам чувството, че съм единственият мъж на земята, а това е наистина страхотно усещане, вярвай ми... — продължи да ѝ се усмихва, без да откъсва очи от нейните още известно време, след което я потупа по ръката и заключи: — Хайде, стига сме приказвали, че пак престана да се храниш. А и да не забравяме предупреждението ти, че може да заспиш на масата — това вече без съмнение ще накърни мъжкото ми честолюбие!

— Имах предвид, ако отидем в ресторант.

— Нищо чудно и тук да се случи, като те гледам само как едва си държиш очите отворени!

— От виното е. Май твърде много пих — пошегува се Лиз, без обаче да отрича, че ѝ се спи.

Донован погледна към чашите, които не съдържаха нищо по-силно от вода, и продължи развеселен шегата:

— Добре поне, че отворих най-доброто вино. Като си помисля само как можеше да ти подейства онова другото, по-евтиното!

Лиз се изкикоти на свой ред, след което се зае с останалата в чинията ѝ храна. Омете всичко до шушка, макар вече да клюмаше над масата. Донован ѝ предложи да си ляга веднага и я поведе към спалнята. Преди да излязат от кухнята, той я обърна към себе си и попита със сериозен тон:

— Искаш ли да сложа възглавници помежду ни?

— Не...

— Ще се изплашиш ли, ако се събудиш утре сутринта и установиш, че те държа в прегръдките си?

— Може би малко... в началото.

— Просто си припомни, че те обичам и че никога няма да направя друго, без твое разрешение, освен да те прегръщам и целувам. Истината е, че самият аз имам нужда да се уверя, че всичко това се случва в действителност. Разбираш ли?

Лиз кимна и Донован я подкани да отива да си ляга, оставайки сам в кухнята да разтреби след вечерята. Младата жена се чувстваше малко притеснена, докато изваждаше нощницата си от чекмеджето, затова отиде в банята, за да я облече там. Само миг, след като се

отпусна върху възглавницата в единия край на леглото, тя заспа непробудно. На другата сутрин се събуди в нежните прегръдки на Донован и осъзна, че това ѝ харесва — и то, безкрайно много...

Понеделникът бе истинска лудница за Лиз — непрекъснато някой идваше в кабинета и да разбере как се чувства и поне половината от колегите ѝ изразиха мнение, че изглежда невероятно: добре отпочинала, свежа, дори някак си разхубавена. Лиз се усмихваше с известно самодоволство — нали Донован ѝ бе казал, че ѝ е нужно.

Вторник сутринта се събуди отново в преградките на своя домакин, като този път обърна по-голямо внимание на обкръжението, с други думи, на широките мощни гърди, тук-таме покрити с руси косми и странно възбуждащата, но приятна, типично мъжка миризма на притисналия я към себе си Донован. Докосна го леко, уплашена да не я усети. Тихата му въздишка обаче ѝ подсказа, че той също се беше събудил, затова Лиз побърза да приближи устни към неговите за сутрешна целувка.

— Приятно ми е да ме докосваш — промърмори Грант с лице, заровено в косите ѝ.

— И на мен не по-малко. Толкова си топъл.

— Ммм... — той притисна отново устни към нейните, този път по-настойчиво, после нежно я отдръпна от себе си, за да може да гледа лицето ѝ. — Време е да ставаме, за съжаление. Имаш среща в девет, така че ти предоставям правото да ползваш банята първа.

Елизабет му се усмихна, претърколи се настрани и стана от своята страна на леглото, като смутено оправяше нощницата си. Почти бе стигнала до банята, когато Донован се провикна:

— Лиз? Няма ли да получа още една целувка?

Изчервена до ушите, Лиз се върна обратно и поднесе устните си на младия мъж. Той я целува дълго и с наслада, като накрая я потупа леко по дупето и я отпрати към банята.

В сряда сутринта се събудиха преплели крака, което изненадващо не смути Лиз — напротив, чувстваше се удобно и уютно, сякаш закриляна от този едър мъж с прекрасно оформено тяло. Бе очарована от съдържаната сила, която се излъчваше от всеки негов

мускул и се осмели да плъзне ръка върху по-голяма част от гърдите и раменете му.

— Винаги ли спиш с долнището на пижамата си или просто се съобразяваш с мен? — попита го след първата сутрешна целувка.

— Боя се, че е второто — усмихна се той. — Обикновено спя съвсем гол.

Лиз облегна глава на гърдите му и без да си дава сметка за последствията, бавно прокара длан надолу по ивицата тъмни косми, изчезващи под колана на долнището му.

Донован си пое дъх и изстена, след което промълви с дрезгав глас:

— О... скъпа... Играеш си с огъня.

Елизабет моментално отдръпна ръката си, наистина като опарена. Вдигна рязко глава и каза:

— Съжалявам... не знаех, че...

— Шшш... — притисна нежно главата ѝ обратно към гърдите си. — Няма нищо. Просто адски ми харесва да ме докосваш там, копнея да го правиш... Достатъчно е само да си представя как го правиш и...

Струваше ѝ се невероятно, че е възможно да го възбужда толкова лесно, но когато сведе поглед надолу, Лиз се увери, че бе точно така. Пръстите ѝ тръпнеха от желание да повтори това, което бе направила току-що, но изпитваше несигурност. Накрая любопитството ѝ надделя и младата жена прокара длан надолу, сантиметър по сантиметър, достигайки първо пъпа и стегнатия корем, а после плъзвайки я още по-надолу през колана на пижамата до изпъкналостта между бедрата, усещайки я реално под пръстите си.

— Точно така — прошепна дрезгаво Донован, постави ръката си върху нейната и бавно я придвижи надолу, после нагоре, после пак надолу и нагоре и така още няколко пъти, като дишането му ставаше все по-неравно и накъсано, а тялото — все по-напрегнато. — Тъ... май вече стига... — преглътна шумно и се изкашля, за да прочисти гърлото си. — По това време на деня ми е малко трудно да се контролирам — издърпа ръката ѝ върху гърдите си, там, където сърцето му биеше силно и ускорено.

Лиз не бе очаквала, че докосването до най-интимната част на този мъж ще подейства така и на нея — усети как неговата възбуда откряна вратите на нейното собствено физическо желание и стига

Донован да не бе прекъснал по своя воля ласките ѝ, Лиз вероятно щеше да се поддаде още повече на надигналата се вълна на сексуална страст. По цялото ѝ тяло се разля непозната до този момент топлина, кръвта в гърдите и слабините ѝ запулсира. Тръпнешното сладостно усещане я смути и обърка, но Донован ѝ се притече на помощ, нежно оставяйки я да се отпусне върху своята половина от леглото.

— Съгласна ли си да се видим за обяд? Имам идея да пообиколим малко магазините.

— Защо?

— Искам да ти купя нова рокля за партито в четвъртък.

— Донован, не си длъжен да...

— Знам, че не съм длъжен и знам също така, че в гардероба си имаш не една или две прекрасни рокли. Вече съм наясно и с отношението ти към подобни прояви на „собственичество“, сякаш си ми „държанка“, както се изрази. Само че в този случай, идеята да ти купя нещо е продиктувано от чисто егоистични подбуди — просто следвам желанието си и се надявам, че няма да ми откажеш удоволствието да го задоволя.

Елизабет вдигна очи нагоре в израз на безизходица.

— Как бих могла, като поставяш въпроса по този начин? И после да трябва да изпитвам чувство на вина — е, стига ми вече! — всъщност, Лиз бе силно поласкана от предложението на Донован. Изчерви се до уши и това накара младия мъж да се разсмее доволно.

И така, Грант я взе от офиса ѝ през обедната почивка и хванати за ръка, тръгнаха да обикалят магазините. Първо се отправиха към един луксозен бутик, където Донован търпеливо я изчака да премери няколко рокли, като накрая ѝ помогна да избере една от тях — в действителност най-хубавата, която стоеше на Лиз най-добре от всички, но тя се притесняваше да я приеме, тъй като бе и най-скъпата. Представляваше изумително елегантна копринена рокля в бургундско червено, която безкрайно много отиваше на естествената бледност на лицето ѝ и подчертаваше тъмните нюанси в кестенявите ѝ коси. Донован плати бързо на продавачката, след което се извини на Лиз, че трябва да направи някои покупки и за себе си, разбирайки се с нея да се срещнат пред изхода на огромния универсален магазин, в който се намираше и бутикът, след десетина минути.

Когато Лиз пристигна на уречената среща, Донован вече я очакваше. Държеше някаква кутия под мишница и имаше някак виновно изражение.

— Е, казвай сега, какво си си купил?

— А, нещо... лично.

Елизабет предположи, че става въпрос или за слипове, или за боксерки, или пък за спортен колан, което я накара моментално да се изчерви — за кой ли път през този ден, и повече не полюбопитства. С доволна усмивка Донован взе от ръцете ѝ кутията с копринената рокля, хвана я за ръка и я поведе към малък бижутериен магазин на отсрещната страна на улицата, където настоя да ѝ вземе чифт перлени обици.

— Но, Донован, не мога да ти позволя да...

— Разбира се, че можеш. Обиците си отиват адски много с роклята и още повече — на формата и цвета на лицето ти. Освен това, не съм се забавлявал толкова, откакто... откакто ти купих подарък в Сан Франсиско, а за времето преди това изобщо нямам спомени!

В следващия миг обаче Лиз придоби скръбно изражение.

— Ами ако не мога да си ги сложа?

— Не се притеснявай. Вече ти казах, че ще ти помогна. Още довечера ще пробваме да ги поставим на ушите, така че ще разполагаш с достатъчно време до четвъртък, за да свикнеш с тях.

— Не зная, Донован. Започвам доста да се притеснявам от това парти. Ще бъда с нова рокля, с нови обици... Имам чувството, че отиваме на бал с кралски особи...

— Там наистина ще има една кралска особа: ти самата! Достави ми това незначително удоволствие, Лиз! Толкова се гордея с теб! А още по-голяма наслада ми доставя фактът, че по някакъв начин съм допринесъл за твоя елегантен и още по-прекрасен вид!

Лиз се изчерви за стотен път.

— Направо си си изгубил ума, Донован!

Младият мъж само повдигна небрежно вежди, постави кутийката с обиците в джоба си, хвана Елизабет под мишница и я поведе към едно малко кафене близо до офиса ѝ, за да обядват, преди да я остави да продължи работата си.

Вечерта Лиз има възможност да види точно какви „лични вещи“ бе купил Донован „за себе си“. Той изчака първо да вечерят и я изненада, точно когато стоеше пред огледалото в банята и се любоваше на двете прекрасни перлени бижута, които, за нейно безкрайно облекчение и радост, той бе успял да сложи на ушите ѝ без никакъв проблем. И така, Донован изникна неочаквано зад гърба ѝ, подавайки ѝ въпросната „тайнствена“ кутия.

— За теб е.

— За мен ли? Но аз мислех, че...

— Да, разбрах какво ти мина през ума — ухили ѝ се той. — Е, хайде, отвори я.

Младата жена повдигна картонения капак на кутията, разгъна пластове тънка опаковъчна хартия и в следващата секунда побърза да отмести свенливо поглед встрани, прехапвайки устни.

— Не е за партито в четвъртък — пошегува се Донован. — Не е и за пред мен. Личен подарък, само за теб.

Лиз и този път не успя да скрие смущението си — изчерви се силно и едва-едва докосна изящната дантелена бродерия на невероятно финия копиринен комплект от сутиен, дамски боксерки и комбинезон с цвят на слонова кост.

— Искам да си ги сложиш, за да се увериш колко страхотно изглеждаш, да се почувстваш още по-женствена, още по-желана... — нежният му глас галеше слуха ѝ, правейки двойно удоволствието от подаръка, както и смущението на Лиз.

— Достатъчно е усещането, че носиш такава бельо отдолу под роклята — и ще видиш колко по-уверена и привлекателна ще си!

— Никога преди не съм обличала такава... подобни неща... — тихо промълви Елизабет, все още без да поглежда към Донован, макар притеснението ѝ вече да отстъпваше място на вълнение, радост и... усещането за женственост.

— Значи е крайно време да опиташ... Ще останеш приятно изненадана как нещо толкова дребно може невероятно много да повиши самочувствието ти.

— Това от личен опит ли го знаеш? — подкачи го Лиз, доволна да го види как и той се изчервява.

— Да, макар и малко по-различен личен опит. Вече съм се убедил обаче, че от това какво съм облякъл зависи до голяма степен и

начина, по който се чувствам. Така например, тази седмица изпитвам известна досада и дори съм до някаква степен потиснат от необходимостта да нося костюм през цялото време — нещо твърде старомодно и консервативно за мен. Наистина очаквам с нетърпение да заминем на север. Надявам се, че разполагаш с достатъчно дебели панталони, както и с топли пуловери...

Лиз го прекъсна, избухвайки в смях.

— Да, Донован, имам предостатъчно. Държа да те предупредя, защото съм сигурна, че вече се каниш да ме завлечеш до най-близкия магазин за спортни облекла.

— Е, и какво толкова страшно има в една такава идея? И без това обожавам да ти правя подаръци!

— Зная... — нежно отвърна Лиз, като най-сетне се осмели да вдигне очи към Грант. Почувства как цялото ѝ същество се разтапя под неговия влюбен, грижовен поглед и побърза да добави: — Затова и удоволствието да ги получавам, е толкова голямо — прокара пръсти по фината коприна на бельото. — Благодаря ти за... това... както и за роклята, и за обиците. Наистина са прекрасни и безкрайно много ми харесват!

Донован я придърпа в прегръдките си, продължавайки да я гледа с изпълнен с обожание и възхита поглед.

— Ужасно много се радвам... Ти ме караш да се чувствам пощастлив от когато и да било... — прошепна на ухото ѝ, целувайки я нежно. После се отправиха към кабинета му, за да довършат работата, която и двамата си бяха донесли за вкъщи.

Този път Донован го очакваше изненада, когато четвъртък следобед мина през офиса на Лиз, за да я вземе. Влезе забързано в кабинета ѝ, но в следващия миг се закова на място като ударен с мокър парцал. Не успяваше да откъсне поглед от жената пред себе си. Тя, от своя страна, също се бе съсредоточила върху един отчет и в мига на пристигането му рязко вдигна глава — сега стоеше така, неподвижна, следяща с тревога изражението на лицето му, не смееща да си поеме дъх в очакване на реакцията му.

Донован продължи да я зяпа с отворена уста и широко отворени очи, които постепенно се присвиха в усмивка, когато най-накрая той

изрече с възхищение:

— Прическата е просто фантастична! Кога я направи?

Лиз докосна свенливо краищата на косата си, преди да промълви:

— Ами... днес по обяд. Сигурен ли си, че изглеждам добре? Чувствам се някак си разголена. Свикнала съм да я усещам поне до кръста си още от осемгодишна.

— Изглеждаш просто невероятно, Лиз! И... естествено къдрава е, нали?

Лиз кимна, изчервявайки се.

— Да. Не знаех, че е така, докато фризьорът не започна да ме подстригва — почеса се по носа и добави: — Не съм сигурна, че ми харесва как ме направи отпред. Казах му, че не искам бретон, но той ме увери, че вече съм пораснала, за да си нося косата толкова обикновено — падаща отзад по гърба. Всъщност, бретонът не е чак толкова голям, така или иначе... по-скоро са само няколко кичура над челото... — отметна ги с ръка, усмихвайки се дяволито.

Донован се приближи усмихнат до уши.

— Няма значение, изглеждаш невероятно! — не успя да устои и импулсивно протегна ръка, докосвайки прекрасните кестеняви къдри, които се виеха около ушите и врата, като обграждаха лицето ѝ, подчертавайки още повече неговия изящен воал. — Толкова е мека и блестяща... — изкашля се, за да придаде на гласа си малко помъжествен тон и добави: — Надявам се си даваш сметка, че както си се разкрасила така, едва ли ми помагаш да запазя душевното си спокойствие.

— Наистина ли ти харесва?

— Повече от това! Възхитителна си! Обичам те, Елизабет, не можеш да си представиш колко те обичам... — промълви, навеждайки се да я целуне по устните. После се изкашля повторно и каза: — Хайде да тръгваме, ако си привършила с работата си.

На Лиз обаче ѝ бе необходимо известно време да възприеме реалността, тъй като нежният допир на устните на Донован до нейните за пореден път бе пробудил у нея порива на желанието да се притисне към него и да изживее нещо повече от това, което до този момент се беше случвало между тях. Все пак се постара да възвърне контрола върху емоциите си, затвори папката с отчета — бе неспособна да продължи да го чете — и отбеляза:

— Мога да го довърша утре сутринта.

Излязоха от сградата и тръгнаха пеша към апартамента на Донован, за да се приготвят за партито.

Лиз си взе гореща вана и тъкмо си слагаше малко руж и спирала пред огледалото — и двете подарък от Грант, когато откъм спалнята се чу неговият глас:

— Във вид ли си, позволяващ да вляза?

Лиз автоматично кръстоса ръце пред гърдите си, след което се погледна в огледалото и бавно, но решително ги отпусна обратно върху плота.

— Да.

Вратата се отвори и Донован влезе с горда походка, облечен в бяла, все още незакопчана дантелена риза и фин черен панталон, част от елегантния костюм, с който възнамеряваше да бъде. Спря се рязко и погледът му се плъзна по сексапилно повдигнатите от сутиена гърди на Лиз под комбинезона и огледа фините боксерки, които съвсем не успяваха да покрият красиво заоблените форми на дупето ѝ. Изстена тихо и се обърна с гръб, облягайки чело на стената.

— О, Боже... — възкликна обезпокоена младата жена. — Не ти харесва...

— Напротив, твърде много ми харесва — бе отговорът на Грант. Изправи се и бавно се обърна отново с лице към нея. — Проблемът е, че може и да не успеем да стигнем до партито тази вечер. Очаквах, че ще си съвсем облечена...

Лиз се притесни още повече, наведе глава и промълви, смръщила вежди:

— Мислех... Мислех, че ще искаш да ме видиш първо така...

— Така е — прекъсна я с дрезгав глас Донован, придърпа я към себе си с треперещи ръце и силно я притисна. — През целия ден само това бе в ума ми... Представях си колко секси и възбуждащо ще изглеждаш и не е нужно да казвам, че не успях да свърша никаква работа...

Елизабет се успокои, но в следващия миг усети как главата ѝ се замайва под напирашното физическо желание. Чувстваше се толкова чувствена, женствена и без съмнение, секси... Почти красива.

— Радвам се... — прошепна, отпуснала чело на рамото му. Усети тялото му да се стяга и напрежението му да се предава и на нея.

Донован я отдръпна нежно от себе си и се взря с жаден, копнеещ поглед в очите ѝ, след което силно притисна устни към нейните и започна да я целува страстно, без да спира дори за да си поеме дъх. Лиз започваше да си мисли, че може би няма да е толкова лошо, ако наистина пропуснат партито, когато в следващия момент Донован внезапно се дръпна встрани, бръкна в предния джоб на панталоните си и промълви:

— Ето, това върви заедно с обиците...

Преди Лиз да успее да реагира, Донован вече поставяше около шията ѝ изящно перлено колие. Обърна я с лице към огледалото, за да види как ѝ стои и за да може да го закопчае отзад. Пръстите му трепереха и той трябваше да направи няколко опита, преди най-накрая да постави доволно длани върху раменете ѝ и да се вгледа на свой ред в отражението ѝ в огледалото.

Младата жена не сваляше възхитен поглед от перлите.

— Прекрасно е... Не съм виждала нещо по-красиво... — прошепна развълнувано.

— Не достатъчно красиво за теб — промълви Донован в отговор, обсипвайки с водопад от нежни целувки раменете, шията, деколтето ѝ, при което Лиз затвори очи и отпусна глава назад върху рамото му. — Господи, Лиз, само да знаеш колко те желая...

Лиз имаше представа — усещаше бедрата му да обвиват нейните, топлината от неговите слабини да се предава на нея самата. Бе напълно подвластна на нежните милувки на устните му по кожата ѝ, следейки единствено придвижването на дланите му надолу по раменете ѝ, достигайки гърдите ѝ и обхващайки ги с твърд, настойчив жест. Донован ги повдигна, след което започна да ги мачка в шепи и това накара Лиз да изтръпне, сякаш през тялото ѝ бе минало електричество.

В следващия миг Грант я обърна към себе си и се вгледа в лицето ѝ, проследявайки нежно с пръсти фините черти, изящната извивка на шията, прокарайки ги по кръглите перлени мъниста и после отново обгръщайки жадно и копнежно гърдите ѝ. За една кратка секунда Лиз изпита известна тревога, в очакване на следващите му действия, виждайки го как проследява с поглед своите придвижващи се все по-надолу ръце, но това мимолетно безпокойство изчезна почти веднага, заменено от надигащата се вълна на желанието и страстта. Когато

Донован плъзна пръсти под сутиена, обхващайки в шепи гърдите ѝ в цялата им пълнота, Лиз не успя да сподави стона на наслада и безкрайно блаженство.

— Толкова си прекрасна, любов моя... — прошепна младият мъж, спускайки длани още по-надолу, докосвайки набъбналите ѝ зърна. — Най-прекрасна на света...

Лиз затвори очи и прошепна с копнеж името му. Ужасно ѝ се искаше да го докосне на свой ред, но дланите ѝ бяха като залепени за раменете му — не смееше да ги отдели от там, боейки се, че в следващия миг може да се свлече на земята, тъй като краката ѝ трепереха от вълнение. Почти извика от разочарование, когато той измъкна пръсти от под сутиена ѝ, но Донован само разтвори широко ризата си и привлече Лиз още по-близо.

— Трябва да тръгваме — промълви с дрезгав глас, сякаш по-скоро да напомни сам на себе си, но не я пусна. Дланите му галеха раменете и гърба ѝ, докато в един миг не попаднаха на закопчалката на сутиена. Пръстите му сръчно и бързо я разкопчаха и Елизабет успя само да възкликне изненадано.

— Не се страхувай, любов моя. Просто имам нужда да почувствам тялото ти плътно до своето, за не повече от минута — ръката му мина отпред, издърпвайки сутиена нагоре към подмишниците и в следващия миг Лиз усети прекия допир на голите си гърди в неговата плът. Косъмчетата по гърдата на Донован я загъделичкаха още по-възбуждащо, изпращайки електрически импулси по цялото ѝ тяло. — Усещаш ли, Лиз? Нали е прекрасно? О, Боже, желая те... толкова много те желая, та чак ме боли!

Лиз се чувстваше по същия начин, изгаряна от огъня на плътската страст и възбудата. Тялото ѝ се извиваше и тръпнеше в прегръдките на този мъж и внезапно бе завладяна от непреодолим, раздиращ копнеж да усети устните му навсякъде по себе си, да бъде докосвана, милвана и обсипвана с целувки, за да може най-накрая това нетърпимо, изгарящо я чувство на нужда и болезнено очакване, свило на топка стомаха ѝ, да бъде задоволено и да изчезне.

За нейно огромно разочарование и почуда обаче, Донован се отдръпна назад, намести и закопча сутиена ѝ отново и започна на свой ред да оправя ризата си, докато Елизабет се опитваше да възвърне контрола върху себе си и да овладее учестеното си дишане.

— Стори ми се... стори ми се, че ме желаеш — чу се да казва, за своя най-голяма изненада. Съвсем доскоро вероятно щеше да бъде ужасена, ако изрече подобни думи, но в настоящия миг можеше да мисли единствено за пожара, обхванал тялото ѝ, да жадува той да бъде потушен час по-скоро.

Като прокара трепереща длан през косите си, Донован изви устни в подобие на усмивка.

— Желая те, повече от всичко друго на света... Но искам и ти да ме желаеш също толкова силно!

— Аз също те желая... — прошепна свенливо Лиз.

— Все още не колкото аз теб. Ще разбереш сама, когато това се случи. И двамата ще сме наясно... — взе лицето ѝ между дланите си и постепенно изражението ѝ на смущение и объркване изчезна под водоплада от целувки, с който я засипа. — Обичам те, Лиз, никога не го забравяй — особено довечера, когато около теб ще е пълно с обожавачи те и сипеци комплименти мъже.

Макар отношението да не бе точно на „обожание“, Лиз все пак забеляза, че определено бе основният център на внимание за вечерта, а и в погледите, които мъжете ѝ хвърляха, без съмнение се четеше възхищение и искрен интерес, което я накара да се почувства леко замаяна.

— Сигурно е заради роклята... или обиците — промълви Лиз, когато успя да останат за малко сами с Донован.

— Не е нито заради роклята, нито заради обиците. Заради теб самата е.

— По-скоро, заради теб. Тази вечер аз просто съм твоята дама и съответно се ползвам с интерес, благодарение на твоето лично обаяние и чар. Никога преди не съм получавала такива комплименти.

— Вероятно си получавала, но не си им обръщала внимание. Уверен съм в това — изви вежди и допълни: — Всъщност, още от самото начало пренебрегваше всеки комплимент, който се решавах да ти отправя, така че не ми разправяй разни бабини — деветини за личното ми обаяние и чар. Чу какво каза Доналдсън: как старият Обермайер не престава да сипе хвалебствия по твой адрес. Няма да се учудя, ако тази вечер си спечелиш един куп нови клиенти!

Лиз се изчерви.

— Не за това дойдох.

— Зная, скъпа, но това би било чудесен страничен ефект — притисна я здраво през кръста и добави: — Хайде, стига си се притеснявала. Искам да те запозная с още един човек...

Когато късно през нощта се прибраха в къщи, Донован застана пред Лиз и тържествено заяви:

— Благодаря ти, че дойде с мен тази вечер, Лиз. Накара ме да се почувствам безкрайно щастлив. А ти какво ще кажеш за себе си? Толкова неприятно ли ти беше, колкото си мислеше от началото?

Елизабет се изсмя и сведе поглед.

— Не съм очаквала да бъде ужасно.

— Но ми обясни какво обикновено изпитваш на подобни събирания. Отново ли се чувстваше самотна, някак изолирана от тази класа хора, смущаваше ли се?

— Не. Е, може би съвсем малко и то само от време на време.

— Следващия път ще бъде още по-добре. Всичко е въпрос на самочувствие и увереност и ти постепенно ще придобиеш много по-голяма вяра в себе си, в красотата и интелекта си. Повярвай, с теб искаха да се запознаят много повече хора, отколкото с която и да било от другите жени на партито.

— За това не съм съвсем сигурна... присъстваха доста привлекателни, да не кажа блестящи представителки на моя пол... — подхвърли с леко дяволита нотка Лиз.

— ... с всяка от които спокойно можеш да се конкурираш по външност и определено биеш всичките, що се отнася до вътрешните ти качества. Що се отнася лично до мен, на това парти не видях нито една друга жена, с която да си заслужава да разговаря човек.

Елизабет се вгледа в сериозния израз на лицето му. Наистина бе забелязала, тъй като нарочно го бе следяла, че Донован изобщо не обърна внимание на останалите присъстващи дами, като само от време на време кимваше любезно на някоя.

— Накара ме да се почувствам нещо по-специално и важно. Благодаря ти, Донован.

— А ти осмисли вечерта ми. Аз трябва да ти благодаря — позамисли се, след което колебливо допълни: — Хайде да си лягаме. Нямам предвид да правим любов, а просто да бъдем отново заедно

тази нощ. Искам да те видя как заспиваш в прегръдките ми. Съгласна ли си?

Вместо отговор, Лиз само му се усмихна нежно, след което кимна. Споменът за изпитаното преди няколко часа усещане при допира на гърдата ѝ о неговата, бе все още жив в съзнанието ѝ. Желанието ѝ се разпали с още по-голяма сила сега, когато този мъж стоеше пак толкова близо до нея, стегнатото му, мускулесто, гладко тяло я привличаше неудържимо и тя почувства как едва се сдържа да не се отпусне сама в прегръдките му.

— Съгласна съм... Много би ми харесало... — поколеба се на свой ред и продължи: — Би могъл дори... ако искаш...

Донован обви ръка около раменете ѝ, повеждайки я надолу по коридора към спалнята.

— Какво, любов моя? Нима бих рискувал да ме помислиш за някакъв развратен тип? В никакъв случай! Никога не се любя с жена, с която съм живял съвместно едва четири дни, така че тази нощ само ще спим сладко един до друг. Освен това — добави с палава усмивка, — подобно нещо ще отнеме почти цялото време до сутринта, а да не забравяме, че утре и двамата сме на работа.

Пътуването до планинската вила на Донован отне доста време, поради натрупалия дебел сняг и натовареното движение — стотици хора напускаха града, за да прекарат уикенда сред природата. Когато се отбиха от магистралата, снеговалежът се засили и Донован започна да се тревожи.

— Щеше ми се да се отправим директно към къщата, но май ще трябва първо да минем през някой супермаркет. В противен случай, може да ни се наложи да изкараме съботата и неделята само на консерви.

— Защо не? Сигурно имаш сухи супи, а и във фризера стопроцентово ще се намерят някакви запаси.

— Така е, но предпочитам пресния портокалов сок за закуска, а и зърнените закуски не са вкусни без мляко.

В този момент Донован ѝ заприлича на малко момченце и беше толкова сладък, че тя се разсмя и се съгласи да минат през някой

супермаркет. Когато най-сетне пристигнаха при вилата, и двамата въздъхнаха с облекчение.

Първо включиха всички печки, запалиха камината и си приготвиха обилен обяд, след което се разположиха върху канапето на горния етаж, гледаха филм и разговаряха. Лиз се бе гушнала в Донован — и двамата покрити с дебело вълнено одеяло на ромбове — и се стараеше да се съсредоточи върху филма, но безуспешно.

През цялата седмица се бе държал с нея като с кралица — бе предугаждал желанията ѝ, изпълнявал ги бе без никакво колебание, проявявайки единствено и само огромно уважение. Бе направил всичко по силите си, за да ѝ докаже, че наистина я намира привлекателна, красива, че наистина я обича, нуждае се от нея, желае я.

Тя, от своя страна, също го желаше. Копнееше да го докосне, да го притисне към себе си, да го обсипе с целувки. Представяше си как и Донован прави същото с нея, което я караше да тръпне в болезнено очакване и я правеше двойно по-напрегната. Чудеше се на способността му да лежи до нея толкова отпуснат, спокоен, почти безразличен на моменти и се питаше дали нещо не бе наред с нея, дали желанието, което бе казал, че изпитва към нея, бе наистина искрено и достатъчно силно.

Отметна глава назад, за да може да види лицето му и мигом проумя причината за спокойствието му. Поусмихна се безпомощно и усети как сърцето ѝ прелива от нежност и любов.

Донован спеше дълбоко. Страните му бяха леко порозовели, косата му бе разрошена като на малко момче, а клепачите му с гъсти тъмни мигли бяха спуснати над очите.

— Донован...? — прошепна Лиз. — Събуди се... Донован... — побутна го нежно по рамото и доволна забеляза, че клепачите му трепнаха и той бавно отвори очи. — Изтощен си, денят бе дълъг и уморителен. Защо не си легнеш?

Трябваше му около минута да осъзнае къде се намира, след което погледна към Лиз. Тя му се усмихна топло.

— Какво стана? — промълви със сънен глас той.

— Нищо. Просто си заспал — отметна одеялото и се изправи, после протегна ръка на Донован, за да му помогне да стане. — Хайде, време е да си лягаш — чувстваше се в известна степен като майка, която слага рожбата си да спи, и това усещане определено ѝ

харесваше. През цялата предишна седмица Донован се бе грижил толкова много за нея, с такова внимание и всеотдайност, че сега най-после ѝ се предоставяше възможност да направи същото и за него.

Докато Донован се опитваше в полусън да разкопчае ризата си, Лиз извади от раклата един дебел пухен юрган, зашла с него леглото, след което потупа възглавницата, за да ѝ придаде по-удобна форма и се обърна с намерение да помогне на своя домакин да се съблече. Тъй като не бе запалила лампата, за да не го разсънва, стаята тънеше в полумрак, разсейван единствено от отблясъците на снега отвън — в известна степен Лиз бе благодарна за това, тъй като за пръв път ѝ се случваше да съблича Донован, и изобщо който и да било мъж, и изпитваше известно неудобство. От друга страна, копнееше да види повече от тялото му, но явно трябваше да се задоволи само с неясни очертания и сенки. За своя изненада обаче установи, че дори и така той ѝ действаше крайно възбуждащо, дори повече, отколкото на ясна дневна светлина, защото въображението ѝ поемаше грижата за оставащото скрито от погледа ѝ. Докато му помогне да се съблече докрай, без да сваля единствено боксерките, Лиз вече цялата трепереше от свръхвъзбуда и емоционално напрежение, но при все това му помогна най-усърдно да легне и внимателно го зави.

— И ти идваш, нали?... — промълви вече почти заспал Донован, придърпвайки юргана до под брадичката си.

— След минута — прошепна Лиз в отговор, като се изправи, наблюдавайки как очите му бавно се затвориха и постепенно дишането му стана равномерно. Струваше ѝ се още по-красив сега, в прегръдките на съня — лицето му бе спокойно, с изящно очертани скули, прав нос и мъжествена брадичка. С разрошената си коса и вече леко набола брада Донован имаше едновременно вид на кръвожаден разбойник и невинното изражение на малко момче и това го правеше още по-неустоим за Лиз.

Лиз бавно пристъпи към прозореца. Отвън бе толкова студено, а отвътре тя цялата изгаряше в треска. Колкото и да се мъчеше, не успяваше да прогони от съзнанието си мисълта за Донован, спящ само на сантиметри от нея, облечен единствено в памучни боксерки — представяше си го така и цялата я обливаха топли вълни, а на определени интимни места усещаше да я обзема странен парещ трепет, сякаш за да я подготви за истинския огън на страстта, който

рано или късно щеше да се разгори в нея. Тя, която някога не смееше и да си помисли за секс, сега бе разтърсвана от неистов копнеж... О, Боже, колко много го желаше!

— Лиз?...

Тихият му шепот прекъсна мислите ѝ и сърцето ѝ замря за миг.

— Нещо не е наред ли, скъпа?

Елизабет се обърна и срещна въпросителния му поглед.

— Не, не... Аз просто...

Опита се да се успокои, като си каза, че едва ли Донован би могъл да различи на бледата светлина и от разстоянието, на което се намираще, копнежа в очите ѝ, а дори и да успееше да го забележи, знаеше, че той никога не би я накарал да направи насила нещо, което не желаше. Работата бе там обаче, че тя го желаше, о, как го желаше...

Стараяйки се да прикрие душевния смут и неспокойствието си, породени от очакването, че вече нещо трябва да се случи, Лиз бавно прекоси стаята, приближи се до леглото и застана пред Грант.

— Донован... аз... всъщност...

Младият мъж я наблюдаваше внимателно как притеснено чупи ръце, очите ѝ се бяха разширили от емоционално напрежение и го гледаха умолително, дишането ѝ бе ускорено и от време на време цялата потреперваше. Донован бе наясно със собственото си желание и в този миг се молеше само Лиз да изпитва същото. Повдигна края на юргана от своята страна в мълчалива покана към младата жена да дойде при него и задържа дъх в тревожно очакване.

Очакването се оказа краткотрайно — без да се колебае повече, Елизабет се гушна в Донован, щастлива, че най-после е в прегръдките му.

— О, мила... — прошепна задъхано той, миг преди да притисне жадно устни към устните на младата жена, на което тя отвърна с не помалка страст. — Сигурна ли си? — попита я, когато най-после спряха да се целуват, за да си поемат дъх.

Лиз кимна.

— Значи наистина ме желаш?

Тя кимна повторно.

— Толкова силно, колкото аз теб?

Достатъчно ѝ бе да почувства как тялото ѝ изтръпва в копнеж при най-малкия досег до неговия възбуден орган, за да разбере, че повече не би могла да се сдържа.

— Да...

Силна тръпка разтърси и тялото на Донован, когато той я придърпа още по-близо в обятията си, претърколи я по гръб и се наведе над нея, обсипвайки я навсякъде с целувки. Едва успяваше да си поеме дъх, развълнуван и трудно сдържащ желанието си да я обладае на мига.

— Бавно... ще го направим бавно... — прошепна го, сякаш по-скоро отправяше команда към самия себе си, защото не бе очаквал, че тялото му ще реагира толкова силно на признанието на Лиз, че желае да се любят.

Започна да я целува по-бавно и по-продължително, вкусвайки с наслада всеки милиметър от устните ѝ, краищата им, ъгълчетата и вътрешността, преплитайки език с нейния в стремеж да утоли огъня и да овладее по някакъв начин сексуалната си енергия. Преплитайки пръсти с нейните, притисна ръцете ѝ към чаршафа, докато с наслада изучаваше с целувки и най-дребния детайл от лицето ѝ, извивките на шията ѝ, нежната кожа около врата и по-надолу, към широко разтвореното деколте. Дланите ѝ останаха прилепени към леглото, дори когато той я пусна, за да докосне гърдите ѝ, да ги обхване жадно с пръсти и накрая да зарови лице в тях.

— Лиз?... — прошепна дрезгаво той. — Мога ли да ти сваля нощницата? Искам да почувствам голото ти тяло до своето.

Разтърси я поредната топла вълна на жадно очакване, смут, примесен с копнеж, но бе достатъчно да се взре в очите му и да види силното му желание и възбуда, за да осъзнае, че самата тя вече не успяваше да устои на повика на плътта. Кимна в съгласие и задържа дъх, докато Донован бавно и нежно заизмъква копринената нощница нагоре през бедрата, ханша, кръста, гърдите ѝ, издърпа я внимателно през главата и я захвърли настрани.

— Ето... не беше чак толкова трудно — прошепна, разтваряйки с целувка свитите на юмрук пръсти на Лиз и преплитайки ги между своите. Вместо да започне да оглежда тялото ѝ, както младата жена се боеше, че може да направи, Грант веднага се приведе ниско над нея и като затвори очи и отметна глава назад, изстена:

— Ооо... Колко е хубаво... Не можеш да си представиш, Лиз, как се чувствам в този момент...

Напротив, можеше, стига да обърнеш внимание на собственото си състояние — смесица от сладостно — болезнено очакване, нежност, трудно сдържан копнеж, трепетна възбуда, наслада, породена от прекия допир до неговото полуголо тяло. Разтвори жадно устни, приканвайки го да притисне към тях своите. Целувката бе дълга и разтърсваща, по-нежна, но и по-изкусителна отпреди — Донован искаше да даде време на Елизабет да привикне към усещането от притиснатите им едно към друго голи тела. Когато я чу да изстенва тихо, той се отдръпна леко встрани и прокара длан по протежение на бедрата, овалния корем, вдлъбнатината между гърдите, нежно изпъкващите ключици.

— Още не мога да повярвам, че наистина си тук, до мен... — тихо промълви той, следвайки с поглед своите пръсти, които се плъзгаха по кожата ѝ. Лиз не му се противопостави — Донован имаше толкова доволен и щастлив вид и я караше да се чувства толкова хубаво. Продължи да я гледа и да я докосва — сякаш едновременно с ръка и с очи — възбуждайки я все — повече и повече, галейки подред ту едната ѝ гърда, ту другата, докато в един момент не се наведе и не обхвана с уста тъмното набъбнало зърно.

— Всичко е наред, любов моя... Позволи ми да те докосна и тук... Толкова си красива... всяка частица от тялото ти е просто прекрасна... — отново приплъзна ръка надолу между бедрата ѝ, галейки я бавно и безкрайно възбуждащо — Отпусни се, мила... Разтвори се за мен... Точно така...

Елизабет нямаше избор — пожарът, разгорял се в слабините ѝ, трябваше да бъде утолен. Нуждаеше се от Донован, от досега на неговите пръсти, от ласките му, които единствено ѝ даваха покой, единствено успяваха да потушат огъня, обхванал тялото ѝ. Но резултатът бе само временен — в мига, в който мъжът отдръпнеше ръка, тръпката между краката ѝ се засилваше, кръвта ѝ пламваше отново и Лиз започваше да се извива в напразно търсене на лек за разтърсващата я сладостна пареща болка. Лиз хвана Донован за кръста, инстинктивно придърпвайки го по-близо до себе си, търсейки някаква по-дълбока, изцяло изпълваща я близост.

Той се забави само миг, колкото да свали и отметне настрана боксерките си, след което отново бе върху ѝ, жадно обсипвайки я с целувки, карайки я да стене под парещия досег на устните му, зъбите, езика, пръстите.

— Донован... — прошепна тя задъхано, без повече да успява да контролира сладостния и болезнен копнеж, изгарящ слабините ѝ. Наложил се обаче да изчака още една, две, три минути, защото едва когато се увери, че е напълно готова, Донован се плъзна между нейните бедра, притискайки своя възбуден орган към влажната тръпнеща плът там.

— Обичам те, Елизабет — изстена на свой ред и в същия миг навлезе в нея с едно-единствено рязко и мощно движение.

Лиз извика силно и изви гръб в инстинктивна реакция да сложи край на острата болка, която внезапно прониза цялото ѝ същество в мига, в който Донован проникна в нея, но той я държеше здраво, плътно притиснат и напълно подвластен на тръпнещото блаженство от това да усеща как я изпълва докрай, като в същото време ѝ шепнеше нежни, окуражителни слова.

— Най-болезненото свърши, любов моя... Отпусни се и бъди спокойна... Сега ще почувстваш облекчение.

Лиз прехапа устни, тъй като продължаваше да усеща в слабините си едно парещо туптене, болезнено, но и някак приятно, което започваше постепенно да изчезва, както и бе казал Донован. Той, от своя страна, бе неподвижен в нея, изпълнил я докрай, без да се опитва да постигне нещо повече за себе си. Когато усети, че Лиз се поуспокоява, отпуска стегнатите си до този момент бедра, той се повдигна на лакти над нея и обгърна лицето ѝ с две ръце.

— Обичам те — прошепна между леките като въздушен полъх целувки, с които обсипваше челото, страните, устните, брадичката ѝ. — Не можеш да си представиш колко много те обичам, Лиз — целуна я по очите и леко докосна с пръст устата ѝ. — По-добре ли се чувстваш вече?

Тя кимна, все още твърде задъхана и развълнувана, за да отговори. После добави колебливо:

— Аз... съжалявам...

— За какво?

— За това, че се държах доста... глупаво... Не болеше... чак толкова.

— Нямахте начин да не боли... За теб бе неочаквано, но така е по-добре, повярвай ми — бързо и за кратко. Всъщност, аз съм този, който трябва да ти се извини, че изобщо ти причиних дори и най-малкото страдание. Хубавото е, че вече никога няма да чувстваш болка, а единствено все по-голямо удоволствие.

Лиз се изсмя.

— Мисля, че съм готова да повярвам на всичко, което ми кажеш, след като вече стигнах до тук заедно с теб.

— И постигна наистина важно откритие. Преодоля тревогата и неувереността си. Вече не си девствена, позна какво е да бъдеш пълноценна жена. От този момент нататък ми принадлежиш. Така, както и аз принадлежа на теб — думите му прозвучаха като клетва и той я запечата с поредната целувка. Тази целувка стана по-продължителна, по-възбуждаща и страстна. Донован отново започна да я гали, плъзгайки длан до най-интимните части на тялото ѝ, обсипвайки я с ласки и повторно подклаждайки едва затихналия пожар в слабините ѝ. Не след дълго Лиз бе тази, която го окуражаваше да продължи, насочваше ръката му и накрая разтвори подканящо бедра, извивайки се страстно в прегръдките му в очакване Донован да се задвижи вътре в нея. Той внимателно се изтегли навън и после отново се върна, обладавайки я пламенно, прониквайки още по-дълбоко сред нейната тръпнеща женственост. Движенията им постепенно се синхронизираха във все по-ускоряващ се ритъм, успоредно с който нарастваше и удоволствието. От време на време Донован ѝ шепнеше нежни, любящи думи, но скоро бе изцяло погълнат от огъня на страстта, от комбинираната мощ на нейното и на своето собствено физическо желание, като едва успяваше да си поеме дъх, докато тласъците на тялото му ставаха все по-бързи и по-бързи.

Лиз, на свой ред, също бе погълната от вихъра на страстта и блажената наслада, постепенно достигайки степени на удоволствието, за които никога не бе подозирала, че съществуват.

— Донован...? — изстена внезапно, доближила върховната степен на насладата.

— Остави се на усещането, Лиз. Не се съпротивлявай, нека то се излее навън... Ето... Държа те... — и той се притисна още по-плътно

към Лиз, защото в мига, в който я заля тръпнещата вълна на оргазъма и тялото ѝ се заизвива под неговия напор, той почувства как и собственото му тяло достига върховното състояние на пълно освобождаване. Съзнанието му вече бе подвластно единствено на мисълта колко безумно много обича тази жена, чрез която бе познал пълния и абсолютен екстаз — така, както никога преди. Тази жена, появила се толкова неочаквано в живота му, сега за него значеше много повече от всичко останало, много повече от самия живот.

Необходимо им бе доста време да успокоят задъханото си дишане, да овладеят треперенето на телата си и да възвърнат способността си да говорят, макар очите им да казваха достатъчно. Донован попи с целувки влагата от челото и бузите на Лиз, след което бавно и не особено охотно се плъзна отстрани до нея, придърпвайки я в прегръдките си. Тя се сви там като малка птичка в гнездото си.

— О, Донован... — промълви все още задъхана. — Не мога да повярвам...

Младият мъж се поусмихна, след което се разсмя на глас доволен и щастлив до безкрай.

— Хубаво беше, нали?

— Хубаво ли? Бе направо фантастично, неописуемо!

Грант се изкикоти отново и прегърна още по-здрово Лиз.

— Винаги ли става така? — попита го свенливо тя, потърквайки буза о влажните, къдрави косъмчета на гърдите му.

— Невинаги и не с всеки, особено първия път. На нас двамата обаче ще ни бъде винаги толкова хубаво и дори още по-хубаво... Насладата ще става все по-голяма, ще видиш... Обичам те, Лиз... — Елизабет изви глава назад и понечи да отвърне нещо, но Донован само постави пръст на устните ѝ и прошепна: — Искам да знам, че ще ги изречеш искрено и с пълното съзнание, че наистина се чувстваш по този начин, защото в мига, в който ги чуя, аз ще те помоля да се омъжиш за мен, и е по-добре да си подготвена отсега. Не мисли, че ще приема „не“ за отговор. Разбрахме ли се?

Целуна нежно пръста му, който милваше устните ѝ, след което кимна с блеснали от доволство очи и се отпусна в прегръдките му, наслаждавайки се на новопридобитото си щастие.

Издание:

Барбара Делински. Дар на съдбата
Американска. Първо издание
ИК „Колумбина прес“, София, 1999
Редактор: Теодора Давидова
ISBN: 954-732-012-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.